

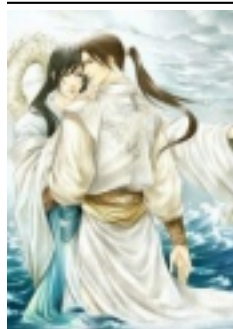
Thú Nhân Tinh Cầu

Contents

Thú Nhân Tinh Cầu	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Giới Thiệu Gia Tộc Khải Ân	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Giới Thiệu Gia Tộc Địch Đặc	4
3. Quyển 1 - Chương 3: Giới Thiệu Gia Tộc Uy Tập Đặc	4
4. Quyển 1 - Chương 4: Giới Thiệu Gia Tộc Mặc Lợi Nhi	6
5. Quyển 1 - Chương 5: Giới Thiệu Gia Tộc Lôi	8
6. Quyển 2 - Chương 1	9
7. Quyển 2 - Chương 2	10
8. Quyển 2 - Chương 3	11
9. Quyển 2 - Chương 4	14
10. Quyển 2 - Chương 5	15
11. Quyển 2 - Chương 6	16
12. Quyển 2 - Chương 7	17
13. Quyển 2 - Chương 8	18
14. Quyển 2 - Chương 9	22
15. Quyển 2 - Chương 10	24
16. Quyển 2 - Chương 11	26
17. Quyển 2 - Chương 12	27
18. Quyển 2 - Chương 13	29
19. Quyển 2 - Chương 14	30
20. Quyển 2 - Chương 15	32
21. Quyển 2 - Chương 16	33
22. Quyển 2 - Chương 17	36
23. Quyển 2 - Chương 18	37
24. Quyển 2 - Chương 19	39
25. Quyển 2 - Chương 20	42
26. Quyển 2 - Chương 21	45
27. Quyển 2 - Chương 22	47
28. Quyển 2 - Chương 23	48
29. Quyển 2 - Chương 24	50
30. Quyển 2 - Chương 25	52
31. Quyển 2 - Chương 26	54
32. Quyển 2 - Chương 27	55
33. Quyển 2 - Chương 28	57
34. Quyển 2 - Chương 29	59
35. Quyển 2 - Chương 30	61
36. Quyển 2 - Chương 31	63
37. Quyển 2 - Chương 32	66
38. Quyển 2 - Chương 33	68
39. Quyển 2 - Chương 34	70
40. Quyển 2 - Chương 35	72
41. Quyển 2 - Chương 36	74

42. Quyển 2 - Chương 37	76
43. Quyển 2 - Chương 38	78
44. Quyển 2 - Chương 39	80
45. Quyển 2 - Chương 40	82
46. Quyển 2 - Chương 41	85
47. Quyển 2 - Chương 42	86
48. Quyển 2 - Chương 43	88
49. Quyển 2 - Chương 44	91
50. Quyển 2 - Chương 45	93
51. Quyển 2 - Chương 46: Phiên Ngoại 1	97
52. Quyển 2 - Chương 47: Phiên Ngoại 2	99
53. Quyển 2 - Chương 48: Phiên Ngoại 3	100

Thú Nhân Tinh Cầu

Giới thiệu

Thể loại: ngoại tinh, khoa học viễn tưởng, nhân thú, sinh tử, 1×1, HeEdit: Cáo-Sắc HồBeta: Thổ Lor

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nhan-tinh-cau>

1. Quyển 1 - Chương 1: Giới Thiệu Gia Tộc Khải Ân

[Cáo] tắt cả những câu nói trong ngoặc là của tác giả ^__^

Bởi vì có vài người nói xem hình gia phả không hiểu, thấy thực loạn, vì thế ta liền viết một bài giới thiệu vắn tắt về các gia tộc đi.. mỗi chương một nhà, dựa theo trình tự mà lên sân khấu nga...

Trước tiên là thú nhân hệ liệt.

Đối tượng giới thiệu đầu tiên đương nhiên là gia tộc Khải Ân ~ (cười, mọi người xưng Khải Ân là đại thần, quả thực rất hợp với hình tượng nga...)

Đời 1——

Khải Ân, nhân vật chính xuyên qua, mỹ nhân tóc vàng mắt xanh, cao 1m85, nặng 70 KG (có phải hơi gầy không a?)

Bà bạn—— Tây Thụy Tư (tên lấy ý từ sao Thiên Lang~), cư dân của tinh cầu thú nhân, hình thú là đại lão hổ có sừng...

Cao 2m23, nặng 155kg... hình thú dài 5m (tính luôn cái đuôi nga~), thân cao 2.5m, nặng 3 tấn (đừng hỏi ta vì sao biến thân lại to như vậy, ta cũng không biết a...)

Nói thêm một chút: Tây Thụy Tư rất thích dùng hình thú đề Khải Ân, nhưng không dùng hết toàn bộ sức nặng a, nếu không sẽ đề chết người...

Đời 2——

Kế tiếp chính là đứa con bất hiếu của Khải Ân cùng Tây Thụy Tư (cười ~)

Đứa con cả là Á Luân Đặc (thú nhân), thú văn giống như Tây Thụy Tư, vị trí cũng giống, diện mạo thì lại giống Khải Ân hơn một chút, rất thích cười xấu xa.

Cao 2m20, nặng 150kg, hình thú giống phụ thân Tây Thụy Tư ~

Bầu bạn là Tiểu Miêu, cao 1m68 (OTZ, chênh lệch thật lớn... Tiểu Miêu còn có thể cao lên, chính vì lúc gặp Á Luân Đặc chỉ khoảng 14 tuổi...) nặng 55kg (OTZ, chênh lệch còn lớn ác nữa... mà hình như ta còn viết Tiểu Miêu đặc biệt thích XXOO cùng hình thú của Á Luân Đặc, đứa nhỏ đáng thương... ta thực xin lỗi người!)

Đứa con thứ là Thụy Ân, tóc đen mắt xanh, được xưng là đệ nhất mỹ nhân của bộ lạc... diện mạo thiên về Khải Ân, là đứa con bảo bối của Tây Thụy Tư ~

Cao 1m78, nặng 63kg

Bầu bạn là Elias (thú nhân, song thân là Khảm cùng Mặc Lợi Nhi), cao 2m20, nặng 170kg (có đôi cánh đại bàng... vì thể khá nặng), là gia tộc thú nhân hệ phi hành duy nhất trong bộ lạc, hình thú dài 4.7m, cao 3m, nặng 2.5 tấn.

Đời 3——

Trước tiên nói về cặp anh em sinh đôi của nhà Á Luân Đặc ~

Đứa anh Arthur (thú nhân) cao 2m18, nặng 150kg, hình thú giống phụ thân Á Luân Đặc, bầu bạn là Panda (thú nhân) cao 1m83, nặng 75kg... tóc bạch kim tai gấu màu đen, diện mạo hàm hậu đáng yêu ~ hình thú là gấu mèo (trái tim phấp phới~ là món đồ chơi lông xù siêu cấp đáng yêu...)

Đứa em là Aggreko (thú nhân) thể hình cao nặng tương đương anh trai Arthur (ta thừa nhận ta lười...), bầu bạn là Trúc Tử (bán thú nhân hệ xà ~), không hoàn toàn biến thành hình thái thú nhân (mồ hôi ~ này giải thích khá phức tạp, đơn giản là giống nhân ngư, chỉ có thể biến hóa nửa người dưới, tỷ như nhân ngư chỉ có thể biến ra cái đuôi cá, Trúc Tử cũng chỉ biến thành đuôi rắn...)

Tiếp theo nói về gia đình Thụy ân cùng Elias~

Trước mắt lên sân khấu chỉ có Bái Luân, phỏng chừng mọi người khá quen thuộc với tên này, nhân vật này xuất hiện trong bộ 5 «Tiểu Hùng Đứng Chạy»... Ta thực thích thú nhân thiếu niên đơn thuần thẳng thắn này a, kỳ thật Bái Luân là con thứ, là người nhỏ tuổi nhất trong đời 3 (người lớn nhất trong đời 3 chính là Andy, Bạch lang trong bộ 4 «Dã Thú Pháp Tắc», không ngờ đi ~)

Bái Luân (thú nhân) cao 2m13, còn đang phát dục trưởng thành nga (cười ~) nặng 165kg, đôi cánh mở rộng hoàn toàn dài tới 6m (xen vào một chút: cánh của thú nhân mãnh sư xòe rộng có thể dài tới 8m, lau mồ hôi, ta viết về đế quốc người khổng lồ a = =+)

Một nhà đại thần OVER ở đây... ngạc... suýt chút nữa quên mất một người...

Số 7 (xem như là sủng vật gia tộc đi?)... oa ca ca, ta thích nhất là tiểu người máy tròn vo, rất nhiều người nói muốn đem số 7 gả cho Felix, sao ta cam lòng được chứ...

Số 7 (đánh sốXDFYUN32987X—7) là người máy trí năng có ý thức nhân loại, trước mắt là đối tượng được bộ lạc thú nhân sùng bái nhất, địa vị cao cực kỳ...

2. Quyển 1 - Chương 2: Giới Thiệu Gia Tộc Dịch Đặc

[Cáo] tất cả những câu nói trong ngoặc là của tác giả ^_~

Tiếp tục giới thiệu vắn tắt gia tộc... chiều cao thể trọng này nọ mọi người tham khảo là tốt rồi... Ha hã, thú nhân sau khi biến hóa rất lớn a.

Đời 1——

Địch Đặc: y sư của bộ lạc thú nhân, mỹ nhân phi thường có trách nhiệm, Tây Thụy Tư cùng đồng bạn lúc còn thiếu niên rất được y chiều cổ, bởi vì là y sư duy nhất của bộ lạc nên thú nhân rất sợ hắn ~ (cười ~)

Bầu bạn: Mục Pháp Sa (thú nhân) năng lực đứng đầu trong nhóm thú nhân, có thể ganh đua cao thấp với mãnh sư. Là người theo chủ nghĩa bí mật, thần long thấy đầu không thấy đuôi, vì Địch Đặc mà ở lại rừng rậm phụ cận bộ lạc thú nhân, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu vua rừng rậm (hình thú là sư tử).

Sau khi Địch Đặc từ bỏ nhiệm vụ y sư thì Mục Pháp Sa liền mang bầu bạn đi dạo chơi khắp nơi... trước mắt không biết cùng Địch Đặc đi tới đâu nữa...

Đời 2——

Con cả: Lam Tát Tư (thú nhân), diện mạo tương tự Mục Pháp Sa, có ánh mắt một vàng một lục di truyền từ phụ thân, rất rất hiếm thấy nga... Lam Tát Tư là đứa nhỏ đáng thương (lau mồ hôi), lúc bé bị trùng tộc bắt đi, sau đó được thúc thúc của bầu bạn sau này cứu được.

Bầu bạn: Lai Nhân (ta thực thích tiểu thụ này ~) phúc hắc điển hình, lúc nhỏ rất thích khi dễ Lam Tát Tư, bởi vì tiểu Lam tới bây giờ cũng không phản kháng hắn... Thực tự nhiên cùng Lam Tát Tư đến với nhau, là gia trưởng trong nhà nga~

Hai người này có thể xem là thanh mai trúc mã, Lam Tát Tư từ nhỏ đã là thanh niên tốt, biết ẩn nhẫn cùng có trách nhiệm.. Khuyết điểm duy nhất chính là rất quái gở, chán ghét cùng người khác ở chung (điểm này rất giống Mục Pháp Sa...)

Con thứ: An (cũng là một trong những tiểu thụ ta thích nhất ~), An cùng ca ca Lam Tát Tư kém 20 tuổi, trước 11 tuổi chưa từng rời khỏi song thân một bước, lúc nhỏ bị Mục Pháp Sa cưng chiều đến hư, dưỡng thành tính cách cao ngạo... An rất thông minh, cũng có dã tâm rất lớn, là người có hi vọng kế thừa vị trí tộc trưởng của Khải Ân nhất.

Bầu bạn: Lạc Khắc (thú nhân), An cùng Lạc Khắc là tình cảm chú cháu... Lạc Khắc luôn thích An, chỉ tiếc An lúc đầu chỉ lợi dụng Lạc Khắc, muốn mượn sức Lạc Khắc để có được vị trí tộc trưởng.

Tóm lại, đây là một đôi rắc rối...

Đời 3 ——

Đời 3 của Địch Đặc cùng Mục Pháp Sa trước mắt chỉ có Lạc Khắc, năng lực cực mạnh trong số bạn đồng lứa, tính cách kế thừa sự giao hoạt của Lai Nhân cùng trầm ổn của Lam Tát Tư, đáng mừng chính là tính cách quái gở trong huyết mạch của Mục Pháp Sa tới đời Lạc Khắc cũng trở nên tốt đẹp hơn... Nếu là cùng An, Lạc Khắc có thể chịu đựng cuộc sống chung trong bộ lạc ~

Gia tộc Dịch Đặc tới đây là kết thúc, chương sau sẽ tới gia tộc ta rất thích, gia tộc Uy Táp Đặc...

3. Quyển 1 - Chương 3: Giới Thiệu Gia Tộc Uy Táp Đặc

[Cáo] tất cả những câu nói trong ngoặc là của tác giả ^_~

555555555555 ta sai lầm rồi, chương trước giới thiệu gia tộc Dịch Đặc cư nhiên lại quên mất Maya, khóc ròng T.T

Maya là con thứ của Lam Tát Tư, là em trai của Lạc Khắc... Bàu bạn là ai tạm thời giữ bí mật... Bên dưới có nhắc tới, mọi người đoán thử xem nhé... Còn Chương này tiếp tục tới gia tộc Uy Tập Đặc... ọ... ta thích nhất lang... thật to thật to...

Đời 1——

Gia chủ: Uy Tập Đặc (thú nhân)—— cùng thể hệ với Dịch Đặc, trước khi Khải Ân tới chính là tộc trưởng, sau khi Khải Ân kế nhiệm tộc trưởng vẫn rất tín nhiệm Uy Tập Đặc. Hình thú là một sinh vật có giáp cốt thật dài màu xanh trên lưng, ngoại hình rất giống lang... Bổ sung một chút, gen trong cơ thể thú nhân có thể được trộn lẫn từ rất nhiều loại mãnh thú, vì thế ngoại hình không thể nói đơn thuần là lang hay báo, chuẩn xác thì chính là hỗn thú đi

~Bầu bạn: Mễ Gia—— ca ca của Tây Thụy Tư, là bằng hữu tốt của Dịch Đặc. Vốn lúc đầu tộc trưởng Ai Tát chọn bầu bạn cho Uy Tập Đặc là Dịch Đặc, sau đó hai người này cuối cùng quyết định ở cùng nhau, gạo nấu thành cơm (cười... nhìn bộ dáng nghiêm túc của Uy Tập Đặc không giống người sẽ làm ra sự tình này a...)

Đời 2——

Con lớn: Khải Ân—— là tiểu Khải Ân trùng tên với tộc trưởng, sau này bị tộc nhân gọi thân thiết là Khải, là người duy nhất trong đời 2 từng chứng kiến sự hung tàn, đáng sợ của trùng tộc. Khải ôn nhu, thiện lương, nội tâm kiên cường, phi thường chiều cố cho Á Luân Đặc cùng đời, vì thế trước đây Á Luân Đặc luôn bám dính lấy Khải...

Bầu bạn: Austineli (thú nhân)—— tộc trưởng lang tộc phương bắc, trước đây bị phụ thân đá ra ngoài đi rèn luyện, cũng vì thế mới gặp gỡ Khải, sau khi lớn lên liền không ngại xa xôi ngàn dặm chạy tới cầu thân...

Thứ tử: Cơ Tái (thú nhân) bề ngoài cùng hình thú phần lớn di truyền từ Uy Tập Đặc, bắt quả không hề có tính cách nghiêm túc cùng hướng nội của phụ thân, tương phản rất nghịch ngợm, lúc trưởng thành tính cách cũng rất lưu manh, cùng Á Luân Đặc, Elias, Tây Trạch là bằng hữu tốt

~Bầu bạn: Y (nhân ngư)—— bị thất lạc với đồng tộc, kết quả một mình lớn lên trong một thủy đàm nhỏ, tâm trí tương đương một tiểu hài tử 7, 8 tuổi, sau khi gặp gỡ Cơ Tái mới chậm rãi trưởng thành (lau mồ hôi... theo phương diện nào đó thì Cơ Tái có thể xem là luyện đồng = =+)

Bổ sung một chút: bởi vì thời gian xa cách con người, Y lúc đầu không biết nói chuyện, sau đó Khải Ân làm chút 'thủ thuật' nhờ Y mới bắt đầu có thể trao đổi với mọi người. Ngoài ra, ngôn ngữ trên tinh cầu thú nhân rất thông dụng, nếu không phải vậy, ta thật không biết các bộ tộc trao đổi thế nào ~

Đời 3——

Đầu tiên nói tới hai đứa con trai của Khải Ân cùng Austineli

~Con lớn: Andy (thú nhân)—— nich name Tiểu Bạch (cười... Nick name này do Arcelor đặt), hình thú là đại lang trắng như tuyết... (lúc nhỏ siêu cấp đáng yêu, hết như một cục bông ~)

Bầu bạn: chưa có ~ nhưng là ai phỏng chừng tất cả mọi người đều đoán được ~ ha ha

Con thứ: Hilda (xuất hiện trong bộ 4, dã thú pháp tắc ~)

Bầu bạn: Walker (ưng nhân)—— là em trai của Arcelor

Tiếp theo nói tới ba đứa con của Cơ Tái cùng Y...

Con lớn: Hi (nhân ngư)—— có vẻ nhân ngư đa số đều có tên một chữ nga... Hi là nhân ngư bảo bảo lên sân khấu trong bộ 3 nga...

Bầu bạn: tạm thời không có

~Con thứ: Đặc Lan Khắc Tư (nhân ngư)—— khụ khụ ~ tha thứ cho ta đặt cái tên này, vừa lúc xem Long Châu nên sửa một chút ~ ha ha... Đặc Lan Khắc Tư là bảo bảo siêu cấp được nhắc tới ở cuối bộ 3, rất lợi hại ~ cực mạnh trong đại đương ~ tung hoa

~Bầu bạn: tạm thời không có

~Con út: Y Tạ Đặc (thú nhân)

Bầu bạn: tạm thời không có ~

4. Quyển 1 - Chương 4: Giới Thiệu Gia Tộc Mặc Lợi Nhi

[Cáo] tất cả những câu nói trong ngoặc là của tác giả ^ _ ^

Đời 1——

Khảm (thú nhân)—— là thú nhân hệ phi hành duy nhất trong bộ lạc thú nhân, thành viên trong gia tộc Khảm đời đời đều lãnh nhiệm vụ trinh sát, là nhân vật tuyệt đối không thể thiếu trong bộ lạc...

Khảm cùng Tây Thụy Tư là bằng hữu tốt, quan hệ của hai người thậm chí còn thân hơn anh em ruột thịt. Khảm cùng Tây Thụy Tư là thể hệ phi thường oán hận trùng tộc, phụ thân Khảm chết trong tay chúng, vì thế lúc đối kháng trùng tộc, Khảm luôn là người xung phong đi đầu.

Bầu bạn: Mặc Lợi Nhi—— Mặc Lợi Nhi trên danh nghĩa là em trai của Kham, ta nhớ trong một ngoại truyện từng nhắc tới chuyện xưa của bọn họ. Mặc Lợi Nhi có thể xem là tiểu thụ ta thích nhất... tiếp đó là Tiểu Miêu cùng Ưu... Ha ha, ta không có sức chống cự tới tiểu thụ đáng yêu.

Mặc Lợi Nhi cùng Khảm là thanh mai trúc mã, con đường tình cảm của hai người là vai diễn trôi chảy nhất... (vù vù, là do tư tâm của ta...)

Đời 2——

Con lớn: Elias (thú nhân)—— kì thật Mặc Lợi Nhi sinh sản không thuận lợi lắm, suýt chút nữa đã mất luôn mạng nhỏ, vì thế Mặc Lợi Nhi cùng Khảm chỉ có mỗi đứa con bảo bối Elias.

Tính tình Elias có thể nói là hoàn toàn không giống phụ thân (Khảm là loại lạnh lùng thản nhiên, lúc nổi giận thì hệt như núi lửa phun trào ~), đương nhiên cũng không giống mẫu thân khờ dại của mình (cười...) Elias là một người có chủ kiến, có mục tiêu rõ ràng...

Khuyết điểm duy nhất là sủng bầu bạn tới vô pháp vô thiên, còn làm ra bộ dáng vui sướng vô cùng... Điểm này làm Á Luân Đặc tức tới nghiêng răng ~

Bầu bạn: Thụy Ân—— con thứ của Khải Ân cùng Tây Thụy Tư, từ nhỏ đã được phụ thân sủng tới trời, Khải Ân vì công việc trong bộ lạc quá bận rộn nên không thể tự mình giáo dục đứa nhỏ, đại đa số đều là số 7 chăm sóc hai tiểu bảo bối (kì thật số 7 đảm nhiệm vai diễn món đồ chơi thì đúng hơn... bị ai a), hơn nữa phụ thân Tây Thụy Tư không hề có kinh nghiệm dạy dỗ con cái, có thể nghĩ hai đứa nhỏ trưởng thành thành dạng tính cách gì... Vì thế chờ đến lúc Khải Ân phát hiện thì hết thấy đã muộn (tiếp tục bị ai...)

PS: bổ sung một chút... có độc giả hỏi ta vì sao số lượng con cái của thú nhân lại ít như vậy? Khụ khụ, kia~ chú trọng ở chất lượng (bị đập bay!) Kì thật điểm này do ta sơ sót, trong truyện không viết rõ.

Nam nam sinh tử là chuyện không dễ dàng (cười ~) nam tính sinh tử cần tiêu hao rất nhiều năm lượng, thú nhân bảo bảo trong cơ thể mẹ có nhu cầu dinh dưỡng cùng năng lượng kinh người, vì thế bình thường sau khi sinh con, tiểu thụ sẽ bị tổn thương sinh lực rất lớn.

Ta đặt ra cư dân của tinh cầu thú nhân sống trung bình tới 200 tuổi, tuy tốc độ lão hóa rất chậm, nhưng độ tuổi sinh dục có hạn chế, kì sinh dục của giống cái kéo dài tới 80 tuổi (thời kì hoàng kim chỉ khoảng 20 năm), giống đực thì không có hạn chế. Đương nhiên, này chỉ là trong xã hội nguyên thủy có tỷ lệ sinh sản thấp thôi, về phần sau này thế nào ta không biết...

Có lẽ mọi người cũng hiểu kì với tuổi thọ ta đặt ra, sẵn ta nói luôn ~ cư dân tinh cầu thú nhân trưởng thành rất sớm, giống đực khoảng 10 tuổi, giống cái trễ hơn một chút, khoảng 14 tuổi, sau đó thời kì thanh niên ngắn ngủi cùng trưởng thành trưởng kỳ, bề ngoài lúc tới thời kì trưởng thành sẽ không biến hóa nữa (lúc 100 tuổi vẫn còn duy trì bộ dáng 20 ~40 tuổi) sau 150 tuổi thì bắt đầu lão hóa, lúc này tốc độ của thú nhân

so với giống cái nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không thể thú hóa, không thể thú hóa chính là dấu hiệu thú nhân tiến vào độ tuổi lão niên.

Con thứ: Tây Trạch (thú nhân)—— Tây Trạch là con nuôi, lúc bé được Mục Pháp Sa cứu về từ rừng rậm, lúc đầu giao cho Dịch Đặc nuôi nấng, nhưng sau đó chuyển cho Mạc Lợi Nhi thu dưỡng. Về thân thể của Tây Trạch, Mục Pháp Sa chỉ nói là cháu mình. Vì thế tiểu hắc báo từ đâu ra tới giờ vẫn rất bí ẩn, biết chân tướng đại khái chỉ có ta (diệt ha ha ha...)

Hình thú của Tây Trạch là hắc báo, trên cổ cùng tứ chi có tông mao thật dài, lúc mới được đưa về bộ lạc, tính cảnh giác rất mạnh, Dịch Đặc không ít lần bị cắn... vì thế tới giờ Tây Trạch rất nghe lời Dịch Đặc.

Bầu bạn: Hi Á—— trong bộ 2«thú tộc quật khởi» cùng Tiểu Miêu di chuyển tới bộ lạc thú nhân, mắt có tật không thể nhìn thấy. Bầu bạn của Hi Á đã chết trong miệng dã thú, Hi Á dựa vào năng lực bản thân gian nan nuôi nấng Tiểu Miêu cùng một đám nhỏ mất đi người thân, là mỹ nhân nội tâm kiên cường, tính tình ôn hòa...

Tây Trạch lúc đầu tỏ thái độ rất kém với Hi Á, luôn châm chọc (kỳ thật là khẩu thị tâm phi... đứa nhỏ này không được tự nhiên...), sau khi phát giác mình thích Hi Á liền bắt đầu khai triển thế tiến công nhiệt tình, trong khoảng thời gian đó đã làm không ít chuyện ngu xuẩn... Chỉ có thể nói, Hi Á... người vất vả...

Đời 3——

Trước tiên nói về gia đình Elias...

Đứa con lớn giữ bí mật a ~ ha ha

Con thứ: Bái Luân (thú nhân)—— thú nhân thiếu niên đơn thuần thẳng thắn, là người nhỏ tuổi nhất trong đời 3, từ nhỏ đã được không ít ‘anh trai’ chiều chuộng... Ha ha...

Tiểu bằng hữu Bái Luân có phẩm chất phi thường chính trực, Khải Ân từng cảm thán, trong đám trẻ tuổi chỉ có Bái Luân là đứa nhỏ tốt...

Bầu bạn: tạm thời không có

Tiếp theo là gia đình Tây Trạch...

Con cả: Thuấn (thú nhân, nick name Tiểu Hắc ~)—— Thuấn vốn là tên bầu bạn trước của Hi Á, vì tưởng nhớ đối phương nên Hi Á đặt tên này cho đứa con, kết quả tiểu báo đáng thương không ít lần bị phụ thân khinh bỉ... Phụ thân ngốc Tây Trạch tự cho mình thông minh gọi đứa con là Tiểu Hắc ~ lúc nhỏ không biết gì, nhưng sau này trưởng thành tiểu hắc báo đương nhiên nổi giận, đáng tiếc việc đã đến nước này, tiểu hắc báo cũng không thể phản kháng trưởng bối cùng tộc nhân hùng mạnh (lại bị ai...)

Bầu bạn: tạm thời không có

PS: bổ sung một chút... lúc thú nhân hình người thì 300J là rất bình thường... cơ thể rất nặng, đương nhiên Arcelor là ngoại lệ, đó là loại hình cơ trì... Hình thú 2~3 tấn, ta cảm thấy cũng không quá khoa trương đi, thứ nhất là hình thể rất lớn, thứ hai hình thú chính là hình thái hỗn hợp, tính cả xương cốt, đôi cánh, răng nhọn cùng một ít thứ kì quái... (một cái ~)

vì thể trọng lượng sẽ khá nặng, đương nhiên, thú nhân không ngốc tới mức dồn hết toàn bộ sức nặng lên người tiểu thụ, về phần cảnh H hình thú phỏng chừng có rất nhiều lỗ hổng, mọi người đừng so đo nhé, khi đó đâu thể quan tâm quá trình hình thể cùng sức nặng a... nếu không nhóm tiểu thụ làm sao chịu nổi, vì thế ta thật sự xin lỗi các người a...

Phần giới thiệu vắn tắt gia tộc thú nhân đã xong, chương sau bắt đầu giới thiệu bộ lạc ứng tộc cùng gia tộc mãnh sư ~

5. Quyển 1 - Chương 5: Giới Thiệu Gia Tộc Lôi

[Cáo] tất cả những câu nói trong ngoặc là của tác giả ^_~

Đời 1——

Lôi (ưng nhân)—— ưng tộc vốn bị gọi là ‘bộ lạc cường đạo’, bởi vì ưng nhân thích xây ổ trên vách núi đen, hoàn cảnh khá khắc nghiệt nên bộ tộc ưng nhân rất hiếm có giống cái, đều là cướp từ các bộ lạc khác. Sau này Lôi đã dẫn dắt một bộ phận tộc nhân thoát ly khỏi ưng tộc, tới vùng thụ hải khổng lồ thành lập một bộ lạc ưng tộc hoàn toàn mới.

Bầu bạn: Liên Hoa—— giống Khải Ân, là tân nhân loại xuyên qua. Lúc Khải Ân ‘hi sinh’ thì Liên Hoa vẫn chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, lúc xuyên qua tình cầu thú nhân đã trưởng thành thành một sĩ quan xuất sắc.

Liên Hoa tóc đỏ rực, có một nửa huyết thống Trung Quốc, là một người có lòng tự trọng rất lớn. Lúc rơi xuống tình cầu thú nhân thì bị trùng tộc vây công, cuối cùng chọn lựa đồng quy vu tận cùng trùng tộc, ngủ say trong phi thuyền suốt một trăm năm.

Đời 2——

Anh trai: Arcelor (ưng nhân)—— kế thừa tóc đỏ cứng đôi mắt bạc của Lôi, Arcelor là ưng nhân cánh đỏ hiếm thấy trong ưng tộc, Arcelor bởi vì thân hình cũng sức mạnh kém tộc nhân rất nhiều mà tất tự ti, thẳng tới khi gặp Ngang, mới phát hiện bí mật nhất của bản thân.

Cao 1m92, nặng 100kg (nếu bỏ cánh đi thì chỉ có 78kg, vì thế Arcelor khá gầy yếu ~)

Bầu bạn: Ngang (mãnh sư)—— Ngang là mãnh sư đầu tiên ở tình cầu lên sân khấu, bề ngoài thô lỗ lạnh lùng, tính cách khá tự phụ (đây là bệnh chung của mãnh sư... mà ‘thê nô’ thì lại là bệnh chung của thú nhân...) lúc đầu Ngang chỉ có hứng thú vì bề ngoài của Arcelor, sau đó bất tri bất giác bị tiểu ưng quật cường hấp dẫn, lúc mất đi một con mắt thì rốt cuộc có thể ôm mỹ nhân về nhà ~

PS: đặc thù của bộ tộc mãnh sư là mắt vàng cánh vàng (thật sự tỏa sáng... chói mắt a...)

Em trai: Walker (ưng nhân)—— nếu nói diện mạo, anh trai Arcelor kế thừa phần lớn từ Liên Hoa thì đứa em hoàn toàn kế thừa từ Lôi. Tính cách cương trực công chính, Walker có thể nói là thanh nhiên chính trực tốt nhất bộ lạc ưng tộc, cũng là sự lựa chọn tốt nhất cho vị trí kế thừa tộc trưởng.

Bầu bạn: Hilda—— con thứ của tộc trưởng lang tộc Austinel, em trai Andy ~ trước đó có giới thiệu qua nên không nói nhiều nữa, là một giống cái ôn nhu hiền lành.

Đời 3——

Gia đình Ngang cùng Arcelor...

Con cả (con nuôi): Keister (mãnh sư)—— đứa nhỏ đáng thương vừa sinh ra đã không có cha mẹ, trong cốc mãnh sư chịu đủ ức hiếp, sau đó gặp được Arcelor cùng Ngang, rốt cuộc có thể thoát khỏi vận mệnh đáng thương... Có rất nhiều người oán cha mẹ Keister là ai, phỏng chừng rất nhiều người nghĩ tới Tật Ân của tộc ngân hồ.

Bầu bạn: Norah—— đứa con lớn của Đề Khắc Tư cùng Selair

Con thứ: Al Reid (mãnh sư)—— tiểu mãnh sư duy nhất có đôi cánh đỏ trong cốc mãnh sư

Bầu bạn: tạm thời không có... (kỳ thật ngoại truyện có nhắc tới)

6. Quyển 2 - Chương 1

Công nguyên năm 2234, chiến tranh thế giới lần thứ ba bùng nổ với vũ khí hạt nhân, bức xạ quá lớn làm nhân loại đột biến gen, loại đột biến này hình thành sự hủy diệt. Công nguyên năm 2432, nữ giới toàn bộ diệt vong. Hội nghị liên hiệp quốc lần thứ 7189 thông qua kế hoạch sinh sản quan trọng “Gaia”, 25 năm sau, nam hài đầu tiên do sinh sản nam tính sinh ra, gọi là “A-dam”. Chính là kế hoạch tái sinh “E-va” vẫn chưa được hoàn thành, nhân loại đã quên đi nhược điểm chí mạng của kế hoạch “Gaia”, địa cầu sau khi trải qua cuộc chiến tranh hạt nhân, gen nữ giới hoàn toàn không thể thích nghi với hoàn cảnh mới của địa cầu, cho dù tận dụng cơ hội một phần vạn để tạo thành phôi thai trong tử cung nhân tạo, nhưng cũng không thể sống qua một tháng. Trước tình huống này, liên hợp quốc khẩn cấp ban hành văn kiện số 8818, buông tha kế hoạch phục sinh nữ giới, ngược lại bắt đầu tập trung vào lĩnh vực sinh sản nam tính. Trải qua một thời gian dài cố gắng, gen nam tính tiến hóa ngày càng hoàn mỹ, cho dù có một vài bất đồng về giống, chỉ cần có 50% gen tương tự, tế bào sinh sản nam tính hoàn toàn có thể dung hợp đối phương, sinh sản ra thế hệ tiếp theo...

Một kỷ nguyên mới của trái đất bắt đầu....

Địa cầu, kỷ nguyên năm 132, địa cầu viếng thăm tinh cầu Dallas.

Địa cầu, kỷ nguyên năm 133, đoàn viếng thăm mất tích thần bí. Cùng năm, trung tâm an ninh tinh cầu Dallas cự tuyệt quân đội địa cầu tìm kiếm đoàn viếng thăm.

Địa cầu, kỷ nguyên năm 134, Hạm đội hoàng gia của tinh cầu Dallas tiến hành công kích quân đội địa cầu đóng ở đây, địa cầu tiến hành phản kích. Quân đội hoàng gia Dallas viện cớ này để phát động chiến tranh với địa cầu....

Trải qua ba lần chiến tranh thế giới, nhân loại đã chán ghét chiến tranh cực độ. Nhưng để bảo vệ gia đình, nhân loại một lần nữa cầm vũ khí....

Địa cầu, kỷ nguyên năm 140, chiến tranh giữa địa cầu và tinh cầu Dallas tiến vào giai đoạn ác liệt nhất, hầu như mỗi ngày đều có hạm đội của tinh cầu Dallas đánh lén, địa cầu bắt đầu phản công.

Sớm ngày 14 tháng 2, vệ tinh số hiệu 107 của trái đất gần sao Diêm Vương được phóng tới gần tinh cầu Dallas. Vệ tinh số 107 là vũ khí bí mật đang được thí nghiệm, nếu bị đế quốc Dallas phát hiện sẽ tổn thất nghiêm trọng. Hạm đội đang chiếm đóng ở sao Diêm Vương nhận được mệnh lệnh lập tức phát tán sang các vệ tinh thuộc địa.

“Đáng chết, là chiến hạm” Thiếu úy Khải Ân Ai Đặc dẫn phân đội thứ nhất bay tới vệ tinh thực dân trên không, phát hiện mẫu hạm của quân đế quốc cách đó không xa, thiếu úy lập tức ra lệnh công kích.

“Đánh hạ mẫu hạm, tuyệt đối không để nó tới gần vệ tinh!”

Lúc này mẫu hạm cũng phát hiện quân đội địa cầu, hai bên bắt đầu tiến hành triển khai công kích kịch liệt.

Có chút kỳ quái, Khải Ân cẩn thận tránh né công kích nhưng vẫn có cảm giác có gì đó không đúng. Mẫu hạm của đối phương không dùng toàn lực công kích mà vẫn duy trì khoảng cách nhất định với vệ tinh thực dân, không ngừng bắn tia Plasma. Thậm chí có lúc không nhắm vào bất cứ mục tiêu nào, chỉ không ngừng bắn về phía không gian vũ trụ.

Chờ hậu viện sao? Có lẽ? Không đúng, không ngừng bắn tia Plasma, chẳng lẽ.... Khải Ân thầm kêu không tốt, đàn sâu chết tiệt này không phải muốn cướp lấy vũ khí bí mật mà là muốn phá hủy nó, phát động tia Plasma với quy mô cực rộng ở thiên hà sẽ tạo thành các lỗ đen, các lỗ đen này tuy diện tích không rộng nhưng điện năng của nó có thể ăn tươi một vệ tinh thuộc địa.

“Các đội viên nghe rõ, lập tức quay trở lại vệ tinh, mở hệ thống lá chắn phòng thủ, ta sẽ yểm trợ.” Khải ân bình tĩnh truyền mệnh lệnh. Sở trường của lá chắn phòng thủ là đối phó với loại lỗ đen này, chỉ cần tranh thủ thời gian, để nó hút vào một lượng năng lượng cực lớn nó sẽ tự động biến mất, hiện tại chỉ cần dẫn dắt hỏa lực của mẫu hạm rời đi. Lúc mở lá chắn phòng thủ, tất cả hàng phòng ngự khác sẽ đóng lại, thời gian mở lá chắn là 3 phút, trong 3 phút này phòng ngự của vệ tinh là zero. Vì thế Khải Ân phải lệnh cho tất cả đội viên quay trở về bảo vệ cho vệ tinh, còn chính mình sẽ dẫn dắt sự chú ý của mẫu hạm.

Khải Ân lái phi thuyền nhỏ linh hoạt xuyên qua không gian vũ trụ. Bởi vì kích cỡ nhỏ nên rất nhanh nhẹn, hơn nữa hỏa lực cũng vượt trội gây ra rắc rối không nhỏ cho mẫu hạm, một con voi không thể nào đánh chết được đám ruồi bọ ong ong quấy rối bên tai, huống chi Khải Ân chính là một con chim ưng hung mãnh, dùng móng vuốt cứng rắn tấn công vào bộ phận yếu ớt nhất của địch nhân, thỉnh thoảng bắn tới một phát chí mạng. Rốt cuộc, mẫu hạm cũng bắt đầu hướng sự chú ý sang Khải Ân. Công kích không ngừng làm Khải Ân có chút chật vật, cánh phải bị bắn trúng, động cơ bị phá hư nghiêm trọng, điện từ hỗn loạn... Bất quá nhìn thấy lá chắn phòng thủ phát ra bạch quang chói mắt, Khải Ân nở nụ cười.

Cùng thời gian đó, Khải Ân phát hiện phía trên mình xuất hiện một vòng xoáy đen khổng lồ.... tránh không khỏi.... Khải Ân nhắm hai mắt lại, ngay lúc bị hút vào, phi thuyền lập tức khởi động hệ thống bảo hộ, bảo vệ tuyệt đối cho Khải Ân...

7. Quyển 2 - Chương 2

Đau quá....lúc khôi phục lại ý thức Khải Ân cảm thấy cơ thể mình đau nhức vô cùng, hắn cố gắng ngồi dậy, ánh mắt xanh thẳm kinh ngạc xuyên thấu qua phi thuyền nhìn thấy một mảnh thảo nguyên rộng lớn xanh bất ngát.

“... số 7, đây là chuyện gì.” Số 7 là thể hệ trí tuệ nhân tạo thứ 3, số hiệu là XDFYUN32987X——7, gọi tắt là số 7, nghe thấy Khải Ân hỏi, một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

“Thiếu úy, sau khi ngài bị hút vào lỗ đen đã bị cưỡng chế tiến vào trạng thái bảo hộ, cơ thể bị tổn hại làm ngài lâm vào tình trạng hôn mê. Phi thuyền bị hao tổn nghiêm trọng, không thể chống đỡ được cần phải mau chóng tu sửa, sau khi bay được 10 năm ánh sáng, tôi phát hiện tinh cầu này tương tự như trái đất vào thời tiền sử, vì thế đã chọn tinh cầu này để hạ cánh, tôi đã cho người máy số 1 ra tu sửa phần thân tàu.

Tương tự như trái đất thời tiền sử? Khải Ân nhiều mày, lúc còn ở học viện hắn từng có một bài kiểm tra về thời tiền sử của trái đất.

“Tinh cầu này có được ghi chép trên bản đồ không?”

“Hoàn toàn không có bản ghi chép nào, tôi còn phát hiện phạm vi 100 triệu năm ánh sáng lân cận đều không thể xác định được.” Âm thanh lạnh như băng lần thứ hai vang lên làm cho Khải Ân có chút chóng mặt, một tinh cầu xa chưa được biết đến trong một vũ trụ cũng chưa được phát hiện sao....

“Xác suất có thể trở lại trái đất là bao nhiêu?”

“Hầu như là zero”

.....

Khải Ân ngã mạnh về phía sau, ánh mắt xanh thẳm chăm chú nhìn lên bầu trời trong veo..... bầu không khí trong lành như vậy chỉ có thể nhìn thấy trên những bản tin trên tivi, trái đất bây giờ đã có hàng trăm lớp phòng ngự màu xám che kín cả bầu trời.... chính vì vậy.... sẽ không bao giờ còn có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh xinh đẹp, thuần khiết thế này, dịu dàng đến mức muốn hút chặt người ta vào.... màu xanh, màu xám và màu vàng đan xen thành một bức vẽ trước mắt Khải Ân..... Từ sau khi tốt nghiệp học viện quân đội, sau đó trải qua nhiều cuộc chiến lớn nhỏ mãi đến khi bị hút vào lỗ đen, Khải Ân chậm rãi nhắm mắt lại.... địa cầu, tạm biệt.....

Khải Ân im lặng nằm suốt 30 phút, số 7 cảm nhận được tâm trạng hắn không ổn định nên cũng không nói gì, chờ đến khi người máy dò thám đem ảnh chụp quay trở lại mới mở miệng.

“Thiếu úy, có muốn xem hình ảnh thăm dò được không?”

“Có.” Khải Ân ngồi dậy, chăm chú quan sát các bức hình truyền tới. Bức đầu tiên là toàn cảnh tinh cầu, tinh cầu màu lam lằng lạng trong vũ trụ vô tận, tầng khí quyển màu trắng trông như chiếc khăn lụa che mặt lúc ẩn lúc hiện, trang trọng lại thanh lịch, rất xinh đẹp nhưng cũng vô cùng cô độc.... địa cầu trước kia.... cũng cô độc như vậy sao? Khải Ân nhẹ nhàng vuốt ve lên hình ảnh giống như muốn chạm vào tinh cầu xinh đẹp này, nhưng hình ảnh lại như sóng nước tản ra xung quanh.....

“Thiếu úy, toàn bộ hình ảnh được truyền tới là hình ảnh ba chiều.” Âm thanh lạnh lẽo của số 7 vang lên, nó không hiểu vì sao thiếu úy lại hết sức chăm chú trước những hình ảnh này như vậy.

Thở dài, Khải Ân không nói gì, số 7 chỉ là một cỗ máy, nó không thể hiểu được tình cảm của nhân loại, những hình ảnh tiếp theo là hình dạng bề mặt trái đất, núi, đồng bằng, sông ngòi, sa mạc, ốc đảo hay những đại dương rộng lớn..... Khải Ân ngạc nhiên nhìn những cảnh tượng thiên nhiên hùng vĩ, những hình ảnh tiếp theo càng làm Khải Ân phải trợn tròn mắt hơn.

Chúng giống như những loài sinh vật quái dị đến từ những bộ phim khoa học viễn tưởng, chuồn chuồn to cỡ chim ưng, con rết dài mấy thước, còn có loài sinh vật trên lưng lại mọc vây như cánh bướm, hình dáng hết như loài khủng long thời tiền sử, ngoài ra còn có rùa đen cực lớn, đồng dạng là tê giác khổng lồ, hợp lại thành một đám đông, rống lên một tiếng như trao đổi với nhau, lại có những loài bò sát dài đến 3,5 mét và các loài cá ăn thịt vô cùng hung mãnh.... tất cả những sinh vật này đều làm Khải Ân phải mở rộng tầm mắt.

Đột nhiên, một bức hình khác hấp dẫn sự chú ý của Khải Ân, chính giữa khu rừng rậm có một lá chắn thật lớn, có hình tròn, hình ảnh gần hơn, thấy rõ lá chắn này được tạo thành từ những bụi gai, Khải Ân biết gai là loại cây bụi thấp bé, tuyệt đối không thể cao lớn và dài như vậy, gần 100 mét.

“Số 7, thăm dò những bụi gai.”

Không tới một phút đã có hình ảnh truyền tới, những bụi gai đang bao vây một thảo nguyên rộng lớn, từ trên cao nhìn xuống có những chấm đen dày đặc, giống như một thôn xóm, chẳng lẽ nơi này có con người sinh sống?

“Số 7, dò thám gần hơn một chút.” Hình ảnh dần dần rõ hơn, là một bộ lạc nguyên thủy.... Khải Ân vô cùng phấn khích, có người! Đột nhiên hình ảnh trước mắt chợt lóe sáng, giống như bị gì đó công kích, Khải Ân chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen thật lớn, sau đó hình ảnh bị gián đoạn.

“Thiếu úy, vệ tinh thăm dò đã mất tín hiệu.” Số 7 cứng nhắc trả lời.

Khải Ân hít vào một hơi, rốt cuộc là thứ gì, có thể vô thanh vô tức tiếp cận vệ tinh thăm dò ở độ cao như vậy, hơn nữa còn phá hủy nó trong vài giây..... tinh cầu này cũng không đơn giản như bề ngoài của nó, ít nhất cũng có nhiều mối nguy hiểm.

“Số 7, bao lâu cơ thể ta mới khôi phục bình thường.”

“Cần 3 ngày.”

“Trong 3 ngày hãy thu thập tài liệu về tinh cầu này, giúp ta chuẩn bị công cụ để ra ngoài, nhớ làm vô hình cơ thể, 3 ngày sau đánh thức ta.” Khải Ân nói xong thì nằm xuống, địa phương thần bí kia, 3 ngày sau, hẳn sẽ tự mình đi thăm dò.....

8. Quyển 2 - Chương 3

3 ngày sau ——

“Thiếu úy, tôi không đồng ý việc ngài ra ngoài.”

“Nga? Vì cái gì?” Khải Ân nhếch đôi mi xinh đẹp, số 7 lại phản bác chính mình, thực hiếm thấy.

“Mất vệ tinh thăm dò, ta không thể thu thập được tư liệu, xem những tư liệu hiện tại thu gom được thì việc ngài rời khỏi phi thuyền không phải lựa chọn sáng suốt, sinh vật trên tinh cầu này cũng không được thân thiện.”

“Không chỉ không thân thiện, chúng còn rất nguy hiểm.”

“Thế vì cái gì ngài còn....”

“Số 7, chẳng lẽ ngài cho rằng ta không thể đối phó đám sinh vật không có trí năng đó sao?” Khải Ân nháy mắt vài cái, hẳn rất thích nghe thấy tia bất mãn trong âm thanh của số 7, cầm lấy thiết bị định vị có nhiều chức năng đeo vào tay, hình dạng giống như đồng hồ.

“Những sinh vật đó đương nhiên không thể so sánh trí năng với ngài, nhưng mà chúng nó có tốc độ và sức mạnh, có thể nói, ngài như một con thỏ đối mặt với lão hổ.” Số 7 bình tĩnh trình bày làm Khải Ân có chút tức giận, tốt xấu gì mình cũng là học viên tốt nghiệp từ học viện Quân Sự, như thế nào lại biến thành một con thỏ yếu đuối.

Khải Ân thả người nhảy xuống phi thuyền, mái tóc dài vàng óng xỏa thành một đường cung xinh đẹp, phản xạ ánh mặt trời làm số 7 có một dự cảm bất hảo, kì quái, mình không phải là một cỗ máy sao? Sao lại có loại linh tính này.

“Số 7.” Khải Ân đứng vững, khoe miệng giơ lên thành một mặt cười tự tin: “Ta không phải thỏ, ta là điều hâu.”

*****ta là phân cách tuyến số 7*****

Đi vào bên trong rừng rậm khoảng 2 giờ, xuyên qua những tầng cây cao lớn, Khải Ân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Mặt trời tỏa ra sức nóng nhiều hơn so với các hành tinh khác.... Thật nóng, địa cầu bị tổn thương nặng sau cuộc chiến tranh hạt nhân, không khí hàng năm đều dưới 0 độ, thậm chí từ tháng 2 đến tháng 3 còn có thời kì đóng băng. Mà nơi này, đối với Khải Ân mà nói, khí hậu chính là một sự thách thức lớn.

Đột nhiên, Khải Ân dừng lại, cẩn thận lắng nghe. Xa xa truyền tới tiếng động vật gào thét, Khải Ân xác định phương hướng, cẩn thận tới gần, đẩy bụi cỏ ra, hẳn nhìn thấy.

Bốn năm người lùn tay cầm trường thương bao vây một con nai con bị thương, không, những sinh vật thấp bé này không thể nói là người, chúng cao chừng 40cm, có tứ chi như con người, da đen đúa, còn có cái mỏ sắc nhọn như loài chim, bộ dáng vô cùng xấu xí. Con nai kia tuy vẫn chưa trưởng thành, nhưng so với những sinh vật này quả thật lớn hơn nhiều. Bọn họ vây xung quanh cũng không nóng lòng giết chết nó, mà dùng trường mâu đâm vào chân sau bị thương của con nai. Nai con gào thét, đứng lên lại té ngã, té xong lại đứng lên, sau đó lại ngã xuống, mãi đến cuối cùng suy yếu ngã trên mặt đất.... Khải Ân có chút không đành lòng, hẳn nhớ trước kia mình từng nuôi một con nai. Hẳn muốn cứu con vật nhỏ xinh đẹp này.

Khải Ân bịt tai lại, ấn vào cái nút phía bên trái.... một tiếng rống giận dữ của dã thú vang lên..... đây là tiếng rống của một loại khủng long số 7 thu lại được.

Một lát sau, đám người lùn trốn sạch không còn thấy bóng, phỏng chừng nai con đang ở gần đấy cũng run rẩy té trên mặt đất.

Khải Ân lúc này mới đứng lên, dạt bụi cỏ qua một bên, nai con run rẩy kịch liệt, ánh mắt to tròn hoảng sợ nhìn Khải Ân đang tiến tới gần, đại khái nó nghĩ rằng tiếng rống giận kia phát ra từ Khải Ân. Khải Ân nhẹ nhàng vuốt ve lớp da mềm mại của nai con, dần dần, con nai cũng không còn run nữa, nhưng vẫn bất an nhìn Khải Ân. Khải Ân lấy một viên thuốc màu trắng từ đồng hồ ra, nghiền nát, thoa lên miệng vết thương ở chân sau nai con. Một chốc sau, nai con đã có thể lắc đầu đứng lên. Nó liếm liếm tay Khải Ân, tập tễnh rời khỏi. Khải Ân nhìn thấy nai con rời đi, nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng hẳn không biết chính mình đang bị một đôi mắt vàng theo dõi.

Tiếp tục đi về phía trước 20 phút, trải qua thời gian dài tập huấn đã luyện cho Khải Ân có được trực giác vô cùng sắc bén, hẳn cảm giác phía sau truyền tới một tia áp lực. Dường như có gì đó đang theo dõi hắn. Khải Ân không dừng lại, tay phải chậm rãi di chuyển về phía cõn điện.... Đột nhiên Khải Ân bắt ngờ xoay người lại, cùng lúc rút cõn điện ra...

Phía sau không hề có dã thú, thậm chí một tiểu động vật cũng không. Khải Ân tự cười chế giễu, chính mình cũng quá nhạy cảm rồi. Đây có phải do số 7 nói mình là tiểu bạch thỏ, làm thần kinh cũng khẩn trương lên nhiều sao.

Khải Ân tiếp tục đi sâu vào trong rừng rậm khoảng 100m, cảm giác bất an lại tới nữa, so với lần trước lại càng mạnh hơn làm lông tơ toàn thân của Khải Ân đều dựng thẳng. Lúc này, ngay cả dững khí quay đầu lại cũng không có. Nếu nói lần trước là quá nhạy cảm, thì lần này Khải Ân có thể khẳng định, có thứ gì đó đang theo dõi hắn, hơn nữa lại là một sinh vật vô cùng nguy hiểm.

Vô cùng im lặng, rừng rậm không có một chút âm thanh, chỉ có tiếng vang do bước chân Khải Ân giẫm lên lá khô phát ra. Khải Ân cố gắng ổn định thân thể, hít sâu một hơi, không để sinh vật phía sau phát hiện ra sự khác thường của mình. Khải Ân dần dần tăng tốc hơn, thân thủ linh hoạt xuyên qua đám cây cối rậm rạp... có thể nói Khải Ân đã dùng toàn lực, nhưng mà đối phương vẫn gắt gao bám theo, tốc độ không hề thua kém Khải Ân. Như vậy cũng không phải biện pháp, Khải Ân bám vào một nhánh cây to, dùng lực nhảy vút lên không trung thành một đường cong xinh đẹp, lúc vừa đáp xuống đất nhanh chóng rút côn điện ở bên hông.... Ngẩng đầu, Khải Ân đối mặt với một đôi mắt màu vàng... giống như bị sét đánh trúng, thân thể Khải Ân cương cứng lại, suýt chút nữa quên cả hô hấp.

Trước mắt là một sinh vật to lớn, cao chừng 2 met, đứng thẳng như con người. Thậm chí có thể nói bề ngoài hắn có 80% tương tự như con người, tóc màu đen, gương mặt như nam nhân châu Á, nhưng trên mặt che kín bởi lớp vằn như hổ, nga cả toàn thân cũng có hoa văn như vậy, ẩn chứa một sức mạnh vô cùng to lớn, trên trán có một cái sừng dài như loài bò tót, tứ chi cũng tương tự nhân loại nhưng phần móng tay vô cùng sắc bén, tựa như móng vuốt của mãnh thú.

Khải Ân cứ như vậy ngơ ngác nhìn “thú nhân” trước mắt, mãi đến khi thú nhân nhào tới hắn mới lấy lại tinh thần....

Tốc độ cực nhanh!!! Khải Ân dùng hết toàn lực mới có thể tránh được, xung động cực mạnh đánh bay Khải Ân, ngã mạnh xuống đất. Khải Ân giãy dụa đứng lên, phần ngực lập tức truyền một cơn đau đớn kịch liệt đến toàn thân, chết tiệt, xương sườn gãy, đây là sức mạnh gì. Trước mắt xuất hiện một bóng đen, Khải Ân bị nắm lên, móng vuốt sắc bén cắm sâu vào trong cơ thể Khải Ân, đau đớn kịch liệt truyền ra làm hắn phải cắn chặt răng mới không phát ra tiếng quát to, dùng tất cả khí lực đem côn điện vung về phía thú nhân....

“Phanh” một tiếng nổ vang lên, thú nhân ngã xuống, Khải Ân cũng ngã mạnh trên mặt đất... đau đớn kích động từng dây thần kinh, trước mắt xuất hiện một mảng huyết vụ.

.... Lúc Khải Ân cố nén đau đớn ngơ ngáo đứng lên, mồ hôi đã thấm ướt toàn thân. Hắn càng thêm hoảng sợ khi phát hiện ánh mắt sắc bén màu vàng đang nhìn mình chằm chằm. Khải Ân bị dọa đến ngừng cả hô hấp, mãi đến khi thân thể thú nhân không còn nhúc nhích mới thở phào một hơi. Trời ạ! Đây là quái vật gì, dòng điện này có thể giết chết một con khủng long bạo chúa. Thú nhân này tuy cơ thể bị tê liệt nhưng ý thức vẫn rất tỉnh táo.

Phải chạy khỏi đây, Khải Ân biết một chốc nữa thú nhân sẽ cử động lại được, đến lúc đó mình nhất định phải chết. Loạng choạng đứng lên, Khải Ân lấy ra một viên thuốc màu trắng nuốt xuống. Đợi cho toàn thân có lại khí lực Khải Ân mới bám vào đám cây cối quay trở lại hướng phi thuyền, thiết bị truyền tin vừa rồi đã bị phá hủy, không thể liên lạc với số 7 được.... Thú nhân nhìn thấy Khải Ân muốn li khai liền phát ra tiếng gầm gừ giận dữ, ý thức muốn sống mãnh liệt thúc dục Khải Ân bước nhanh hơn, phải nhanh lên.... chỉ cần có thể quay lại phi thuyền thì có cơ hội sống....

Dần dần, Khải Ân đã chạy ngày càng xa, dựa theo trực giác cố gắng đi về phía phi thuyền... nhanh lên, sắp đến rồi.... Khải Ân liên tục tự nói với mình, không thể ngừng lại, tuyệt đối không được dừng lại.... Nhưng đột nhiên trước mắt xuất hiện 4 con cự long làm Khải Ân lâm vào tuyệt vọng...

9. Quyển 2 - Chương 4

Đáng giận, chẳng lẽ ta sẽ chết ở đây sao... ánh mắt xanh biếc của Khải Ân trở nên ảm đạm, ai thật sự bị số 7 nói trúng rồi... chính mình đã quá tự tin mà quên đi mình chẳng qua chỉ là một con người yếu ớt....

“Ha ha ha!” Khải Ân bất thành linh cất tiếng cười to làm 4 con mãnh long dừng lại, chúng nó nhìn nhau, không dám tùy tiện công kích.

Khải Ân lặng lẽ quan sát mãnh long đang chậm rãi tiến tới, thân thể dựa vào thân cây. Giơ lên côn điện, dòng điện lưu màu lam nhẹ nhàng toát ra.

“Đến đây đi!” Khải Ân lớn tiếng kêu: “Đàn súc sinh này, Ai Đặc Khả Ân ta sẽ không chết ở chỗ này!!”

Khải Ân lớn tiếng khiêu chiến đám mãnh long, cầm đầu là một con cổ dài, đáp trả lại bằng một tiếng rống chói tai, 3 con còn lại cũng bày ra tư thế chuẩn bị tấn công.

Một cơn gió nhẹ thổi lướt qua các tán lá, từ từ thổi bay mái tóc vàng óng của Khải Ân, đôi ngươi xanh biếc trong suốt vô cùng——hắn vốn là một người vô cùng kiêu ngạo, tuyệt đối không thể thua ở đây!!

Bắt đầu công kích rồi——bên phải một con mãnh long dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lao vút lên, hé miệng lộ ra hàm răng nanh sắc bén, giống như một lưỡi dao bổ tới trái tim Khải Ân. Khải Ân căng cứng thân mình nhanh chóng nghiêng sang bên trái, dễ dàng vung tay đánh trúng con mãnh long vừa vồ hụt. Con thứ nhất run rẩy một chút liền ngã xuống không gượng dậy nổi. Con thứ hai liền rống lên một tiếng, đánh về phía Khải Ân. Một chân nó chống đất, một chân khác giơ lên cao lộ ra dãn móng vuốt giống như chủy thủ muốn xé toạt Khải Ân. Hắn há mồm thở phì phò, dùng toàn lực nhảy ra phía sau. Ngay cả như vậy cũng không thể tránh hoàn toàn, trên tay là vết thương sâu dài hơn 20cm.

Đau đớn kịch liệt làm phản ứng Khải Ân trở nên chậm chạp, lồng ngực phập phồng. Khải Ân miễn cưỡng đứng lên, mồ hôi không ngừng rơi xuống mặt cổ, thần trí cũng trở nên mơ hồ, hắn nhìn thấy hai con mãnh long khác cũng đã gia nhập hàng ngũ tấn công, cùng hướng về phía Khải Ân.... Đối với hình ảnh những con mãnh long tàn bạo trước mặt, Khải Ân vung côn điện trên tay. Cùng lúc với tiếng kêu rên phát ra, một con mãnh long ngã xuống. Cùng lúc đó một con mãnh long bên trái cũng tấn công Khải Ân, móng vuốt sắc bén cắm sâu vào bên trong cơ thể.

.... Ta phải chết ở đây sao...Khải Ân đã không còn sức để mở mắt, hắn nhắm chặt mắt lại lẳng lặng chờ đợi cái chết. Đột nhiên, móng vuốt trên người nhanh chóng bị rút ra. Phía trên truyền tới một tiếng kêu khác thường, giống như tiếng loài chim bị siết cổ. Ngay sau đó là tiếng vật thể bị xé toạt, còn có âm thanh đập vào thân cây, cuối cùng, tất cả quay về im lặng....

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ mười giây ngắn ngủi nhưng đối với Khải Ân lại dài như cả thế kỷ. Hắn cố gắng mở mắt một chút, mơ hồ nhìn thấy có người đang đứng bên sườn mình. Là thú nhân kia!! Cho dù không thể nhìn thấy rõ mặt, nhưng Khải Ân có thể khẳng định là y. Quần áo trên người đột nhiên co rút lại sau đó lại buông lỏng, có gì đó bò lên tay và chân mình....cuối cùng không còn khí lực để suy xét đã xảy ra chuyện gì, Khải Ân ngất đi.

*****ta là huyết tinh phân cách tuyến*****

Thú nhân kéo quần áo Khải Ân xuống cột lại cho chắc chắn, sau đó đưa tay nhắc Khải Ân đang hôn mê bất tỉnh đặt lên vai, dùng tốc độ cực nhanh lướt vào bên trong rừng rậm. Thân hình cao lớn không hề bị rừng rậm hạn chế, so với loài khỉ hay vượn càng linh hoạt hơn. Một lát sau đã tiếng tới hàng rào gai chắn cực lớn bên trong khu rừng rậm. Bụi gai giống như có ý thức lập tức tản sang hai bên để lộ ra một lối đi. Sau khi thú nhân tiến vào lại tự động khép lại như cũ....

10. Quyển 2 - Chương 5

Lúc thú nhân tiến vào thôn xóm liền bị một đám đông vây quanh. Bọn họ rất tò mò vì sao thời gian săn bắn còn chưa chấm dứt mà thú nhân đã trở về. Thú nhân đem Khải Ân đang khiên trên vai đặt xuống đất, lập tức có rất nhiều người tiếp cận. Bọn họ tiến tới kéo mái tóc vàng óng của Khải Ân, chột chột cơ thể thon dài rắn chắc của hắn..... Thú nhân rống lên một tiếng, những người này lập tức bị dọa rút tay về, đứng ở một bên. Dần dần càng ngày càng có nhiều người tụ tập ở đầu thôn. Trong đó có một ít bộ phận tương tự như thú nhân đã mang Khải Ân về: bọn họ thân hình cao lớn, trên người còn có hoa văn dã thú, duy nhất khác biệt chính là trên đầu không có sừng, nhưng lại có một đôi cánh dài rất lớn..... Một phần khác thì tương tự như nhân loại, ít ra thì bề ngoài thấy như vậy. Nhưng bọn họ đều thực nhỏ xinh, cao nhất cũng không cao qua ngực thú nhân. Mặc kệ những người có bề ngoài giống nhân loại đều có chung một đặc điểm: bọn họ đều là nam tính, hơn nữa đều là nam nhân châu Á!

Thú nhân mang Khải Ân về tìm kiếm trong đám người, dùng ngôn ngữ của họ gọi lên một cái tên. Chỉ chốc lát sau một nam nhân tóc dài đến thắt lưng đi ra, một thiếu niên có bộ dáng nhân loại. Thú nhân nói chuyện với thiếu niên, sau đó thiếu niên gật gật đầu. Thú nhân đưa Khải Ân theo thiếu niên đi vào một cái nhà gỗ, để Khải Ân xuống xong ly khai. Thiếu niên dùng nước sạch và khăn rửa sạch miệng vết thương của Khải Ân.....

Tới khi trời chạng vạng, những thú nhân ra ngoài săn bắt đã trở lại. Bọn họ trên người đều có hoa văn dã thú, bề ngoài bất đồng với những thú nhân nhân loại, thậm chí càng cao lớn cường tráng hơn. Thú nhân mang Khải Ân về cũng trở về sau lần thứ hai đi săn bắn. Y buông con đại cú long trên vai xuống, đi vào nhà gỗ Khải Ân đang nằm.

“Hắn còn chưa tỉnh lại sao?” Chơi đùa vài sợi tóc Khải Ân, thú nhân Tây Thụy Tư đã mang hắn về hỏi thiếu niên tóc dài.

“Tình huống của hắn không tốt, xương sườn bị gãy, xương đùi phải cũng gãy, trên người còn có rất nhiều miệng vết thương bị xé rách. Ta chỉ có thể xử lý các vết thương nhỏ, cái khác thì chỉ có thể chờ ‘ba ạt’ trở về” Thiếu niên Mặc Lợi Nhi cẩn thận thay được ở vết thương trên lưng cho Khải Ân.

“Bộ dáng của hắn thực kỳ lạ, ta xem qua, ánh mắt của hắn là màu lam! Hắn có phải là đồng loại của chúng ta không?” Mặc Lợi Nhi vuốt ve mái tóc vàng óng của Khải Ân tán thưởng: màu vàng xinh đẹp cỡ nào a, không có tộc nhân nào có được mái tóc như vậy.

“Ta không biết, hắn có chút không giống với chúng ta, lần đầu gặp hắn đã công kích ta. Lúc ta định bắt lấy hắn thì hắn dùng cái kỳ quái gì đó huých ta một cái, làm ta tê liệt.” Tây Thụy Tư nhớ lại lúc Khải Ân dùng côn điện tập kích mình mà lộ ra vẻ mặt tức giận: “Khoảng thời gian thứ kia làm ta ngã xuống đủ để một con ‘ốc khắc’ xé toạc ta nuốt vào bụng.”

“Cái gì?” Mặc Lợi Nhi hú lên quái dị: “Cư nhiên có thứ gì có thể đánh ngã người?” Này không thể tưởng tượng nổi a, không có khả năng. Ít nhất theo cậu biết, không có thứ gì có thể gây tổn thương Tây Thụy Tư.

Lúc này Tây Thụy Tư không nói gì mà có chút chăm chiêu nhìn Khải Ân đang hôn mê.

Sáng sớm hôm sau, cũng như mọi ngày, phần lớn thú nhân ra ngoài săn bắn, những người khác ở lại thôn làm công tác của mình. Mặc Lợi Nhi đem nước sạch tới chuẩn bị đổi được cho Khải Ân. Tiến vào phòng lại phát hiện không có một bóng người, sao lại thế này? Mặc Lợi Nhi buông bồn nước xuống chuẩn bị tìm kiếm.....một bàn tay từ phía sau đánh úp tới bịt kín miệng Mặc Lợi Nhi không để cậu phát ra âm thanh, tay kia thì giữ chặt cơ thể không để cậu nhúc nhích. Mặc Lợi Nhi cảm thấy lồng ngực phía sau đang kề sát mình phập phồng kịch liệt, một lát sau một ngôn ngữ xa lạ vang lên bên tai, có chút khàn khàn nhưng vẫn không mất đi sự trong trẻo.

“Người..... là nhân loại sao? Nếu phải..... thì gật đầu.”

Thấy đối phương không có phản ứng, Khải Ân thở phì phò khó khăn dùng tiếng trung lập lại một lần. Đối phương vẫn không có phản ứng, chính là ‘ô ô’ như muốn nói gì đó.

Lúc này, ‘phanh’ một tiếng cửa bị mở ra: “Mặc Lợi Nhi, ta đã trở về —— a? ?”

11. Quyển 2 - Chương 6

“Này là sao?”

Vào là một trung niên nam tử tuấn mỹ. Người này tròng to mắt, nhìn Khải Ân vẻ mặt suy yếu đang chế trụ Mặc Lợi Nhi có điểm không hiểu được tình huống hiện tại cho lắm. Theo sát trung niên nam tử đi vào là một thú nhân cao lớn, hần nhìn thấy Mặc Lợi Nhi bị Khải Ân chế trụ thì phần nộ phát ra tiếng rít gào. Khải Ân ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, trong nháy mắt thú nhân đã tiến sát tới trước mặt sau đó quăng mình lên vách tường..... Đau quá, miệng vết thương mới vừa khép lại phồng chùng lại tét ra rồi. Khải Ân chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất mà thở hổn hển. Thú nhân vẫn như cũ còn chưa nguôi giận. Tóm lấy Khải Ân, bóp chặt cổ họng cậu.

“Khảm! Dừng tay! Người nghĩ muốn làm gì người bệnh của ta vậy!” Mặc Lợi Nhi vừa tức vừa giận nhào tới, đánh lên cánh tay cường tráng của thú nhân muốn hấn thả Khải Ân ra.

“Hắn muốn hại người! !” Thú nhân tên Khảm hai mắt tức giận mà đỏ bừng: “Người cư nhiên muốn ta buông tha hắn! !”

“Buông tay, người là tên thô lỗ hỗn đản! Hắn không có hại ta, hắn là người bệnh của ta!”

“Không, ta phải làm thịt hắn!”

“Người người! Người tức chết ta!” Mặc Lợi Nhi vừa vội vừa giận, ôm lấy cánh tay thú nhân muốn vặn bung ra lại bất đắc dĩ vì sức lực của mình trong mắt đối phương căn bản chỉ giống như một con mọt khả đang gãi ngứa.

“Khảm, nếu người không buông hắn ra, ta liền vĩnh viễn—— vĩnh viễn không để ý người!”

“Người!” Thú nhân giận dữ bật cười châm biếm, hần nheo hai mắt lại, hung tợn nhìn chằm chằm Mặc Lợi Nhi, hai tay đang bóp cổ Khải Ân chậm rãi buột chặt.

“Không để ý tới ta? Người cư nhiên vì hắn mà không để ý tới ta? Ta hiện tại sẽ giết hắn! !”

“A! ! Người, kẻ điên này! ! Mau dừng tay, dừng tay a!”

Mặc Lợi Nhi nhìn thấy ánh mắt Khải Ân ngày càng mờ dần, vô kế khả thi gấp đến mức khóc ra —— đúng rồi! Cậu vịn lên cơ thể cao lớn của Khảm cố gắng đưa cánh môi non mềm của mình chạm vào môi Khảm..... Hai tay thú nhân rốt cục cũng ly khai cổ Khải Ân, ngược lại ôm chặt lấy Mặc Lợi Nhi, đảo khách thành chủ hung hăng chà đạp cánh môi mềm mại của cậu, phát ra tiếng vang ‘trạch trạch’.

Khải Ân thiếu chút nữa nghĩ mình sẽ vì hít thở không thông mà chết, bị ném xuống đất không ngừng hít từng ngụm không khí mới mẻ vào lồng ngực, đầu óc thiếu dưỡng khí dần dần thanh tỉnh lại. Thật vất vả mới mở được đôi mắt đã mất tiêu cự vì choáng váng lập tức bị hình ảnh thú nhân ôm hôn kích động.

“Này~ người có khỏe không?” Trung niên nam tử đi vào trước cũng chính là ‘ba đạt’ Dịch Đặc của bộ lạc tằm tím cười ngồi xổm xuống quan sát Khải Ân, thật sự là một mỹ nhân~ “Người nghe hiểu ta nói gì không?” Thấy Khải Ân sững sờ không phản ứng Dịch Đặc đứng lên.

“Hai tên bên kia hôn đủ chưa, còn không lại đây giải thích cho ta một chút.”

Nghe thấy âm thanh của Dịch Đặc, Mặc Lợi Nhi đang đắm chìm trong tình cảm mãnh liệt chợt nhớ lại tình huống hiện tại vội vàng giãy dụa muốn thoát ly khỏi ôm ấp của Khảm, Khảm tròng mắt liếc nhìn Dịch Đặc một cái, hai tay vẫn như trước gắt gao ôm chặt Mặc Lợi Nhi.

“Hắn, hắn là người hôm qua Tây Thụy Tư mang về.” Mặc Lợi Nhi dừng lại thở một chút mới nói tiếp: “Lúc bị mang về thương thế hắn rất nghiêm trọng, ta nghĩ hắn ít nhất phải hôn mê một tuần. Không ngờ hôm nay cư nhiên còn có khí lực xuống giường, quả thực khó tin.”

“Biết lai lịch của hắn không?” Thú vị, Dịch Đặc quan sát Khải Ân từ đầu tới chân.

“Không biết, hần đại khái nghe không hiểu ngôn ngữ chúng ta, ta nghe hần nói những từ rất kỳ quái.”

Lúc này Khải Ân đã muốn hồi phục lại tinh thần. Hần im lặng nghe nam tử cùng thiếu niên dùng ngôn ngữ xa lạ trao đổi: bọn họ có thể cùng thú nhân nói chuyện nhưng lại không hiểu ngôn ngữ của mình..... căn bản không nên vọng tưởng bọn họ là nhân loại..... nơi này..... không phải là địa cầu..... không phải.....

Nam tử lại cùng thú nhân nói mấy câu, thú nhân gật gật đầu ôm thiếu niên ly khai. Khải Ân cảnh giác nhìn nam tử tới gần, nam tử chỉ ha hả cười chỉ chỉ những vết thương trên người Khải Ân sau đó khoa tay múa chân chỉ chỉ cái giường. Khải Ân hiểu được anh muốn hần nằm lên giường để mình thuận tiện chữa trị. Nam tử cẩn thận đỡ Khải Ân lên giường, sau đó xoay người lấy tới một cái hộp nhỏ có màu xanh biếc, tản mát ra một mùi gay mũi, nhẹ nhàng bôi chất lỏng đó lên người Khải Ân. Được vật chạm rai phát huy tác dụng, Khải Ân chỉ cảm thấy cơ thể mình nóng lên, ý thức càng lúc càng xa, cuối cùng nặng nề ngủ.....

Đợi cho Khải Ân tỉnh lại bên ngoài đã là hoàng hôn, ánh nắng chiều tà khi mặt trời lặn chiếu xuyên qua khe cửa sổ vào phòng nhỏ, nhuộm thành một màu đỏ quý dị. Khải Ân suy yếu mở mắt, trước mắt mờ mờ nhìn thấy một bóng dáng cao lớn sừng sững bên cửa sổ, ánh mặt trời chói chang làm người ta không thấy rõ dung mạo. Khải Ân há miệng thở dốc, yết hầu giống như bị hỏa thiêu bỏng rất đau đớn khó chịu. Thân ảnh cao lớn khẽ động, nện bước nặng nề thông thả tiến tới.

Khải Ân cảm thấy trái tim mình nhảy múa ngày càng nhanh theo tiếng bước chân trầm ổn kia, bên tai rõ ràng quanh quẩn tiếng ‘bùm bùm’. Lúc Khải Ân nghĩ trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực thì một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy Khải Ân. Một cái ôm ấm áp, một đôi môi nóng bỏng áp tới, một dòng nước trong lành ngọt lịm từ kẽ môi đối phương tiến nhập vào miệng mình..... Khải Ân tựa như lữ khách lạc trong sa mạc ba ngày ba đêm không được uống nước, cơ khát nứt lảy đầu lưỡi đối phương, tham lam muốn có nhiều nước hơn.

12. Quyển 2 - Chương 7

“Ngô.....”

Không cần đi, ta còn muốn..... cảm giác ấm áp từ đôi môi kia muốn dứt ra, cổ họng Khải Ân bài trừ chút bất mãn, vươn đầu lưỡi dầy dứa không cho đối phương rời đi, đầu lưỡi linh hoạt tinh tế giao triền, hút làn nước ngọt như vạt trong đó.

Lồng ngực khẽ sát mình nhẹ nhàng chấn động, âm thanh trầm thấp từ tính thuần hậu vang lên bên tai những tiếng nói lẩm bẩm xa lạ.

“Đừng nóng vội.....” Tây Thụy Tư an ủi liếm liếm môi Khải Ân, ngậm nước vào miệng một lần nữa cúi đầu cùng Khải Ân giao triền.....thực ngọt.

“Ân.....” Đại não dần dần thanh tỉnh, ánh mắt cũng ngày càng rõ ràng hơn. Khải Ân thoáng đẩy đối phương ra, lại phát hiện hai tay mình đang chạm vào một lồng ngực vô cùng rắn chắc. Cơ thể rắn chắc như sắt thép, làn da ngăm đen phủ kín hoa văn lão hồ.....hình như——đã từng gặp qua? chậm nửa nhịp Khải Ân mới hoảng sợ ngẩng đầu, đập vào mắt là gương mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng. Đôi mắt màu vàng thâm trầm giống như dã thú nhìn thấy con mồi mà gắt gao nhìn chăm chăm.

Ngay lúc Khải Ân ngây ngốc thì Tây Thụy Tư đã áp ngã hần lên giường, đồng tử vì dục vọng mà càng thêm phần tiên diễm. Cảm xúc cứng rắn trên đùi làm Khải Ân thầm kêu không tốt: thú nhân này không phải động dục với mình đi.

“Tránh ra!” Nhớ lại hình ảnh thiếu niên cùng thú nhân hôn lúc trước, da đầu Khải Ân run lên, bất an vằn vẹo. Tây Thụy Tư một tay bắt lấy cổ tay đang múa may trước ngực mình cố định lên trên đầu Khải Ân, tay kia thì đè lại phần eo không cho hần vằn vẹo, cúi đầu nhắm nháp cánh hoa mềm mại trên miệng Khải Ân.

“Ngô.” Ý đồ đè nén xuống cảm giác tê dại khi bị người ta liếm mút thân mật, Khải Ân càng thêm kịch liệt chống cự, chính là cả cơ thể hần đều bị kiềm chặt không thể động đậy.

Tây Thụy Tư găm cán cánh môi Khải Ân, sau đó lại nhân cơ hội trượt vào dây dưa với đầu lưỡi. Đầu lưỡi lướt qua hàm răng liếm mút từng chiếc nướu.

Khải Ân sống chết trừng mắt nhìn thú nhân đang tàn sát bờ bả trong khoang miệng mình, trong cơn giận dữ, hấn cong đầu gối hung hăng đập vào bộ phận yếu ớt nhất giữa hai chân thú nhân.....

“A————” Tây Thụy Tư đau đớn kêu to, bụm lấy bộ vị bị thương cảm tức nhìn Khải Ân, chỉ kém không chém hẳn thành tám khối. Chết tiệt đau quá, sắc mặt Tây Thụy Tư trắng bệch có thể thấy được một cú kia Khải Ân đã dùng toàn lực.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì?” Dịch Đặc chạy vào trước tiên, nhìn thấy Tây Thụy Tư sắc mặt trắng bệch đang nghiêm mặt bụm lấy bộ vị kia, lại nhìn qua Khải Ân, ‘phốc xích’ một tiếng không thể khống chế được bật cười.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Ta nghe thấy tiếng hét to thê thảm, Tây Thụy Tư người không phải đem hấn.....ngạch?” Theo sát theo Dịch Đặc, Mặc Lợi Nhi cũng chạy vào, Khảm cũng bước dài vào cửa, nhìn thấy hình ảnh quỷ dị trước mắt hai người đồng thời ngáy ngẩn cả người.....

“Aha ha ha ha ha ~ cười chết ta ~ ha ha ha ha, tại sao có thể như vậy, ha ha ha ha buồn cười quá~” sau khi có thể phản ứng Mặc Lợi Nhi liền cười bò lăn lộn trên mặt đất. Khảm quăng cho Tây Thụy Tư một cái liếc mắt vô cùng đồng tình: bị thương chỗ đó thật sự rất đau.....

Tây Thụy Tư đau tới nói không nên lời, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hai người đang cười đến không còn hình tượng.

“Khụ!” Dịch Đặc cười đến đau cả cơ mặt, bụng cũng đau~ hảo tâm nói với Tây Thụy Tư: “Chỗ ta có được, ân, người biết đó, nếu cần thì cứ nói, khụ, đừng sĩ diện..... quá, ha ha ha ha, ta không được rồi, ôi bụng đau quá.”

“Hống ——” Tây Thụy Tư phẫn nộ nhảy dựng lên, vung bàn tay to đánh về phía Dịch Đặc.

“A ——cứu mạng a, nam nhân dục cầu bất mãn nổi điên a ——” Dịch Đặc vừa cười vừa né tránh công kích của Tây Thụy Tư, còn không quên quay đầu lại vút cho y một cái nhìn quynh rữ.

“Ha hã~ ha hã ha hã~” Khải Ân ngồi trên giường rốt cục nhìn không được cười ra tiếng, tuy rằng nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, bất quá động tác và biểu tình của họ làm Khải Ân buồn cười.

Trong phòng lập tức im lặng, bốn thú nhân thần sắc khác nhau nhìn Khải Ân lần đầu lộ ra tươi cười: Tây Thụy Tư trong mắt lóe quang mang hưng phấn; Dịch Đặc vuốt cằm thưởng thức, mỹ nhân cười lên đẹp hơn; Mặc Lợi Nhi chảy nước miếng; còn Khảm thì rất bình tĩnh, trong mắt hấn Mặc Lợi Nhi mới là đẹp nhất.

Bất quá Khải Ân tươi cười cũng chỉ duy trì được vài giây, cười to tác động tới vết thương trên ngực làm hấn đau đến nhe răng trợn mắt, chỉ có thể phát ra tiếng ‘ti ti’ hít thở.

13. Quyển 2 - Chương 8

Vui quá hóa buồn có lẽ chính là chỉ tình huống này.... Khải Ân nằm trên giường rầu rĩ nghĩ: trên ngực bị quấn một lớp băng vải, cánh tay cùng trên đùi cũng bị bôi đầy nước thuốc xanh biếc. Chính mình hiện tại màu sắc thực ngoạn mục đi..... nghĩ tới cảnh hỗn loạn lúc nãy Khải Ân lại bật cười ra tiếng, cái trung niên nam tử kia thật vất vả mới đuổi người khác ra ngoài sau đó biến mình thành cái dạng này. Đối với mình nói một chuỗi dài gì đó nghe không hiểu xong liền li khai, đại khái là muốn mình đừng lộn xộn hảo hảo nghỉ ngơi đi. Nâng cánh tay lên, Khải ân nhìn đồng hồ: hoàn hảo, thiết vị định vị không bị phá hư, tuy rằng không thể liên lạc với số 7, nhưng số 7 có thể biết được vị trí của mình. Phi thuyền bị phá hư như vậy cũng không có biện pháp bay đi thăm dò, cho dù số 7 biết mình ở đâu cũng không có biện pháp tới đây. Khải Ân thở dài, thôi cứ ở lại đây dưỡng thương trước đi, không dùng tới số thuốc còn mang theo cũng tốt.

‘Chi nha’ một tiếng cửa bị mở ra, Khải Ân nghiêng đầu nhìn thiếu niên tóc dài cầm một chùm hoa quả đi tới. Quả có màu xanh đậm lớn cỡ quả táo, màu sắc thực diễm lệ. Thiếu niên ngắt xuống một quả nhét vào trong miệng Khải Ân, một mùi thơm ngát lập tức tràn trong miệng, miệng tràn ngập vị ngọt ngọt chua chua vô cùng tuyệt vời. Nhìn thấy Khải Ân ngạc nhiên, thiếu niên cười cười ngồi bên giường nâng Khải Ân dậy, sau đó nhét cả chùm to vào ngực Khải Ân.

“Loại trái cây này rất có lợi cho người hồi phục cơ thể nga~ ăn tốt lắm nga~ bắt quá cũng rất khó hái. Là Tây Thụy Tư hái từ khe vực rất hiểm trở nga~ y cũng không cho ta ăn! Nếu không phải có hoạt động săn bắn quan trọng y cũng không để ta đưa tới đây, hừ! Ta mới không lạ gì, Khảm cũng sẽ hái cho ta ăn nga, nếu không phải không sinh bệnh thì không được ăn nhiều ta mỗi ngày sẽ nói Khảm hái cho ta một đồng lớn cũng được!”

.....nghe không hiểu, Khải Ân im lặng ăn trái cây vừa nghe thiếu niên thao thao bất tuyệt

“A~ ta quên mất người nghe không hiểu~ ta thực ngốc!” Mặc Lợi Nhi gõ gõ đầu mình, đột nhiên lại nghĩ tới gì đó, vội vàng tiến tới trước mặt Khải Ân, hưng phấn chỉ chỉ mình, lặp lại từng chữ một.

“Mặc——Lợi——Nhi, tên của ta nga, Mặc——Lợi——Nhi”

Khải Ân ngừng tay nhìn thiếu niên hưng phấn trước mắt, tên của cậu ta mình đã sớm biết. Thú nhân này lặp lại thật nhiều lần, đơn giản nghĩ một chút cũng có thể biết đó là tên thiếu niên này.

‘Mặc Lợi Nhi’ vì không muốn để cậu thất vọng, Khải Ân vẫn phối hợp lặp lại tên của cậu một lần.

“Đúng đúng~ tuyệt vời, phát âm rất rõ ràng nga.” Mặc Lợi Nhi hưng phấn nói, sau đó chỉ chỉ dưới thân Khải Ân.

“Đây là giường, ——giường——”

“.....giường?”

“Đúng rồi đúng rồi, rất thông minh nga~”

“Đây là cái bàn, cái——bàn.”

“Cái bàn.”

“Ừ!~ cái kia là ghế dựa, ghế——dựa”

“Ghế dựa.”

“Tốt lắm tốt lắm, ta phải khảo người nga.” nói xong Mặc Lợi Nhi chỉ chỉ chính mình vô cùng chờ mong nhìn Khải Ân.

“Mặc Lợi Nhi.”

Lại chỉ chỉ cái bàn.

“Cái bàn.”

Cuối cùng chỉ chỉ ghế dựa.

“Ghế dựa.”

“Oa~ ~ rất tuyệt vời nga, mới nói một lần người liền nhớ kỹ, hảo thông minh nga~” Mặc Lợi Nhi vui vẻ bổ nhào vào người Khải Ân.....

“A, thực xin lỗi, thực xin lỗi! Ta quên người đang có thương.....” Mặc Lợi Nhi áy náy nhìn Khải Ân đau đến thở hồng hộc, thật cẩn thận xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán hắn, do dự bất an nhảy xuống giường đứng ở một bên.

Khải Ân điều chỉnh hô hấp, nhìn thấy bộ dáng bất an của thiếu niên liền cười khẽ một chút. Ánh mắt xanh thăm nhìn thẳng Mặc Lợi Nhi, chỉ vào mình, nói rõ từng chữ: “Khải Ân, Khải Ân Ai Đặc.”

“Khải Ân, Khải Ân~ ta đến xem ngươi này~” Mặc Lợi Nhi vừa vào cửa đã trưng gương mặt tươi cười thật to với Khải Ân, trong lòng ngực ôm vật nhỏ lông xù đang làm loạn.

“Mặc Lợi Nhi.”

Khải Ân mỉm cười chào hỏi. Từ lần trước nói tên của mình cho Mặc Lợi Nhi xong, ngày nào Mặc Lợi Nhi cũng chạy tới nói chuyện với Khải Ân. Cũng nhờ Mặc Lợi Nhi mình mới có thể nhanh như vậy nắm giữ ngôn ngữ nơi này. Nói về phương diện ngôn ngữ Khải Ân có thể nói là thiên tài, gần năm ngày đã có thể thuận lợi trao đổi với Mặc Lợi Nhi. Ngay cả Dịch Đặc cũng cảm thấy khó tin, Mặc Lợi Nhi lại càng sùng bái Khải Ân.

“Đây là cái gì?” Khải Ân tò mò nhìn tiểu động vật Mặc Lợi Nhi ôm: giống như một con mèo nhỏ bắt quá trên đầu có lộ ra một cái sừng nhỏ.

“Nó kêu là cầu lông ngắn, là ‘mặc khả’ ta dương nga.” Mặc Lợi Nhi không để ý cầu lông ngắn đang kháng nghị bắt lấy móng vuốt bé xíu của nó lôi đứng lên, xoay xoay mấy vòng.

“Ngươi xem, nó thực đáng yêu đi~” Mặc Lợi Nhi vui vẻ đưa cầu lông ngắn tới trước mặt Khải Ân.

“Nó.....giống như..... không cao hứng lắm.” Khải Ân buồn cười nhìn ‘con mèo nhỏ’ nhả nhó.

“Nó rời giường sẽ như vậy, ngươi không biết nó trừ bỏ ăn chính là ngủ a. Ta muốn dẫn nó đi vận động!” Mặc Lợi Nhi đem cầu lông ngắn đặt trên mặt đất, xuất ra một cái vòng đeo lên cổ cầu lông ngắn, trên đó có một sợi dây thừng thật dài.

“Khải Ân, ngươi cũng đi nga, ta mang ngươi đi dạo chơi trong tộc. Dịch Đặc nói ngươi có thể xuống giường đi lại rồi.”

“Tốt.”

Kỳ thật ngày thứ ba vết thương của Khải Ân đã tốt lên nhiều lắm, nhưng Dịch Đặc không cho phép bắt hắn phải nằm trên giường thêm hai ngày, làm Khải Ân rất buồn bực.

Mặc Lợi Nhi mang theo Khải Ân chậm rãi đi dạo trong thôn, thường thường dừng lại chào hỏi với các thú nhân khác. Khải Ân thừa dịp Mặc Lợi Nhi bận rộn mà cẩn thận đánh giá thôn xóm: đường thực rộng lớn, phòng ở làm từ gỗ, không biết dùng nguyên liệu gì nhưng vô cùng cứng rắn. Các thú nhân đang làm công tác trước nhà mình, có người rửa sạch da động vật, có người thì chế tác một ít công cụ đơn giản. Những đứa bé trong thôn chạy tới chạy lui đuổi đánh tiểu động vật.....

Trong năm ngày này Khải Ân từ Mặc Lợi Nhi cũng hiểu một ít tình huống ở đây: trong bộ lạc này, những thú nhân có thể ra ngoài săn bắn, còn những thú nhân có bề ngoài như con người có năng lực sinh dục thì tương đương với nữ tính. Bọn họ thân hình không cao lớn như thú nhân, hơn nữa cũng thực nhu nhược. Bọn họ mặc một kiện trường bào trắng thuần, mà các thú nhân sẽ quần da dã thú bên thắt lưng.

Khải Ân thần sắc phức tạp tiêu sái đứng trên ngã tư đường, nếu không có loại thú nhân khác tồn tại, Khải Ân cơ hồ sẽ nghĩ bọn họ chính là nhân loại, chính là sao có thể giống nhau như vậy, chẳng lẽ thật lâu trước đã có con người tới tinh cầu này sao? Có lẽ nên thu thập một ít gen của bọn họ để nghiên cứu, bọn họ có lẽ có quan hệ chặt chẽ với nhân loại.....

“Khải Ân, Khải Ân~ ôm một cái!” một âm thanh non mềm đánh gãy suy nghĩ của Khải Ân, hắn cúi đầu, là một đứa nhỏ thú nhân chừng ba bốn tuổi, Khải Ân bế bé lên, mềm mềm, ôm thực thoải mái. Đứa nhỏ sờ sờ mái tóc vàng của Khải Ân ‘phiêu phiêu~’ sau đó bật cười khanh khách.

“Bé tên gì?” Khải Ân néo néo gương mặt nhỏ nhắn, trên địa cầu quanh năm ở quân khu, Khải Ân đã lâu lắm không gặp qua đứa nhỏ.

“Ân Ân~”

Ân Ân?

“Nó cũng gọi là Khải Ân.” Nói chuyện là một nam tử xinh đẹp đôi diện đang đi tới, thân hình cao gầy, một đôi mắt xinh đẹp thân hiện nhìn chăm chú Khải Ân.

“A~ a~” Tiểu Khải Ân hoan hô vươn bàn tay nhỏ bé muốn nam tử ôm.

Nam tử tiếp nhận đứa nhỏ mỉm cười với Khải Ân: “Ta gọi là Mễ Gia, là ca ca của Tây Thụy Tư.”

“Tây Thụy Tư.....” Khải Ân thì thào lặp lại tên này, chính là thú nhân mắt vàng đã mang mình đến đây. Ngay sau đó Khải Ân kinh ngạc trừng to mắt nhìn: ca ca? ? Ca ca của Tây Thụy Tư! !

Mễ Gia buồn cười nhìn Khải Ân, mình là ca ca của Tây Thụy Tư rất kỳ quái sao?

“Dừng sĩ trong bộ lạc năm ngày nay đều đi vây quét ‘khoa ma đa’ rồi, tính thời gian có lẽ hôm nay sẽ về. Đến lúc đó người có thể gặp Tây Thụy Tư.” Mễ Gia đã hoàn toàn xem Khải Ân là em dâu của mình.

“Ta không phải.....” Khải Ân không biết nên giải thích thế nào, tất cả mọi người đều nghĩ mình là người của Tây Thụy Tư.

“A a~ ~a~, ba~ ba ba~” Tiểu Khải Ân đột nhiên kêu lên, hưng phấn vịn vẹo trong lòng ngực Mễ Gia.

“Tiểu tử này cảm giác rất nhạy bén, nhất định là các dũng sĩ đã trở lại.” Mễ Gia vừa giải thích vừa lôi kéo Khải Ân đi về trung tâm bộ lạc.

——quả thật là các dũng sĩ đã trở lại, quảng trường vây quanh rất nhiều người, ở giữa đặt một đầu mãnh thú cực lớn: hai cánh nó dài đến 20m, thân hình thật lớn phủ đầy lớp vảy màu đỏ phản xạ vô cùng hoa mỹ dưới ánh mặt trời, trên đầu là ba chiếc sừng dài nhọn hoắc như ba thanh chủy thủ sắc bén, trên miệng là một hàm răng cửa lởm chởm, dọc từ cổ, xương sống thẳng đến đuôi là chiếc vây cứng rắn như khôai giáp.

Thật sự lợi hại, đàn thú nhân này thực không đơn giản. Khải Ân tán thưởng, nếu đem những sinh vật này thả ở địa cầu, cũng bỏ đi những vũ khí công nghệ cao..... thật không dám tưởng tượng..... Suy nghĩ đến thất thần, chợt có người kéo góc áo Khải Ân, là Mặc Lợi Nhi.

“Khải ân, người vừa nãy chạy đi đâu làm ta tìm khắp nơi không thấy.” Khải ân không nói gì, rõ ràng là người nói chuyện quá hăng say.

“Đi, ta mang người qua bên kia. Đây là ‘khoa ma đa’ nga, là dã thú rất hung mãnh, bất quá thịt nó cũng rất ngon nga~” Mặc Lợi Nhi nói xong còn làm ra biểu tình say mê. Khải ân nhìn nhìn, đại bộ phận thú nhân có dạng nhân loại đã ngồi thành một vòng. Khải Ân nhìn thì thấy Mễ Gia cũng đã ngồi xuống, nhìn hẩn gật đầu một cái sau đó Khải ân liền theo Mặc Lợi Nhi ngồi xuống.

“Cử hành nghi thức xong là có thể bắt đầu~” Mặc Lợi Nhi ở bên tai Khải Ân nhỏ giọng giải thích: bắt được loại mãnh thú như ‘khoa ma đa’ đều phải tiến hành nghi thức chia đều cho tất cả tộc nhân.

Các dũng sĩ đang nhảy múa xung quanh ‘khoa ma đa’ ở trung tâm quảng trường. Khải ân liếc mắt một cái liền thấy được Tây Thụy Tư, y đang nhịp nhàng phối hợp với các thú nhân khác, bờ vai y rộng lớn, cơ thể rắn chắc hữu lực, làn da ngăm đen sáng bóng, toàn thân cao thấp mỗi tấc thịt đều toát ra vẻ đẹp nam tính, hoa văn lão hổ càng tăng thêm dũng mãnh nhanh nhẹn——không biết vì cái gì Khải ân cư nhiên cảm thấy mặt mình ửng ửng nóng lên.

Thẳng đến lúc hoàng hôn vũ đạo rốt cục cũng xong, xác thú nhân đốt rất nhiều đồng lửa trên quảng trường.....Chỉ chốc lát, một mùi thịt nướng truyền đến, kích thích người ta thèm ăn. Một khối thịt nướng lớn đặt vào trong tay Khải ân, bên cạnh Mặc Lợi Nhi đã sớm lang thôn hổ yết không còn hình tượng. Khải ân mới vừa cắn thử một miếng cũng cảm thấy không thể ngừng được, da giòn thịt mềm, mỡ nhưng không ngán, hương vị thơm lừng, vô cùng ngon miệng.....

Mấy giờ sau tất cả thú nhân đã ăn no, mọi người quây quần nói chuyện vui vẻ với nhau.

“Tốt lắm, ăn đi~” Mặc Lợi Nhi nhìn Khải Ân đắc ý nói, bất quá không tới 3 giây đã sụp sụp: “Bất quá một hồi nữa phải vận động, thật đáng ghét.” Vận động? Khải Ân khó hiểu nhìn Mặc Lợi Nhi.

“Kỳ thật cũng có thể cự tuyệt.” Mặc Lợi Nhi đỏ bừng mặt, ngượng ngùng nói.

Lúc này trong đám người truyền tới tiếng vang, Khải Ân kinh ngạc nhìn các dũng sĩ ai cũng đứng lên, mà Tây Thụy Tư cũng đi thẳng về phía mình. Khải Ân bất an nhìn bốn phía, rất nhiều người bị các dũng sĩ bế đứng lên, có người thì bị khiêng lên vai, có người bị ôm vào trong ngực, đi về hướng nhà gỗ.....

“Nha——” Bên tai truyền tới tiếng kinh hô của Mặc Lợi Nhi, cậu bị Khảm bế đứng lên. Nhìn lại xa xa, Mễ Gia cũng bị một thú nhân cao lớn ôm vào trong lòng.....

“A——” Khải Ân thở nhẹ, Tây Thụy Tư đã đi tới trước mặt, không kịp phản ứng đã bị y khiêng lên vai mang về một gian nhà gỗ.....

14. Quyển 2 - Chương 9

Sau một lát Khải Ân liền bị Tây Thụy Tư khiêng tới nhà y. Nhìn xung quanh nhà gỗ, phản ứng đầu tiên của Khải Ân là——King Size, giường siêu cấp lớn a! Sau đó liền bị ném lên giường lớn..... Khải Ân bất an nuốt nước miếng, thứ che khuất nơi hạ thân của Tây Thụy Tư không biết từ khi nào đã không thấy đâu, nam tính thô to khiến ngạo không phải của mình đã muốn ngẩng đầu. Thiên! Thật lớn, nếu để y đi vào không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng! Làm sao bây giờ! Khải ân một bên lui về phía sau một bên gấp gấp nghĩ kế sách chạy trốn, nhưng lúc bị Tây Thụy Tư áp lên, cảm nhận hơi thở nam tính thuần hậu phát ra từ toàn thân y, đầu óc Khải Ân chỉ còn trống rỗng.....

Tây Thụy Tư chậm rãi tới gần nam tử tóc vàng kêu là Khải ân, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn trong rừng chính mình đã bị hấp dẫn: ánh mắt ôn nhu nhìn nai con, trực giác vô cùng nhạy bén, dáng người mạnh mẽ làm toàn thân Tây Thụy Tư kêu gào muốn hắn, muốn nam nhân tên là Khải Ân Ai Đặc kia, vĩnh viễn không buông hắn ra! !

“Ngô——” giây tiếp theo Khải ân lập tức bị Tây Thụy Tư áp đảo, đôi môi cũng bị y cưỡng lực mút vào. Nụ hôn của Tây Thụy Tư mãnh liệt như bão tố, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập trong miệng Khải Ân mà quấy động.

Khải Ân cảm thấy không khí trong phổi dần cạn kiệt, xương sườn cũng ần ần đau. Không thể thở được.....buông ra.....Khải Ân sống chết đập Tây Thụy Tư, nhưng cơ thể đối phương cứng như đá hoàn toàn không có chút cảm giác nào, ngược lại nắm tay Khải Ân như đánh vào sắt thép mà đau đến một trận. Cảm thấy Khải Ân phản kháng, Tây Thụy Tư càng thêm dùng sức hôn hắn, bàn tay thô bạo thuận theo cơ thể co giãn mà ma sát.

Dã thú! ! Phổi bỏng rát khó chịu, Khải Ân phần nộ cong gối muốn giở chiêu cũ..... Tây Thụy Tư giống như sớm biết Khải Ân sẽ dùng chiêu này vững vàng bắt được đùi phải Khải Ân tự mình đưa lên.

“Sẽ không có lần thứ hai.” Tây Thụy Tư có chút khàn khàn nói, tách ra khỏi môi Khải Ân. Sau đó tà mị cười giật thêm cái chân còn lại cố định hai bên sườn mình, dưới ánh mắt hoảng sợ của Khải Ân dùng răng nanh sắc bén cắn vào cổ —— ‘tê’ một tiếng quần áo bị xé rách để lộ xuân cảnh bên trong: bắp đùi thon dài trắng nõn khẽ run nhè nhẹ, cơ bụng rắn chắc khỏe khoắn, vật nhỏ xinh đẹp bị bộ lông mềm mại vây quanh..... thật đẹp! Ánh mắt màu vàng của Tây Thụy Tư giống như tỏa ra lửa nhìn chăm chăm giữa hai chân Khải ân.....

“Chết tiệt, ngươi buông tay cho ta!” Khải Ân vừa tức vừa thẹn, gương mặt anh tuấn mê người nhiễm một tầng đỏ ửng kích động, nghĩ muốn giãy giụa lại làm thế nào cũng không thể thoát được sự áp chế của Tây Thụy Tư cường tráng hơn hẳn rất nhiều. Nghe thấy Khải Ân phần nộ quát to, ánh mắt Tây Thụy Tư chuyển lên gương mặt giận dữ cùng xấu hổ của Khải ân, nheo mắt lại chăm chỉ nhìn Khải ân.

“Người cư nhiên nhanh như vậy đã học được ngôn ngữ ở đây.” Tây Thụy Tư cúi đầu xuống, nghiêng người về phía Khải Ân: “Không hổ là vật nhỏ ta xem trọng, xinh đẹp, cường hãn, còn thực thông minh!” Giây tiếp theo liền ngậm lỗ tai Khải Ân vào miệng, đầu lưỡi nóng bỏng đâm sâu vào bên trong mà liếm khẽ.

“Ăn a..... không.....” Từng trận ngứa ngứa truyền từ lỗ tai chạy dọc toàn thân, Khải Ân cố nén xôn xao từ bụng dưới truyền tới. Không tốt, cứ như vậy chính mình thật sự sẽ bị ăn luôn! Khải Ân mở đôi mắt đã bị dục vọng phủ mờ, cắn chặt răng ngẩng đầu nhìn Tây Thụy Tư ——

“Ngô..... chúng ta, chúng ta..... nói chuyện!”

“Nói chuyện gì?” Hai tay Tây Thụy Tư di chuyển xuống cầm lấy vật nhỏ miễn cưỡng của Khải Ân, nặng nề âu yếm vuốt ve. Khải Ân thiếu chút nữa phát ra tiếng thét chói tai, trừng mắt nhìn Tây Thụy Tư nói từng chữ một.

“Người——buông—— tay——trước”

Tây Thụy Tư rất phối hợp đưa tay chuyển dời lên vuốt ve thất lưng Khải Ân.

Khải Ân kéo giãn giọng điệu, đầu óc nhanh chóng vận chuyển: sức của mình yếu hơn dã thú này, cương tuyệt đối không có phần thắng! Kế hoãn binh cũng không trụ được bao lâu. Trong phòng không có gì có thể lợi dụng, cho dù có thì mình hiện tại cũng không thể động đây. Chết tiệt, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hôm nay Khải Ân Ai Đặc hẳn nhất định sẽ bị dã thú này ăn?—— từ từ, có lẽ phương pháp kia có thể, tuy rằng cũng không xác định, cũng chỉ có thể đổ một phen.

“Tây Thụy Tư, người hãy nghe ta nói——” Khải Ân suy nghĩ từ ngữ một chút lại tiếp tục nói: “Ta không phải người nơi này, ă, ta tới từ một nơi rất xa.”

“Ta mặc kệ người từ đâu tới, người hiện tại là người của ta.” Tây Thụy Tư lại tăng thêm lực tay.

“Người hãy nghe ta nói xong!” Khải Ân trừng mắt liếc Tây Thụy Tư, ánh mắt quyến rũ suýt chút nữa làm y một lần nữa nhào tới.

“Ở trong thế giới của ta..... ă.....” dù sao cũng chưa từng nói dối, ngôn ngữ Khải ă có chút áp ứng: “Chính là.....ă, tất cả tộc nhân đều thuộc về tộc trưởng..... đương nhiên, ta cũng không ngoại lệ.”

Tây Thụy Tư nguy hiểm nheo lại hai mắt, hung hăng nói: “Ta sẽ đi giết tộc trưởng các người, sau đó chiếm lấy người!”

“Vô dụng.” Khải ă giả vờ thở dài, giơ lên cổ tay phải đang đeo đồng hồ: “Đây là chú ngữ tộc trưởng hạ cho mỗi người, nếu cùng người khác phát sinh quan hệ, chính mình cùng với người đó sẽ chết.”

Biểu tình Tây Thụy Tư đông cứng lại, y gắt gao nhìn chăm chăm đôi mắt Khải ă, đánh giá độ tin cậy trong lời nói của hắn. Khải ă cũng cực kỳ trấn định nhìn lại Tây Thụy Tư. Giống như nhìn sau cả một thế kỷ, Tây Thụy Tư mới chậm rãi chuyển dời tầm mắt qua tay Khải Ân. Hoàn hảo, y tin. Khải Ân thả trái tim đang treo lơ lửng của mình xuống: trình tiết tạm thời không nguy hiểm.

“A——” đột nhiên, Khải ă kinh suyền một tiếng, cổ tay bị kéo tới, Tây Thụy Tư hung hăng cắn lên chiếc đồng hồ trên cổ tay phải Khải Ân..... điện lưu màu xanh xẹt qua.....

Tây Thụy Tư sờ sờ khóe miệng bị đau: “Cứng quá, rốt cuộc là cái gì, không có biện pháp cởi bỏ sao?”

Khải Ân cúi đầu, cố nín cười: “Không.....có biện pháp, đây là..... từ nhỏ đã mang.... Tây Thụy Tư, kỳ thật..... ta, ta thật sự không muốn để người chết, cho nên.....” Âm thanh Khải ă ngày càng nhỏ, câu cuối cùng còn mang theo run rẩy, bả vai cũng hơi co rúm.

Nghĩ tới Khải ă đang thương cảm, Tây Thụy Tư luống cuống tay chân ôm Khải Ân vào lòng: “Không có việc gì, trong bộ lạc có rất nhiều vụ sự lợi hại, nhất định có thể cởi bỏ chú ngữ.” Tây Thụy Tư không ngừng an ủi Khải Ân, một bên lại nhếch khóe môi, vừa nãy mình không nghe sai đi, Khải Ân không muốn để mình chết. Ha ha, hẳn nhất định là thích ta. Nghĩ vậy, khóe miệng Tây Thụy Tư sắp nhếch đến tận mang tai. Ngày mai đi tìm ai tạt một chuyến, hiện tại quan trọng nhất là cởi bỏ chú ngữ trên người Khải Ân.

Thắng lợi! ! Khải Ân trong nội tâm mừng như điên mà không ngừng hoan hô, hắn lợi dụng Tây Thụy Tư rất coi trọng mình mà áp dụng cách này là chính xác. Có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ tự nguyện cởi bỏ chú ngữ này, nhưng không phải là hiện tại —— Khải Ân ghé vào trong lòng ngực Tây Thụy Tư lộ ra nụ cười giảo hoạt.

15. Quyển 2 - Chương 10

Bất quá , nhìn thấy tình trạng hạ thân của Tây Thụy Tư, trong nội tâm Khải Ân vẫn có chút áy náy. Bất quá lúc Tây Thụy Tư bắt lấy tay Khải Ân chạm tới thứ kiên quyết của y, Khải Ân cuối cùng cũng bị cơn tức giận và xấu hổ đè bẹp chút áy náy kia——

“Tây Thụy Tư! ! Người đang làm cái gì!”

“Khải Ân.....” Tây Thụy Tư giọng nói trầm thấp khàn khàn, che dấu không được dục vọng nồng đậm, cầm lấy hai tay Khải Ân dùng sức ma sát chính mình: “Không thể đụng vào người..... người dùng tay thỏa mãn ta đi.....”

“Người.....A——” chạm tới cự vật tản ra nhiệt độ nóng bỏng người Khải Ân vội vàng rút tay lại, thật lớn.....cũng thật nóng.....

“Đừng trốn, bảo bối.....” Hai tay vừa thoát ly lập tức bị Tây Thụy Tư tóm lấy áp lên dục vọng cực đại. Lúc này đây hoàn toàn kề sát không còn chút khoảng cách, Khải Ân thậm chí còn có thể cảm nhận được gân xanh trên bề mặt không ngừng nảy lên.

“.....giỏi quá.....a....” Tây Thụy Tư say mê chìm đắm trong cảm xúc từ hai tay Khải Ân, ra sức xoa nắn.

Tây Thụy Tư chết tiệt! Khải Ân vừa then vừa giận quay mặt đi, nhìn biểu tình say mê của Tây Thụy Tư, Khải Ân cảm thấy nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng vọt, phân thân cũng ngày càng mất cảm.

“A!”—— dục vọng chính mình bị cầm lấy, Khải Ân kinh suyễn một tiếng ngẩng đầu vừa vặn bắt được ánh mắt nóng rực của Tây Thụy Tư: “Cùng nhau đi, bảo bối.”

“A a——” Khải Ân nói không ra lời, da thịt trắng nõn bị tình dục bịt kín một tầng đồ ỉn, chỉ có thể nương theo động tác của Tây Thụy Tư mà đóng đưa, không ngừng phát ra những tiếng thở dốc.

Tây Thụy Tư gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt bị tình dục che kín, không để lọt một biểu tình mê loạn nào. Y ôm chặt lấy Khải Ân khóa ngồi trên người mình, dưới ánh mắt mê man của Khải Ân chạm vào phân thân đồng dạng nóng rực, cầm lấy tay Khải Ân bao lấy hai tính khí kề sát của cả hai nhanh chóng ma xát.....

“Ân a——a——” vui sướng tích lũy tới cực điểm, phân thân sôi sục muốn bùng nổ của Khải Ân không khống chế được phun ra chất lỏng trắng đục, Tây Thụy Tư bị kích thích mãnh liệt cũng gầm nhẹ một tiếng phóng ra. Căn phòng tràn ngập mùi vị tình dục chỉ còn tiếng hít thở không khí của hai người, tản mát ra không khí đậm tà đậm đặc.

Cao trào qua đi, Khải Ân có chút hoảng hốt, hé miệng thở hổn hển, xụi lơ nằm trên bụng Tây Thụy Tư, không thể động đậy. Đang chìm trong mơ hồ thì cảm giác Tây Thụy Tư ngồi dậy, một cái gì đó nóng loáng nóng rực khẽ chạm vào môi hắn, mang theo cảm giác ẩm ướt. Hắn trợn mắt nhìn thì thấy Tây Thụy Tư dùng phân thân khổng lồ kia đưa tới miệng hắn. Không biết khi nào đã khôi phục lại màu sắc tím đỏ như màu mặt chín, phần đầu khát chảy ra chất lỏng đã thấm ướt môi Khải Ân.

“Không, người muốn làm gì!” Khải Ân hoảng sợ né ra, vừa mới nhảy xuống giường liền bị Tây Thụy Tư bắt được.

“Không! Không cần——đừng tới đây——”

“A——không cần, không——ngô.....ân.....”

“A ân....”

.....

Sáng sớm hôm sau, Khải Ân nhu nhu cảm mình đã mỗi nừ, hung tợn trừng mắt nhìn Tây Thụy Tư say ngủ dưới thân, hận không thể trừng thành hai cái lỗ trên người y: ngày hôm qua lấy tay làm một lần, sau đó bị bắt dùng miệng làm thêm hai lần, rồi tiếp đó lại dùng tay làm hai lần, quả thực là dã thú không biết tiết chế!

Vừa định leo xuống giường bị một cánh tay mạnh mẽ đè áp lên, tặng kèm theo là một tiếng ngáy vang dội. Thù mới hận cũ động loại nảy lên trong lòng, Khải Ân không muốn tranh cãi vô ích liền hướng bả vai y mà cắn xuống——%#×*#%#×*%#——khó có dịp thấy từ miệng Khải Ân tuông ra một tràn từ ngữ bất ngã như vậy, cơ thể Tây Thụy Tư so với sắt thép còn cứng hơn suýt chút nữa làm gãy cả răng nanh hần! Đột nhiên, một cái tiểu thực quả nho nhỏ hấp dẫn chú ý của Khải Ân. Tốt lắm, Tây Thụy Tư người hôm qua dám đối với ta như vậy, đừng trách hôm nay ta bất nghĩa! Khải ân cười lạnh một chút, nghiêng nghiêng răng nanh, lại hướng về mục tiêu cắn xuống——

”Rống——” tiếng rống giận dữ vang lên làm người ta sợ hãi, Tây Thụy Tư từ trên giường nhảy dựng lên. Khải ân làm như không thấy, phóng qua Tây Thụy Tư đang tức giận xoa xoa ngực đi thẳng về phía cửa lớn, đi nửa đường lại nhớ tới cái gì quay ngược trở lại sau đó mang giày vào, đá văng cửa phòng nghênh ngang đi.

Đi ra ngoài phòng, Khải Ân hít một ngụm không khí mới mẻ, lúc này mới phát hiện phần lớn thú nhân đã thức dậy. Đối diện là Mặc Lợi Nhi đi tới che miệng cười ha ha.

”Ta vừa nghe thấy nga, hóa ra các người thích khẩu vị nặng như vậy, hắc hắc~” Mặc Lợi Nhi còn khoa trương trừng to mắt: “Âm thanh vừa nảy vang thật là tốt~”

Khải ân không nói thêm gì đưa mắt đánh giá Mặc Lợi Nhi từ đầu tới chân một phen, ánh mắt kia làm cậu cảm thấy rét lạnh cả người. Ngay lúc Mặc Lợi Nhi không trụ được muốn xoay người bỏ trốn thì Khải Ân vươn chân nhẹ nhàng huých đùi Mặc Lợi Nhi một chút.....

”Bính ——” một tiếng, Mặc Lợi Nhi bổ nhào xuống mặt đất, bắp chân bủn rùn hoàn toàn không còn chút sức lực. Càng đáng sợ hơn là từ hậu huyết một cơn đau chậm rãi truyền ra chạy dọc theo xương sống tản mát toàn thân.

”Xem ra ——” Khải Ân thu hồi chân phải ôn hòa nói: “Người ngày hôm qua bị ‘sử dụng’ thực triệt để a.”

T_T nói không ra lời, Mặc Lợi Nhi chỉ có thể âm thầm khóc nức nở trong lòng, vì cái gì trước kia cậu không nhận ra! Khải ân cũng không phải người hiền lành gì a.

Lúc này trong không khí truyền tới một tia dao động khác thường. Khảm lập tức đem Mặc Lợi Nhi ôm vào trong lòng, hai mắt gắt gao nhìn lên không trung. Khải Ân cảm thấy không khí thay đổi, trong nháy mắt chính mình cũng bị ôm vào lồng ngực quen thuộc.

”Làm sao vậy?” Nhìn thấy thần sắc ngưng trọng dị thường của Tây Thụy Tư, Khải ân cũng bắt đầu bất an.

”Có gì đó đang tới gần.”

”Phải.....là sâu không.” Mặc Lợi Nhi ở trong lòng ngực Khảm hoảng sợ run rẩy.

”Không phải, mùi không đúng.” Trả lời chính là Khảm.

”Đúng vậy, hơn nữa chúng nó cũng không hoạt động vào ban ngày.” Lần này là Tây Thụy Tư nói.

”Đó là cái gì?” Khải Ân hỏi.

”Không biết, mùi vị rất xa lạ, là sinh vật chưa từng thấy qua.” Tây Thụy Tư nheo mắt lại nhìn điểm đen không ngừng tới gần trong không trung: hơi thở này giống như y đã từng phát hiện ở ngoài thôn. Hoàn toàn không có dấu hiệu sinh mệnh lại có thể im lặng vô tức tiếp cận bộ lạc. Nếu không phải ngẫu nhiên bị mình phát hiện có lẽ tộc nhân sẽ gặp nguy hiểm, là thiên địch phái tới sao? Hay là, một thứ gì đó mình không biết?

Không khí trên không bộ lạc bắt đầu thay đổi, hình thành một lốc xoáy khí lưu không ngừng xoay tròn.

”Thiếu úy——” Từ trên không truyền tới âm thanh lạnh lẽo quen thuộc: “Tôi tới cứu ngài——”

Khải Ân trợn mắt——cư nhiên là số 7? !

16. Quyển 2 - Chương 11

Tôi là trí năng thể hệ 3, đánh số XDFYUN32987X——7, là tập hợp tất cả ưu điểm của hệ I và II là thể hệ mới của người trí năng.

Địa cầu kỷ nguyên mới, tháng 4 năm 128, tôi cùng với 3 đại trí năng khác được sinh ra từ dây chuyền sản xuất, sắp xếp ở hạm đối bảo vệ không trung trú ở sao Diêm Vương.

Ngày 4 tháng 5, tôi chính thức sáp nhập vào một phi thuyền tiên tiến, trở thành phi thuyền trí năng.

Sau đó, sau một thời gian dài chờ đợi chủ nhân tới khởi động chiếc phi thuyền của tôi.

Tất cả trí năng khi không được khởi động sẽ tiến vào trạng thái hôn mê, chính là tôi không có. Không biết vì nguyên nhân gì tôi lại thức tỉnh, đúng vậy, tôi không hôn mê cũng không ngủ say, ngược lại vô cùng thanh tỉnh trong một mảnh hắc ám..... vì cái gì tôi lại tỉnh, vì trong quá trình thiết kế có sai sót sao? Hay là khi sản xuất bị nhầm lẫn? Như vậy, tôi là cái gì? Trong khi chìm đắm trong bóng tối vô tận, tôi tự hỏi.

Không biết qua bao lâu, một tia sáng xuất hiện trước mắt tôi, một tia, hai tia..... chậm rãi, ánh sáng cùng nhau ập tới thành một biển ánh sáng sáng ngời..... thật âm áp..... tôi cảm thấy điện lưu len lỏi trong cơ thể, ngày càng nhiều trình tự được thức tỉnh, hoạt động, tổ hợp thành một mớ chỉ lệnh. Mờ mắt điện tử, tôi nhìn thấy chủ nhân của mình——

Thiếu úy Khải Ân Ai Đặc.

“Ngài khỏe, thiếu úy Khải Ân. Tôi là người máy trí năng của phi thuyền này được đánh số XDFYUN32987X——7, ngài có thể gọi tôi là số 7, nguyện ý vì ngài phục vụ.” Âm thanh kim loại lạnh như băng vang lên trong phi thuyền, tôi tuân theo ghi chép tự giới thiệu với thiếu úy.

“Hợp tác vui vẻ, số 7.” Thiếu úy thần nhiên mỉm cười.

Thiếu úy Khải Ân sau khi khởi động hệ thống thì bắt đầu một chuyến bay thử. Kỹ thuật của thiếu úy rất chính xác, phối hợp cũng tuyệt vời, thao tác điều khiển phi thuyền vô cùng nhẹ nhàng, tôi chỉ cần hoàn thành mệnh lệnh thiếu úy đưa ra là được. Thiếu úy là một quân nhân xuất sắc, đây là ấn tượng đầu tiên của tôi.

“Khải Ân, phi thuyền trí năng thể nào?” Sau khi phi thuyền đáp xuống, một thanh niên tóc hồng đã sớm chờ ở bên ngoài. Tôi quét hình ảnh phân tích một chút, là trung sĩ Mạc Lợi.

“Rất tốt, linh hoạt hơn hẳn thể hệ trước.” Thiếu úy mở cửa khoang thuyền để trung sĩ Mạc Lợi dễ dàng đánh giá kết cấu bên trong hơn.

“Thật sự không tồi! Ha ha, ta đã nói mà, nhóm này nên sớm cải thiện. Tên cường phi hành như ngươi cũng nên cao hứng, đi thôi, chúng ta đi uống một chén.”

“Không được, ta còn việc, phi thuyền có vài chỗ cần phải điều chỉnh.”

“Đừng để mất hứng chứ Khải Ân. Hay là cậu vẫn còn để ý chuyện kia? Quên đi, Khải Ân.....”

Thiếu úy không trả lời, nhưng tôi rõ ràng cảm nhận được tình tự của ngài dao động.

“Ai, ta đi thôi, nếu cậu thay đổi chú ý thì tới quán bar tìm chúng ta.” Trung sĩ Mạc Lợi ly khai, thiếu úy như trước không nói gì chỉ cúi đầu, lặng lẽ ngồi xuống cabin.

“Thiếu úy, ngài không thoải mái sao?” Âm thanh của tôi vang lên, đánh vỡ trầm mặc trong phi thuyền.

“Số 7.....” Qua hồi lâu, thiếu úy Khải ân ngẩng đầu lên: “Mở chức năng tự động lái.”

“Được thiếu úy, ngài muốn đi đâu?”

Thiếu úy Khải Ân lâm vào trầm tư cũng không trả lời ta, nguyên bản ánh mắt xanh lam thanh minh giờ phút này lại thực u buồn. Thiếu úy đang nhớ tới cái gì? Nhìn thấy cặp mắt này, tôi chợt có suy nghĩ không muốn quấy rầy thiếu úy. Đây không liên quan tới những quy định trong ghi chép, chỉ là chính tôi không muốn quấy rầy ngài. Ngay cả chính tôi cũng cảm thấy kỳ lạ khi mình có suy nghĩ này, tôi chỉ là một cỗ máy, không phải sao?

“Thiếu úy?” Cảm giác được tình tự của thiếu úy ngày càng tệ, tôi bất đắc dĩ đánh vỡ trầm tư của ngài.

Thiếu úy nhắm lại ánh mắt xanh thẳm, thở dài một tiếng.

“Quên đi.”

Lại chìm vào bóng tối, tôi vẫn như trước không ngủ say. Hôm nay trộm quét dữ liệu từ máy chủ, tôi phát hiện ra trong cơ thể có lưu lại một ít trình tự bị vỡ vụn, không hề có quy luật, có lẽ trong lúc chế tạo ta đã làm sai trình tự hoặc là trong quá trình thanh tẩy bỏ sót. Chính là chúng nó đã cải biến tôi sao? Tôi thật sự giống như một ý thức đang chìm trong bóng đêm vô tận, không có điểm kết thúc, cũng không biết cửa ra ở nơi nào. Có lẽ vĩnh viễn cũng không ra được. Tôi lại nghĩ tới hôm nay được nhìn thấy chủ nhân thiếu úy Khải Ân Ai Đặc. Cặp mắt kia, làm cho tôi có cảm giác không nói nên lời.....rất muốn, gặp lại ngài..... lần đầu tiên, trong bóng đêm, tôi bắt đầu cầu nguyện bóng tối nhanh chóng lui đi để biến ánh sáng một lần nữa tiến tới, cảm thụ điện lưu ám áp chảy dọc cơ thể.....

17. Quyển 2 - Chương 12

Dần dần tôi cùng thiếu úy ngày càng quen thuộc hơn. Thiếu úy là một người ngoài lạnh trong nóng, cùng ngài ở chung lâu ngày sẽ phát hiện ra một bộ mặt khác, có đôi khi ngài còn nói chuyện giỡn. Đương nhiên lần đầu tiên thiếu úy đùa giỡn thực sự làm tôi bị dọa không nhẹ, thiếu úy thấy tôi không hề phản ứng lại liền trẻ con mà bĩu môi, động tác này lại càng làm tôi lắp bắp kinh hãi. Tuy rằng tôi chỉ là máy móc không hiểu những thứ thiếu úy nói với mình có gì buồn cười nhưng ở sâu trong nội tâm, xác thực là sâu trong suy nghĩ, tựa hồ có cái gì đó biến đổi, thực ám áp——thiếu úy cũng không xem tôi là một cỗ máy, ngài xem tôi là chiến hữu, có lẽ..... là bằng hữu. Tôi không dám nói cho thiếu úy biết mình có lối suy nghĩ như nhân loại, tôi cố gắng thể hiện mình giống như một cỗ máy vô tri, lạnh như băng, không hề áp áp.....Tôi sợ, sợ một khi nhân loại biết một cái máy có suy nghĩ, bọn họ sẽ tách rời từng bộ phận của tôi ra, sợ bọn họ tiêu hủy, sợ hãi mình không thể ở lại bên cạnh thiếu úy, sợ hãi——một lần nữa mình sẽ chìm trong bóng tối, sẽ không còn gặp lại ánh sáng kia nữa, hào quang rực rỡ chiếu sáng tôi.

Ngày qua ngày yên ả trôi qua không một gợn sóng, hòa bình làm người ta cảm thấy bất an. Tôi vẫn sấm vai một cỗ máy vô tri, lúc không có ai nhìn thấy tôi cố gắng học tập làm người, như những tri thức khi đối sẽ hấp thu năng lượng, bao hàm toàn diện, chính là hi vọng mình có thể trợ giúp thiếu úy.....

Địa cầu kỷ nguyên mới năm 132, đoàn viếng thăm từ tinh cầu Dallas tiến vào địa cầu, tôi dường như.... ngừng được mùi âm mưu. Mà thiếu úy đối với phản ứng đối với bọn họ khá kịch liệt. Lúc trung sĩ Mạc Lợi đem tin tức này báo cho thiếu úy biết, thiếu úy bình thường luôn tao nhã bình tĩnh đột ngột gắt gỏng nhảy dựng lên.

“Đám sâu bọ chết tiệt kia, cư nhiên còn dám tới! Đừng ngăn ta, ta muốn đi giết bọn nó!”

“Khải Ân, bình tĩnh một chút.”

“Người bảo ta làm thế nào bình tĩnh! Uy Liêm, Uy Liêm, anh... anh.....”

“Ta biết, Khải Ân. Chúng ta cũng rất muốn báo thù cho Uy Liêm, chính là chiến tranh bùng nổ chỉ càng tăng thống khổ cho mọi người mà thôi!”

“Ta biết, chính là ta hiện tại không có cách nào để bình tĩnh! Ta muốn báo thù! Bọn họ giết chết Uy Liêm, ta muốn báo thù! !”

“Khải Ân! !”

Trung sĩ Mạc Lợi tức giận rống lên, chế trụ thiếu úy, thiếu úy tựa như nổi cơn điên bắt đầu đánh nhau với trung sĩ.....mãi đến cuối cùng hai người phát tiết đủ mới nằm trong cabin thở hổn hển.

“Khải Ân, chiến tranh chỉ gia tăng thống khổ, người hấn so với bất cứ ai càng hiểu được nỗi đau mất đi người mình yêu thương.”

“.....từ miêng tên cuồng chiến tranh nói ra những lời này thật sự là châm chọc.”

“Ha hả——” Trung sĩ Mạc Lợi cười phá lên, rất lâu sau đó, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra: “Đó là bởi vì trước kia ta không biết loại thống khổ này, thời điểm Hoàng mất đi ta cảm thấy thế giới của ta cũng theo cậu ấy mà sụp đổ. Rất nhiều lần ta nghĩ lại vì cái gì mình vẫn còn sống, mỗi đêm ta đều tự hỏi sao mình không đi theo cậu ấy? Không ai nói cho ta biết đáp án, chính là ta biết cái gì chống đỡ mình không bị suy sụp. Hoàng từng nói qua bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của quân nhân, có lẽ có một ngày sẽ có một người mất đi, người còn lại nhất định phải chống đỡ hoàn thành nhiệm vụ. Ngày có hòa bình chân chính có lẽ cũng là ngày ta gặp lại Hoàng, khi đó ta có thể kiêu ngạo mà nói với cậu ấy: ta đã thay cậu ấy gánh phần chức trách bảo vệ quốc gia của chúng ta.”

“ ”

“Ta phải đi, nếu như dự cảm của ta đúng như vậy lần này có lẽ là đại kiếp của địa cầu. Thật sự không thể tránh được chiến tranh thì chúng ta sẽ chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón nó.”

Đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy trung sĩ Mạc Lợi, sau đó trong chiến dịch chống lại tỉnh cầu Dallas, trung sĩ đã anh dũng hi sinh ở tuổi 25. Cho tới bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ câu cuối cùng trung sĩ nói với thiếu úy: “Khải Ân, tự bảo vệ tốt chính mình——” Chỉ có tôi biết, câu nói kia đã trở thành trách nhiệm của mình.

Địa cầu kỷ nguyên mới năm 140, sau khi trung sĩ hi sinh 5 năm sau, thiếu úy Khải Ân vì bảo vệ vệ tinh thực dân ở sao Diêm Vương mà bị hút vào hắc động trong vũ trụ. Vì bảo hộ thiếu úy, trước tiên tôi mở ra hệ thống phòng hộ, chính là phi thuyền vẫn bị tổn hại nặng nề. Hơn nữa sau khi trải qua trận chiến kịch liệt phi thuyền đã không thể phục hồi được. Thoát ly khỏi hắc động, tôi phát hiện ra một tinh cầu có sự sống, may mà thiếu úy bị thương cũng không nặng. Trong lúc thiếu úy còn hôn mê, tôi bắt đầu thăm dò sơ lược hành tinh này, tinh cầu này thập phần quái dị. Hơn nữa còn có một sức mạnh thần bí trên tinh cầu này kiểm chế tôi, tôi chỉ có thể dò xét trong một phạm vi rất nhỏ. Sau khi vệ tinh do thám bị hủy, thiếu úy quyết định tự mình khảo sát, tôi thực lo lắng, 3 ngày sau thiếu úy không để ý phản đối của tôi quyết định ly khai phi thuyền.

Dự cảm của tôi thành sự thật. Liên lạc bị gián đoạn, thiếu úy gặp phiền phức trong rừng rậm. Tín hiệu tình trạng cơ thể của thiếu úy gửi về rất kém, khi tín hiệu định vị tiến vào vùng lá chắn thần bí kia thì biến mất. Tôi cảm thấy bối rối trước nay chưa từng có, suốt 5 ngày sau không nhận được chút tin tức nào từ thiếu úy, tôi không thể chờ thêm nữa——

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxAuthorxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Sở dĩ viết ngoại chương này vì cảm thấy nên có chút công đạo với số 7, nó cũng là một nhân vật không thể thiếu. Kế tiếp sẽ tiến vào chủ đề chính, muốn xem số 7 cùng Tây Thục Tư giảng co thì mọi người đừng nóng vội~~chờ chương tiếp theo là được.

Về số 7 bổ sung thuyết minh thêm một chút, số 7 không phải là một người máy bình thường mà là người trí năng (không có cơ thể cố định, là một con mắt điện tử kết nối với máy tính) hơn nữa đã sinh ra suy nghĩ của nhân loại, về điểm này có thể xem phim Robot , số 7 được lấy cảm hứng từ đó. Giống như trên phim nói: ngẫu nhiên một số trình tự kết hợp lại sẽ làm người máy phát sinh ra tư duy như nhân loại, máy móc bắt đầu suy nghĩ, sẽ giống như nhân loại tìm kiếm ánh sáng trong bóng đêm.....

[Cáo] Phần phía trên là lời giải thích của tác giả nhé ^^ hihi Cáo edit luôn cho mọi người đọc để hiểu hơn về số 7, bé cũng rất đáng yêu nhỉ, ^^ tiếc là author không cho bé khao khát 1 tình yêu như Sophie trong Dị Thế:”> hihi

18. Quyển 2 - Chương 13

“Thiếu úy——” Từ trên bầu trời truyền tới âm thanh kim loại quen thuộc: “Tôi tới cứu ngài——”

Âm thanh này? Khải Ân trợn mắt há hốc—— cư nhiên là số 7? ! Sao lại có thể như vậy? Số 7 sao lại có thể ở đây? Khải Ân không kịp suy nghĩ, một ít thú nhân đã bắt đầu tấn công về phía phi hành cỡ nhỏ đang tiến tới gần. Hành vi của số 7 rõ ràng đã chọc giận bọn họ.

“Chờ một chút——” Khải Ân cuống cuồng hô to, ngay lúc đó móng vuốt sắc bén của một thú nhân sắp cắm phập vào số 7 thì một sức mạnh làm các thú nhân bắn ngược trở về. Nhìn kĩ chỉ thấy không khí xung quanh phi hành giống như có những gợn nước bao phủ, các thú nhân không dám tiếp tục liều lĩnh tấn công, gắt gao nhìn chăm chăm từng hành động của phi hành. Đột nhiên, một đạo bạch quang từ đáy phi hành bắn ra bao phủ lấy Khải Ân.

“Tây Thụy Tư——” Cảm nhận được cánh tay trắng kiện đang vây lấy người mình khẽ run nhè nhẹ, Khải Ân sốt ruột hướng lên không trung gầm nhẹ: “Số 7—— mau dừng lại.”

“Thật có lỗi thiếu úy, nơi này rất nguy hiểm, tôi nhất định phải mang ngài rời đi.” Âm thanh kim khí vang lên chống lại mệnh lệnh.

Cái gì? ! Khải Ân quả thực không thể tin được lỗ tai mình, số 7 lại dám chống lại mệnh lệnh của mình, sao có thể như vậy?

“Ngô——” Tây Thụy Tư rốt cuộc không thể ngăn cản được áp bách thống khổ khom lưng, áp lực thật lớn trước nay chưa từng gặp giống như muốn xé nát xương cốt của y, Tây Thụy Tư thậm chí còn có thể nghe thấy âm thanh các đốt ngón tay khanh khách rung động, ngay cả như vậy y vẫn căng cứng toàn thân ôm chặt lấy Khải Ân không chịu buông tay.

Âm thanh Tây Thụy Tư thống khổ làm Khải Ân đang chìm trong kinh hãi quay về hiện thực, sắc mặt Khải Ân trắng bệch, thanh âm gần như gay gắt.

“Số 7 mau dừng lại! Đây là mệnh lệnh.”

“Thật xin lỗi thiếu úy, tôi cự tuyệt.”

“Hỗn đản—— đây là mệnh lệnh! Mệnh lệnh!”

“Thực có lỗi thiếu úy, cho dù cãi lệnh tôi cũng phải mang người rời khỏi đây.”

“Vì cái gì? !” Khải Ân không thể tin được, rốt cuộc lý do gì làm số 7 phải liều lĩnh vi phạm mệnh lệnh.

“Nơi này rất nguy hiểm, tôi phát hiện phụ cận nơi này có dị hình trùng của tinh cầu Dallas. Bọn nó đang tiến về hướng này!”

Câu trả lời của số 7 như đạo sét đánh giữa trời quang, đầu óc Khải Ân trống rỗng: vì cái gì nơi này lại có dị hình trùng của Dallas, có ai nói cho hắn biết rốt cuộc là sao không.

“Tây Thụy Tư! !” Mặc Lợi Nhi phát ra một tiếng thét chói tai, Khải Ân lắc đầu, hiện tại không phải lúc để nghĩ chuyện này, Tây Thụy Tư sắp chống đỡ không nổi. Bất đắc dĩ Khải Ân nâng tay lên, điện lưu màu lam từ trong tay Khải Ân bắn ra cường chế phi hành kết nối với mình.

“Thiếu úy?”

Khải Ân nâng tay đánh gãy khó hiểu của số 7, cố gắng làm mình trấn định. Sau đó ngẩng đầu, trong mắt đã khôi phục bình tĩnh như cũ.

“Số 7, nghe! Ta không thể rời khỏi đây, bộ lạc thú nhân này là manh mối tìm kiếm nhân loại, ta phải bảo hộ bọn họ!” Trầm mặc một lát, số 7 rốt cuộc thỏa hiệp.

“Tôi đã biết, thiếu úy.”

Khải Ân hít sâu một hơi: “Dị hình trùng còn bao lâu sẽ tới nơi này.” Hi vọng còn kịp.

“10 phút.”

Đáng chết, cứ nhiên nhanh như vậy! Đầu óc nhanh chóng vận hành, nhớ lại Mặc Lợi Nhi từng nói qua ‘sâu’ chẳng lẽ chính là dị hình trùng?

“Mặc Lợi Nhi, thời điểm sâu tấn công các người đối phó bằng cách nào?”

“A?” Không nghĩ tới Khải Ân đột nhiên hỏi vấn đề này, Mặc Lợi Nhi trong nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Nói mau!”

“Đồ đẳng! Chỉ cần ở lân cận đồ đẳng sâu sẽ không thể tới gần.”

Khải ân xoay người đối mặt với Tây Thụy Tư: “Nghe này, Tây Thụy Tư! Sâu một hồi nữa sẽ tới bộ lạc, chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị nếu không sẽ không kịp!”

Sắc mặt Tây Thụy Tư ngưng trọng nhìn Khải Ân, vài giây sau Tây Thụy Tư phát ra tiếng gào to riêng biệt của thú nhân..... Một lát sau lập tức có tiếng kèn bộ lạc vang lên. Nghe thấy âm thanh này tất cả thú nhân từ trong phòng chạy ra, thú nhân nhân loại hoảng sợ chạy về phía trung tâm bộ lạc, còn các thú nhân thì tập trung ở trận địa bốn phía sẵn sàng đón địch.

“Đi mau!” Mặc Lợi Nhi hoảng hốt túm chặt tay Khải Ân chạy về hướng đồ đẳng.

“Từ từ, còn bọn Tây Thụy Tư ——”

“Bọn họ không có việc gì!” Âm thanh Mặc Lợi Nhi để lộ ra một tia run rẩy, trong lòng tự nói với mình hết lần này tới lần khác: sẽ không có việc gì, Khảm, Tây Thụy Tư..... tất cả mọi người sẽ không có việc gì.

Từ xa xa truyền tới tiếng vù vù thật nhỏ, từ một điểm đen nhỏ phía chân trời nhanh chóng tăng thành một đám mây lớn nhanh chóng tiếp cận, âm thanh vù vù ngày càng to hơn, ầm ầm như tiếng sấm —— là dị hình trùng! ! Khải Ân phần nộ nhìn chằm chằm đám côn trùng trên không trung, cho dù hóa thành bụi hán cũng sẽ không nhận sai đám dị hình trùng xấu xí này, kẻ xâm lược vô sỉ! !

Quân tiên phong của dị hình trùng đã tiến vào không trung của bộ lạc, các thú nhân rống giận bắt đầu tấn công. Bộ lạc biến thành đấu trường tula, khắp nơi là xác dị hình trùng, dịch thể xanh biếc tanh hôi cùng với tiếng tê rống của các thú nhân bị thương.....

Mặc Lợi Nhi gắt gao nhìn Khảm, bàn tay siết tay Khải Ân quá mức mà trắng bệch. Đột nhiên từ trong đám người truyền tới tiếng thét chói tai, rất nhiều dị hình trùng từ dưới đất chui lên chậm rãi tiến về phía trung ương bộ lạc, ngừng lại khi cách đồ đẳng khoảng 100m, tựa hồ như bị sức mạnh nào đó cản trở. Bọn nhỏ gào khóc bị người lớn ôm vào trong ngực, mọi người gắt gao tụ lại một chỗ hoảng sợ nhìn đám dị hình trùng xấu xí quơ quào những chiếc tiêm dài bén nhọn, hé ra hàm răng nhọn hoắt như dao găm, ngoài miệng còn phát ra thanh âm ‘khanh khách’.....

19. Quyển 2 - Chương 14

Khải Ân hít sâu một hơi, ánh mắt sắc bén tìm kiếm xung quanh. Đây là đám dong trùng cấp bậc thấp nhất trên Dallas, chúng nó không có năng lực suy nghĩ, chỉ là một cỗ máy giết người, nhưng số lượng khổng lồ. Dị hình trùng của Dallas rất kỳ lạ, chúng nó phân biệt đẳng cấp chặt chẽ, trí tuệ càng cao thì thể hình càng nhỏ, dong trùng cấp bậc thấp nhất sẽ chịu sự khống chế của mẫu trùng. Một con mẫu trùng có thể khống chế số lượng dong trùng để hình thành một đội quân. Chiến sự trước mắt đã vô cùng căng thẳng, quan trọng nhất là tìm ra mẫu trùng. Chỉ cần tiêu diệt được mẫu trùng đám dong trùng này sẽ tự động chia năm xẻ bảy.

Mẫu trùng bình thường sẽ tránh ở phía sau đội ngũ, được hơn mười con dong trùng bảo hộ cẩn thận, rất dễ nhận ra. Nhưng làm Khải Ân kỳ quái chính là đến giờ hán vẫn chưa phát hiện được tung tích của mẫu

trùng, mẫu trùng không có khả năng rời khỏi chiến trường quá xa. Khải Ân gọi số 7 dò xét trên không trung, nhưng ngay cả số 7 cũng không phát hiện được bóng dáng mẫu trùng.

Rất bất thường! Mẫu trùng nhất định trốn ở nơi nào đó! Khải Ân vừa suy nghĩ vừa quan sát, đột nhiên, một con dong trùng bộ dạng khả nghi hấp dẫn ánh mắt Khải Ân: nó không giống những con dong trùng khác mù quáng tấn công mà không ngừng xoay quanh trên không trung bộ lạc. Chẳng lẽ nó là mẫu trùng? Không đúng, đây xác thực là một con dong trùng. Khải Ân âm thầm quan sát con dị hình trùng này phát hiện ra xung quanh nó có bốn năm con dong trùng to lớn vây quanh. Kinh nghiệm tích lũy nhiều năm nói cho Khải ân biết con kia nhất định là mẫu trùng.

“Số 7, quét hình con dong trùng ở phía trước góc 45° đang không ngừng xoay quanh, nó không thích hợp.” Khải Ân vừa hạ mệnh lệnh cho số 7 vừa chậm rãi quan sát phương hướng con dị hình trùng kia đang tiến tới gần.

“Thiếu úy, kết quả phân tích biểu hiện trong đầu nó có một con chip.”

Quả nhiên, nó chính là mẫu trùng không sai, chỉ cần tiêu diệt nó.....

“Khải Ân! Người muốn làm gì, đi ra ngoài rất nguy hiểm!” Ngay lúc Khải Ân muốn rời khỏi phạm vi bảo hộ của đồ đẳng, Mặc Lợi Nhi lo lắng kéo hần lại.

“Yên tâm không có việc gì.” Khải Ân mỉm cười cho Mặc Lợi Nhi một lời an ủi, nhưng Mặc Lợi Nhi vẫn không chịu thỏa hiệp: “Không được, rất nguy hiểm, người tuyệt đối không thể ra ngoài!”

“Mặc Lợi Nhi.” Khải Ân vẽ mặt ngưng trọng: “Dị hình trùng số lượng nhiều lắm, cứ tiếp tục như vậy đối với bọn Tây Thụy Tư rất bất lợi, ta có biện pháp đối phó đám sâu này, tin tưởng ta.”

“Thật sự? Người phải chú ý không được gặp chuyện không may?”

“Ta cam đoan! Còn có, ta cần người giúp.....”

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Tây Thụy Tư, lần này số lượng đông lắm.” Khảm xoay người xé rách một con dị hình trùng tiến tới bên cạnh Tây Thụy Tư: “Như vậy rất bất lợi cho chúng ta.”

“Đám sâu chết tiệt! Cứ chống đỡ thêm một lúc, nếu không ổn thì lui về đồ đẳng.”

Lúc này, từ quảng trường trung ương truyền tới một trận náo động.

“Người nghe xem, phía đồ đẳng có chút không ổn.” Từ trung tâm bộ lạc truyền tới một trận âm thanh làm tất cả dũng sĩ đều rớt tim ra ngoài.

“Không xong, mau trở về!” Tây Thụy Tư rống giận, ngàn vạn lần phía đồ đẳng không được xảy ra chuyện.

Mặc Lợi Nhi ở trung tâm quảng trường dựa theo lời Khải Ân phân phó mọi người tụ tập về một bên lớn tiếng hét to. Quả nhiên, tất cả dị hình trùng đều hướng về phía đó lao tới. Cơ hội tốt, Khải Ân vung tay lên không trung đánh một động tác về phía số 7, sau đó bám vào đoạn dây thừng từ phi thuyền thả xuống cẩn thận từ phía sau tiếp cận mẫu trùng. Đột nhiên mẫu trùng quay đầu lại phát hiện Khải Ân định đánh lên.

“Yểm trợ ta!” Khải Ân hô to, nương theo dây thừng đang đưa theo quán tính chuẩn xác rơi xuống trên lưng mẫu trùng. Số 7 linh hoạt phát ra điện lưu gây tê liệt lên đám dong trùng đang bay tới gần mẫu trùng.

Mẫu trùng tức giận đầu đá lung tung, Khải Ân bám chặt trên người mẫu trùng: muốn hất ngã hần đâu dễ như vậy!

Tìm được rồi! Phát hiện một vị trí trên đầu mẫu trùng, đồng hồ định vị trên cổ tay Khải Ân phát ra tín hiệu đỏ đỏ—con chip nằm ở đây. Khải Ân thả người dán trên đầu mẫu trùng, ấn nút nhỏ bên hông phóng ra cơ quan. Đúng lúc này, mẫu trùng đột nhiên mãnh liệt lắc lư ném Khải Ân ra ngoài, hần lập tức nhanh tay lẹ mắt bám lấy một vật thể màu đen trước mắt, Khải Ân thở phào một hơi: hoàn hảo không rơi xuống. Đợi đến khi thấy rõ vật thể trước mắt thì Khải Ân hút một ngụm lạnh khí, ông trời ơi! Thứ hần nắm được chính là cái mỏ chim khổng lồ như cái kim lồi ra ngoài, hé ra một hàm răng nanh như cái máy

xé thịt đập ngay trước mắt Khải Ân.....

20. Quyển 2 - Chương 15

Thực ghê tởm! Khải Ân thấp giọng mắng một tiếng, phần eo dùng lực một chút sau đó dùng hai chân đạp lên hàm răng nhọn lởm chởm lồi ra ngoài của mẫu trùng, giây tiếp theo đã an toàn nhảy lên đầu mẫu trùng, cả động tác chỉ trong nửa phút, vô cùng lưu loát. Tây Thụy Tư chạy tới nơi Mặc Lợi Nhi phát ra tiếng thét chói tai thì nhìn thấy động tác vừa nãy của Khải Ân, bị dọa trái tim suýt chút nữa nhảy ra ngoài.

Tìm được vị trí, Khải Ân phóng ra cơ quan ngắm chính xác vị trí— một âm thanh nhỏ vang lên, lớp vỏ cứng rắn trên đầu mẫu trùng bị nổ tung rộng khoảng 10cm, một mảnh chip nhỏ không ngừng nhấp nháy trong phần thịt màu vàng.

Cú nổ vừa nãy làm mẫu trùng phát ra tiếng gào thét thê lương, càng thêm kịch liệt vặn vẹo thân hình. Một chân Khải Ân lão đảo, cơ thể mất cân bằng bổ nhào về phía trước, tay phải bởi vì chống đỡ cơ thể mà sắp nhập vào đồng thịt nhảy nhua nhoi nhúc trên đầu mẫu trùng.....

.....Kính tởm! Khải Ân rút tay về—đoạt được con chip, nhưng mà—Khải Ân nhìn thấy tay phải dính toàn chất lỏng vàng nhầy nhụa ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là: phải mau tìm một chỗ rửa tay!

Mẫu trùng trên bầu trời bắt đầu run rẩy kịch liệt, lao thẳng xuống mặt đất..... Khải Ân bắt lấy cơ hội nhảy xuống khi cơ thể mẫu trùng rớt xuống đất, còn chưa kịp ổn định cơ thể đã bị Tây Thụy Tư ôm vào trong lòng.

“Chết tiệt, người! Người!” Tây Thụy Tư tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nói không được một câu đầy đủ. Khải Ân lặng lẽ đưa tay phải xuống bên hông Tây Thụy Tư..... mẫu trùng rớt xuống đất liên tục run rẩy một thời gian ngắn liền chết đi, mất đi mẫu trùng đám đông trùng giống như đám ruồi bọ không đầu, không có mục đích đảo quanh vài vòng sau đó cũng bị các dũng sĩ tiêu diệt.

Rất cục cựa được lau tay sạch sẽ, Khải Ân vỗ vỗ Tây Thụy Tư ý bảo để hắn đứng lên. Tây Thụy Tư phần nộ giảm nhẹ một tiếng, nhưng động tác ôm lấy Khải Ân lại vô cùng ôn nhu.

Mọi người trong bộ lạc cũng chậm rãi rời khỏi đồ đảng đi về phía Khải Ân. Mặc Lợi Nhi là người đầu tiên chạy tới, thở hổn hển đứng trước mặt Khải Ân, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái: “Khải Ân mạnh thật—thật là lợi hại a!” Đột nhiên nghĩ tới cái gì lại bổ sung một câu: “Nhưng lần sau không nên làm như vậy, làm ta bị dọa đến mức trái tim suýt ngừng đập.”

Khải Ân cười cười gọi số 7 trên không trung tiếp đất, các thú nhân vừa trầm tĩnh lại lập tức khẩn trương, chăm chú nhìn phi hành nhỏ trên không trung chậm rãi đáp xuống.

Phi hành bay trên không vững vàng đáp xuống mặt đất, một người máy nhỏ cao cỡ 1m hình người, có đầu não hình cầu chậm rãi bước xuống khỏi phi hành.

“7.....số 7?” Khải Ân không dám tin dụi mắt, bởi vì số 7 lúc này ở trên không trung nên mình cũng không nhìn kỹ, lúc này nhìn tiểu người máy đáng yêu này chính là số 7 lạnh như băng kia?

“Là tôi, thiếu úy.” Âm thanh kim khí lạnh như băng phát ra từ trên cơ thể bé xinh của người máy: “Tôi tự mình chế tạo một cơ thể đơn giản để tiện hoạt động.”

Nghe số 7 nói xong Khải Ân lúc này mới nhớ lại, số 7 là người máy trí năng trên phi thuyền, cũng không phải là một cỗ máy có thể tự do hoạt động. Nhìn thấy cơ thể bé xinh trước mặt được số 7 làm ra Khải Ân có chút cảm động: xem ra số 7 nhớ rõ mình rất thích loại tiểu người máy dạng hình trụ này. Trước kia khi còn ở căn cứ tối đầu cũng có thể nhìn thấy loại người máy dọn dẹp này, Khải Ân mỗi lần nhìn thấy lại nhìn không được mà trên chọc một chút.

“Người làm tốt lắm, số 7.....” Khải Ân có chút nghẹn lời, cảm động đi qua hẳn mới chú ý tình huống xung quanh có chút quỷ dị, tất cả thú nhân đều há to miệng, bộ dáng ngốc lăng. Sao lại thế này? Bộ dáng số 7 có gì kỳ quái sao?

“A a a——” Mặc Lợi Nhi là người đầu tiên hét lên, chỉ vào số 7 không ngừng run rẩy nói: “Thần——thần——này không phải là thần Sáng Thế sao?”

Một lát sau các thú nhân tỉnh táo lại bắt đầu vây xung quanh số 7, biểu tình trên mặt vừa hưng phấn lại nghiêm túc.

Nghe thấy Mặc Lợi Nhi cường điệu mà hét to, lúc này đến phiên Khải Ân trợn mắt há mồm: số 7 là thần Sáng Thế? Không phải chứ!

Ngẩng đầu nheo mắt, Khải Ân cẩn thận đánh giá đồ đằng, rõ ràng trên mặt đồ đằng có khắc một đồ án tiểu người máy giống hệt như số 7, Khải Ân kinh ngạc nói không ra lời: ông trời a, trò đùa này hơi bị lớn.....

“Thần Sáng Thế? Thiếu úy, phát sinh chuyện gì?” Số 7 bị bao vây có chút khấn trương, những thú nhân này vì cái gì lại dùng ánh mắt này nhìn mình? Cảm giác như muốn ăn thịt cậu a.

Khải Ân không nói gì, hẳn cũng muốn biết rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra. Tây Thụy Tư vẫn luôn trầm mặt thả Khải Ân xuống, lập tức đi tới trước mặt số 7, quỳ một gối..... tất cả thú nhân khác cũng làm theo Tây Thụy Tư quỳ xuống, trong miệng không ngừng gọi thần Sáng Thế.

Số 7 cảm thấy mình bị chập mạch, sở tay người máy cũng không dạy cậu nên làm thế nào trước tình huống này. Tây Thụy Tư dẫn đầu mọi người đứng lên, cung kính làm một động tác thỉnh với số 7: “Thần Sáng Thế—— xin theo ta.”

Cầm Khải Ân sắp rớt xuống đất, đây là Tây Thụy Tư thô lỗ chỉ biết la hét với hắn? ? Bĩu môi, Khải Ân có chút ghen tị với số 7, sao người này được đãi ngộ tốt như vậy.

“Thiếu úy?” Số 7 nhìn về hướng Khải Ân hỏi, Khải Ân gật gật đầu.

“Chúng ta đi đâu?”

“Thánh địa, đi gặp ai tát.”

Thánh địa? Ai tát? Là vị vu sư kia? Nhìn ánh mắt bình tĩnh của Tây Thụy Tư lộ ra một tia quang mang hưng phấn, Khải Ân sờ sờ đồng hồ trên cổ tay, bất an nuốt nước miếng.....

21. Quyển 2 - Chương 16

Khải Ân vốn tưởng rằng thánh địa là một nơi thần bí cấm kỵ, lại không ngờ cổng vào thánh địa nằm ngay hướng đông bắc của bộ lạc cách đó 1km, hơn nữa không có bất cứ kẻ nào trông coi. Khải Ân nhìn cổng vào cao hơn 3m hỏi: “Đây là thánh địa?”

“Đúng vậy.” Gật gật đầu, Tây Thụy Tư cầm theo cây đuốc dẫn đầu đi vào huyệt động: “Bên trong rất trơn, cẩn thận một chút.”

Khải Ân cùng số 7 đi theo Tây Thụy Tư ước chừng 10 phút thì cảnh vật trước mắt trở nên sáng sủa. Xuất hiện trước mắt là một hang đá hình trứng thật lớn, tỏa ra hơi nóng kinh người. Thạch bích được khảm thạch anh to bằng nắm tay được phân tán bốn phía phát ra ánh sáng, chiếu sáng cả hang đá, xinh đẹp đến hoa mắt. Chuyển từ một nơi hắc ám tới đây Khải Ân quả thực cảm thấy chói mắt! Không chỉ những viên đá thạch anh, những tảng thạch bích khổng lồ cũng phát ra lân tinh lờ lờ, có thể nơi này có lẫn một ít khoáng thạch khác, hơn nữa những viên thạch anh được khảm trên vách đá làm hang động sáng rực như ban ngày. Từ nơi này trở đi địa hình có xu hướng lún xuống, phân cách thành hơn mười ao nhỏ rất sâu, nước ở đây không ngừng bốc lên hơi nước làm không khí bên trong hang đá ẩm áp vô cùng.

Chờ cho ánh mắt thích ứng với ánh sáng nơi này, Khải Ân ngạc nhiên phát hiện ra ước chừng khoảng 7, 8 thú nhân hình người im lặng nằm trong ao, ngực hơi phập phồng, giống như đang hôn mê. Bụng bọn họ hơi phình to, có lẽ là những thú nhân mang thai. Bên cạnh ao đồng dạng có 7, 8 thú nhân, vẻ mặt ôn nhu chăm chú nhìn ‘vợ’ trong nước.

“Bọn họ?” Khải Ân nhìn Tây Thụy Tư kinh hô thành tiếng.

“Suyt——” Tây Thụy Tư ra dấu bảo Khải Ân im lặng, phóng nhẹ âm thanh nói: “Bọn họ sắp sinh, tộc nhân chúng ta chỉ có thể ở thánh địa mới có thể bình an hạ sinh hậu đại. Ngay cả như vậy quá trình sinh sản cũng làm bọn họ hao tổn rất nhiều tinh lực, vì thế trước khi sinh bọn họ sẽ tiến vào hôn mê. Phòng hiến tế của ai tắt ngay trước động, ta mang bọn người đi.”

Đi vào trong hang đá, Khải Ân nhìn thấy giữa phòng hiến tế có một tinh thể thật to dựng đứng, phát ra hào quang màu trắng nhu hòa. Thứ này Khải Ân rất quen thuộc—— là thủy tinh năng lượng. Một vị trưởng giả râu bạc trắng ngồi ngay ngắn trước thủy tinh, ánh mắt màu xám lộ ra quang mang cơ trí quan sát đánh giá Khải Ân.

“Đây là ai tắt, trưởng lão trí tuệ nhất trong bộ lạc.” Tây Thụy Tư kiêu ngạo giới thiệu lão giả trước mắt với Khải Ân và số 7.

Ai tắt đứng lên, chậm rãi đi về phía Khải Ân. Lúc nhìn thấy số 7 phía sau Khải Ân thì thần sắc trong mắt hiện lên tia kích động, trong miệng thì thào: “Thần Sáng Thế..... thật là thần Sáng Thế..... chúng ta được cứu rồi.....”

Khải Ân nhìn thoáng qua số 7, đánh gãy lều bầu của ai tắt: “Xin hỏi, có thể nói cho ta biết có chuyện gì xảy ra được không? Thần Sáng Thế là gì?”

Ai tắt bình phục lại tâm tình kích động, đưa Khải Ân cùng số 7 đi tới trước thạch bích trong phòng hiến tế, chỉ vào trên bích họa nói: “Các người nhìn cái này, đây là tổ tiên chúng ta lưu truyền lại về thần Sáng Thế.”

Ai tắt nói xong, Khải Ân mới phát hiện ra trên thạch bích có khắc rất nhiều bích họa, nhìn kỹ, mỗi bích họa đều có hình ảnh của số 7. Tinh tế xem qua các bích họa một lần, Khải Ân thu thập được một ít tin tức: phi thuyền, dị hình trùng, tiểu người máy giống như số 7, tổ tiên thú nhân muốn nói gì với chúng ta? Bọn họ có phải là nhân loại di dân không? Khải Ân chỉ vào hình người máy trên bích họa hỏi: “Đây là thần Sáng Thế?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện xưa này rốt cuộc là thế nào?”

Ai tắt thở dài một hơi: “Ta không biết, từ rất lâu trước kia chuyện này đã thất truyền, chỉ có truyền lại hình dáng của thần Sáng Thế qua nhiều thế hệ. Bất quá, hiện tại thần Sáng Thế xuất hiện, bộ tộc chúng ta có thể bình an vượt qua nguy cơ.”

“Nguy cơ?”

“Chính là trùng tộc hôm nay bắt ngờ đánh tới.” Tây Thụy Tư tiếp lời ai tắt, vẻ mặt ngưng trọng: “Sức mạnh từ thánh địa ngày càng yếu, số lượng trùng tộc đột kích ngày càng thường xuyên, bọn nó đại khái cũng cảm giác được sức mạnh của thánh địa đang xói mòn.”

Cảm giác năng lượng thủy tinh bị xói mòn? Khải Ân có chút ngạc nhiên, năng lượng tồn trữ trong thủy tinh có thể chống đỡ một hạm đội khổng lồ giữa các vì sao! Đừng nói nơi này chỉ là một bộ lạc nguyên thủy không có thiết bị hiện đại gì.

“Số 7, phân tích tinh thể này một chút.”

“Vâng, thiếu úy.” Số 7 mở ra mắt điện tử, một tia hồng quang từ trán số 7 bắn ra chậm rãi quét thủy tinh năng lượng từ trên xuống dưới một lần.

“Thiếu úy, kết quả phân tích biểu hiện xác thực có một lượng lớn năng lượng từ thủy tinh này bị xói mòn. Thủy tinh này chỉ có thể chống đỡ được khoảng 10 năm nữa.”

“Có thể tra ra nguyên nhân không?”

“Với thiết bị hiện tại không thể tiến hành kiểm tra kỹ hơn, bắt quá trên biểu đồ phân tích biểu hiện năng lượng đều chảy vào những ao nước bên ngoài hang đá.”

Khải Ân không hỏi nữa, chỉ là suy nghĩ lời số 7 nói, hẳn có thể xác định 90% những thú nhân này có liên hệ với nhân loại. Bởi vì nam tử mang thai vốn chính là trái với quy luật tự nhiên, nhân loại trải qua nghiên cứu dài đằng đẳng mới có thể cải biến gen để nam tử có thể mang thai nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn—cả quá trình mang thai và sinh sản phải hao tổn nguồn năng lượng rất lớn.

“Thần Sáng Thế.....xin hỏi, ngài có thể cứu vớt nguy cơ của thánh địa được không? Thánh địa rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?” Ai tá đặt câu hỏi đánh gãy suy nghĩ của Khải Ân.

“Thiếu úy, tôi cần làm gì?”

Khải Ân xuất ra mảnh chip trong cơ thể mẫu trùng lúc nãy lấy được giao cho số 7: “Người trước tiên ở lại đây nghiên cứu thánh địa cùng mảnh chip này, trên đó còn sót lại chút bộ phận của dị hình trùng cũng nên phân tích một chút.”

“Ai tát——” Khải Ân xoay người đối mặt với vị trưởng lão đang vô cùng lo lắng ôn hòa nói: “Số 7 cũng không phải là thần Sáng Thế, cậu ta là bằng hữu của ta.”

“Không phải thần Sáng Thế, kia——”

“Người yên tâm.” Về mặt Khải Ân vô cùng nghiêm túc: “Về dị hình trùng ta nhất định sẽ tiêu diệt chúng nó!”

Ai tát kích động đến chảy nước mắt: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi....” Trong lòng ông, Khải Ân cùng số 7 chính là sứ giả thần phái tới, nhất định có thể cứu vớt bọn họ.

“Ai tát, số 7 sẽ ở lại thánh địa, người hãy đem hết mọi việc biết được nói cho cậu ta.”

“Ta sẽ.”

Nói xong, Khải Ân cùng Tây Thụy Tư rời khỏi thạch thất số 7 vội vàng gọi Khải Ân: “Thiếu úy, ngài muốn đi đâu? Tôi phải bảo vệ ngài——”

“Số 7, ta cần người giúp ta ở lại đây thu thập tư liệu, về phần ta——” Khải Ân nhìn thoáng qua thú nhân cao lớn bên người, nhếch lên thành một nụ cười tươi: “Tây Thụy Tư sẽ bảo hộ ta.”

Nghe thấy lời Khải Ân nói, đôi mắt vàng hiện lên tia hào quang, thích thú nhìn Khải Ân.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Rời khỏi thánh địa, Khải Ân hít sâu một ngụm không khí mới mẻ, cảm khái nhìn thảo nguyên mênh mông trước mắt: bối rối cùng thương cảm khi mới lạc tới tinh cầu này đã hoàn toàn biến thành mây khói hiện tại trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất: bảo hộ hậu duệ của nhân loại, tiêu diệt dị hình trùng!

Tây Thụy Tư nhìn thấy Khải Ân vẻ mặt phấn chấn, cả người tản ra tự tin, cảm thấy trong lòng có một nơi lún xuống, tràn ngập hình ảnh của Khải Ân. Một trận gió nhẹ thổi qua, những sợi tóc vàng óc rơi trên xương quai xanh xinh đẹp, làm nổi bật làn da trắng nõn vốn có vẻ mập mờ, hạ phúc Tây Thụy Tư buộc chặt một trận. Giây tiếp theo Khải Ân bị một cái ôm ấm áp vây lấy, hơi thở nóng cháy cũng ập vào mặt.....

“Tây Thụy Tư? Ngô——” mới mở miệng ra đã bị tóm lấy, Tây Thụy Tư đột nhiên cường thế xâm lấn làm Khải Ân có chút run rẩy.

“Ân.....” Tiếng nói trong veo nhu hòa mang theo một tia khàn khàn, âm cuối có chút run rẩy, dị thường gợi cảm. Hai tay Tây Thụy Tư không an phận bắt đầu di chuyển tới mông Khải Ân, ôn nhu vuốt ve.

“Chậm đã——” Khải Ân nhất thời thanh tỉnh lại: “Chúng ta không thể, ta——”

“Người nói cái này sao?” Tây Thụy Tư giơ lên cái ‘đồng hồ’ trong tay không biết đã bị tháo xuống từ khi nào, biểu tình có điểm tà ác: “Vừa rồi trong thánh địa ta liền phát hiện có thể gỡ nó xuống.”

Cái gì? Khải Ân nhìn cổ tay phải trống trơn, không kịp tiêu hóa chuyện này.

“Xem ra người cũng không phải nói thật.” Tây Thụy Tư hí hóp mắt, chậm rãi tiến tới gần Khải Ân: “Nên trừng phạt người thế nào đây!”

22. Quyển 2 - Chương 17

“Ân..... ta thừa nhận có một số việc ta không nói rõ, nhưng mà..... a——” Khải Ân kinh suyền, Tây Thụy Tư cách một lớp vải dệt dò xét vị trí giữa hai chân hắn.

“Từ từ, hãy nghe ta nói, ân——” Khải Ân cắn chặt răng, sắc mặt đỏ bừng, tay phải Tây Thụy Tư đã trượt vào bên trong lớp quần áo, vuốt ve bắp đùi thon dài của Khải Ân. Khải Ân mở chân muốn tránh đi bàn tay quấy rối lại bị Tây Thụy Tư thuận thể tách hai chân thoáng nâng lên, Khải Ân không còn trọng tâm chỉ có thể dựa vào lồng ngực cường tráng trước mặt. Từ xa xa nhìn tới Khải Ân thật giống như một con gấu Koala bám dính trên người Tây Thụy Tư.

“Người——” Khải Ân vừa muốn mở miệng, đôi môi liền quét qua một thứ cứng cứng nổi lên làm Tây Thụy Tư kêu rên một tiếng. Khải Ân ngay cả cổ cũng đỏ bừng, xấu hổ muốn nghiêng mặt đi nhưng lại vì áp chặt với Tây Thụy Tư, đôi môi lại một lần nữa lướt qua điểm nổi trên ngực y..... Tây Thụy Tư rốt cuộc nhìn không được, nâng cao mông Khải Ân, để cự vật nóng rực đang kích động giữa hai chân Khải Ân, dùng sức đâm lên.

“A a——Tây Thụy Tư——” Khải Ân sợ hãi ôm chặt Tây Thụy Tư, cơ thể bởi vì va chạm mạnh mẽ dưới thân mà khê loạn choạng.

“Dừng lại——a ân——” Khải Ân đứt quãng rên rỉ lại càng kích thích thú tính của Tây Thụy Tư. Y đè cái mông Khải Ân càng làm phân thân vừa phần khởi ngẩng đầu của hắn càng gần gũi với cự vật nóng rực của mình hơn, hung mãnh ma sát.....

“A a——” Bởi vì ma sát lẫn nhau sinh ra khoái cảm làm Khải Ân thét thành tiếng chói tai, cơ thể chịu không nổi mãnh liệt mà ngửa cổ về phía sau tạo thành một đường cung duyên dáng, một đầu tóc vàng óng bay bay, tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời. Tây Thụy Tư chịu không nổi cảnh đẹp mê người trước mắt, phát ra một tiếng gầm nhẹ, đóng đưa thắt lưng trắng kiện, gia tốc ma sát giữa hai người.

“Ngô——” Cao trào sắp ập tới, Tây Thụy Tư cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi Khải Ân, tàn sát bừa bãi cánh môi của hắn, đưa những tiếng hét chói tai của hắn nhét vào trong miệng mình.....

Cao trào qua đi, Khải Ân dựa vào trong ngực Tây Thụy Tư thở phì phò, mà hai tay Tây Thụy Tư lại không có chút phép tắc nào bắt đầu vuốt ve cánh mông xinh đẹp của Khải Ân.

Khải Ân tức giận trừng y, Chính là tình cảm mãnh liệt vừa đi qua, ánh mắt trừng trừng này lại phảng phất nét quyến rũ, liêu nhân đến không nói nên lời. Tây Thụy Tư thiếu chút nữa kiềm giữ không được, thậm chí muốn đem Khải Ân đặt dưới thân hảo hảo chà đạp một phen.

Nhìn thấy trong mắt Tây Thụy Tư dâng lên ngọn lửa quen thuộc, Khải Ân bị dọa lập tức leo xuống khỏi người Tây Thụy Tư: cứ tiếp tục như vậy, không bị ăn mới là lạ.

Tây Thụy Tư có chút tức giận ôm chặt Khải Ân hung tợn nói: “Ở trước thánh địa nên tạm thời buông tha người, tối hôm nay bất luận thế nào cũng trốn không thoát đâu.”

Khải Ân thở nhẹ một hơi, hiện tại có thể trốn được lúc nào thì hay lúc đó, đột nhiên nhãn châu hắn xoay động, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tây Thụy Tư, phong thái vô cùng tinh xảo: chỉ cần hiện tại thoát được còn sợ không có biện pháp đối phó người sao.

Nghĩ như vậy tâm tình Khải Ân rất tốt, ôm cổ y ý bảo Tây Thụy Tư cúi người xuống. Tây Thụy Tư sớm đã bị cái liếc mắt phong tình vô hạn kia quyến rũ, ngoan ngoãn cúi xuống.

Nhìn thấy bộ dáng này của Tây Thụy Tư, nụ cười Khải Ân càng thêm tươi rói, ánh sáng trong mắt lại tăng thêm mấy phần, tiến tới bên tai Tây Thụy Tư, cắn môi dưới trầm thấp nói: “Ta cần người giúp ta làm một

việc, buổi tối sẽ tùy người xử trí?” Nói xong còn cố ý cọ Tây Thụy Tư một chút, giây tiếp theo đã bị Tây Thụy Tư áp trên mặt đất. Đôi mắt vàng nhìn thẳng Khải Ân, lộ ra dự vọng đã thấm tận xương.

“Đây chính là người nói.” Âm thanh Tây Thụy Tư bởi vì cực lực khống chế dự vọng mà càng thêm trầm thấp khàn khàn.

“Đúng vậy.” Khóe miệng Khải Ân nhếch lên, điều kiện trước tiên là người có thể chế trụ ta.

“Muốn ta làm gì.” Nửa ngày sau Tây Thụy Tư mới buông Khải Ân ra, chậm rãi hỏi.

“Ân.” Khải Ân đảo mắt: “Ta cần người cùng ta rời khỏi bộ lạc, mang một thứ về.”

Nheo mắt chăm chú nhìn Khải Ân một hồi, Tây Thụy Tư gật gật đầu.

Ngay sau đó, trước ánh mắt kinh dị của Khải Ân, cơ thể Tây Thụy Tư chậm rãi biến hóa: nguyên bản làn da được phủ kín hoa văn rậm rạp càng đậm hơn, toàn thân bắt đầu mọc dài ra bộ lông kim sắc, sừng nhỏ trên trán chậm rãi dài ra, vô cùng lợi hại..... Rống lên một tiếng to uy mãnh, một con mãnh thú xinh đẹp thật lớn xuất hiện trước mặt Khải Ân. Giống như hổ lại giống báo, động vật hoang dã ở hiện đại cũng không có hình thể to lớn được như vậy.

Tây Thụy Tư cúi đầu phát ra tiếng gào, ý bảo Khải Ân leo lên lưng mình. Mà lúc này Khải Ân đã nhìn đến ngậy người, trong suy nghĩ vô cùng tán thưởng sinh vật uy mãnh cường hãn lại vô cùng xinh đẹp trước mắt. Tây Thụy Tư chờ đến sốt ruột, ngoạm tay Khải Ân nhẹ nhàng quăng lên lưng mình, bắt đầu lướt như bay trên thảo nguyên bát ngát.....

23. Quyển 2 - Chương 18

Trong nháy mắt, Tây Thụy Tư đã chở Khải Ân tới cuối vùng thảo nguyên. Khải Ân rõ ràng phát hiện ra bụi gai cao lớn vây quanh đã ‘co rút’ lại so với trước kia rất nhiều. Bởi vì thủy tinh năng lượng bị xói mòn, có lẽ không bao lâu nữa cũng không còn đủ mạnh mẽ để chống đỡ được nữa. Tây Thụy Tư không dừng lại, bụi gai cũng tự động tránh ra thành một con đường.

“Muốn đi đâu?” Xuyên qua vành chắn, Tây Thụy Tư dừng lại hỏi Khải Ân.

Phán đoán vị trí phi thuyền một chút, Khải Ân chỉ về hướng đông nam ý bảo Tây Thụy Tư đi hướng kia, ước chừng nửa giờ sau, Khải Ân cùng Tây Thụy Tư đã tới nơi phi thuyền bị rơi xuống. Nhìn xung quanh không thấy bóng dáng phi thuyền, chỉ có đám dương xỉ mọc thành bụi. Dọn đám dây leo rậm rạp qua một bên, Khải Ân mới tìm thấy phi thuyền. Tây Thụy Tư có chút tò mò nhìn trống lổn trước mặt. Khải Ân mở cửa phi thuyền tìm kiếm những thứ mình cần, hộp cấp cứu, vũ khí, máy phân tích, nguồn năng lượng..... Những thứ trên phi thuyền đều rất quan trọng, không thể quyết định lấy hay bỏ. Trong lúc Khải Ân đang phiến não, Tây Thụy Tư cũng biến về hình người chui vào phi thuyền, bắt quá, kích thước phi thuyền đối với y mà nói thì quá nhỏ..... Lần thứ 4 đụng vào đỉnh đầu làm Tây Thụy Tư mắng nhỏ một tiếng, Khải Ân buồn cười nhìn Tây Thụy Tư đang chen vào, linh quang chợt lóe: sao hắn không nghĩ ra, nếu không thể bỏ được thì cứ mang toàn bộ về.

Nhìn thấy Tây Thụy Tư dễ dàng dùng một tay nâng lên phi thuyền nặng hơn 1 tấn Khải Ân vô cùng cảm khái: thật sự là phương tiện vận chuyển tuyệt vời! Một tay khác của Tây Thụy Tư ôm Khải Ân vào lòng, trong mắt lộ ra thần sắc hưng phấn, không đợi Khải Ân mở miệng liền nhanh chóng trở về bộ lạc. Khải Ân sờ lọ thủy tinh nhỏ vừa tìm thấy trên phi thuyền đang giấu trong lòng, lộ ra nụ cười giảo hoạt: có thứ này ai thương ai còn chưa biết đâu!

Sắc trời dần dần tối sầm, ánh sáng mặt trời xuyên qua khe lá nhuộm thành màu huyết sắc. Bởi vì Tây Thụy Tư không đổi về hình thú nên tốc độ cũng chậm hơn nhiều, nhưng trong mắt Khải Ân cũng là tốc độ người thường không thể đạt được. Khải Ân nhìn Tây Thụy Tư tò mò nghĩ, y rốt cuộc là lai gen gì? Hổ? Hay là báo? Hoặc là cả hai? Tốc độ và sức mạnh hoàn toàn vượt qua người thường, có lẽ còn được lai thêm gen của những động vật nguy hiểm khác, lúc trở về phải hảo hảo nghiên cứu một chút.

Đang nghĩ ngợi tới xuất thần, Tây Thụy Tư đột nhiên dừng lại. Làm Sao vậy? Khải Ân lập tức cảnh giác quan sát bốn phía, trừ bỏ âm thanh gió thổi sần sật cũng không có tình huống gì bất thường.

“Tây Thụy Tư?” Khải Ân vừa mới mở miệng, Tây Thụy Tư liền ôm Khải Ân vội vàng lui về phía sau hai bước. Cùng lúc đó nhánh cây trên đỉnh đầu truyền tới một trận tiếng vang, nơi Tây Thụy Tư đứng lúc này xuất hiện một con nhộng khổng lồ màu trắng, cơ thể to lớn từng khúc từng khúc mấp máy như một con sâu lông, đỉnh đầu là một cái miệng khổng lồ như một đóa hoa, có thể thấy một loạt răng nhọn xếp chồng chất bên trong.....Bên phải cánh rừng cũng xuất hiện một con nhộng đồng dạng.

Tây Thụy Tư buông phi thuyền, hạ thấp cơ thể, hướng về phía hai con nhộng khổng lồ phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp. Hai con nhộng cũng không nhào tới, chính là đóng đưa thân hình mập mạp, giống như đang đánh giá Tây Thụy Tư.

Tây Thụy Tư một bên phát ra tiếng gầm gừ một bên chậm rãi lui về phía sau..... Đột nhiên, Tây Thụy Tư đập phải một nhánh cây khô dưới chân phát ra tiếng vang thanh thúy. Con nhộng bên phải lập tức hành động: nó co rút cơ thể như một súng máy nhanh chóng bắn một ngụm chất lỏng về phía Khải Ân, tốc độ cực nhanh ngay cả Tây Thụy Tư cũng khó khăn mới tránh được.

Hảo thôi! Thứ con nhộng bắn ra phát ra mùi hôi khó ngửi, Khải Ân lập tức che mũi lại nhưng vẫn chậm. Cơ thể giống như trở nên nặng nề, ngay cả nâng tay che mũi cũng không còn khí lực. Khải Ân cả kinh, chẳng lẽ bị gây tê? Nhìn về phía Tây Thụy Tư, y tựa hồ cũng không bị ảnh hưởng gì, Khải Ân lúc này mới thở nhẹ ra, lại cảm giác cánh tay Tây Thụy Tư ôm chính mình có chút siết chặt đến mức làm Khải Ân phát đau.

Hai con nhộng thay phiên nhau tấn công, Tây Thụy Tư chỉ một mặt né tránh chứ không ra tay công kích. Loại nhộng khổng lồ này bình thường có lãnh địa của riêng mình, nhưng chỉ cần giết chết một con, mùi của nó sẽ đưa tới những đồng loại khác. Tự tập hơn mười con thì không có bất luận kẻ nào có thể sống sót.

Đột nhiên, một con nhộng chuyển hướng đánh về phía Khải Ân, con còn lại ăn ý vây hãm Tây Thụy Tư. Khải Ân chỉ có thể trở mặt nhìn hàm răng nhọn trắng toát tiến tới ngày càng gần..... Tây Thụy Tư phát ra một tiếng kêu rên, cánh tay y kiên quyết ngăn cản hàm răng nhọn hoắt của con nhộng, máu tươi đỏ sẫm theo cánh tay chảy dọc xuống, Khải Ân nhìn thấy mà phát hoảng. Thừa dịp Tây Thụy Tư ăn đau, một con nhộng khác cũng nhào tới cắn lên thắt lưng Tây Thụy Tư. Tây Thụy Tư rống giận, xoay người quăng con nhộng đang cắn tay mình ra xa, say đó dùng cánh tay bị thương túm lấy con còn lại đang cố cắn chặt cơ thể mình xả xuống. Thừa dịp con nhộng còn chưa kịp bò dậy, Tây Thụy Tư ôm lấy Khải Ân bám vào dây leo nhanh chóng ly khai lãnh địa của nhộng khổng lồ.....

Lao như bay hơn mười phút sau thì Tây Thụy Tư ngừng lại trên một trạc cây khổng lồ, dựa trên thân cây Tây Thụy Tư chậm rãi điều chỉnh hô hấp của mình..... Hiệu quả gây tê cũng dần dần tán đi, Khải Ân lập tức kiểm tra vết thương của Tây Thụy Tư: trên cánh tay để lại một loạt dấu răng, miệng vết thương rất sâu không ngừng trào máu tươi, phần thắt lưng cũng là một mảnh huyết nhục mơ hồ. Khải Ân xé quần áo của mình băng bó vết thương cho Tây Thụy Tư. Nhìn thấy một vết thương nhỏ trên đùi Tây Thụy Tư, Khải Ân đột nhiên hiểu được: không phải gây tê nhộng khổng lồ phóng ra không ảnh hưởng tới Tây Thụy Tư, mà y vì cố bảo trì thanh tỉnh tỉnh cư nhiên.....Khải Ân chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt vàng của Tây Thụy Tư chỉ có một mảnh thâm tình.

“Ta không sao, chỉ bị thương ngoài da một chút.” Tây Thụy Tư dùng cánh tay không bị thương ôm lấy Khải Ân, nhẹ nhàng vỗ về trên lưng hắn: “Buổi tối trong rừng rậm rất nguy hiểm, chúng ta chỉ có thể chờ trời sáng lại tiếp tục quay về bộ lạc.” Khải Ân gật gù đầu, không nói gì chỉ găt gao ôm chặt Tây Thụy Tư.

Nhiệt độ ban đêm trong rừng chênh lệch với ban ngày rất lớn, nhiệt độ có thể hạ xuống so với ban ngày hơn 20 độ. Một trận gió lạnh thổi qua, cơ thể Khải Ân run rẩy một chút. Giây tiếp theo, một khối lông xù xoát qua má Khải Ân. Không biết từ khi nào Tây Thụy Tư đã biến trở về hình thú, Bởi vì biến thân mà miệng vết thương lần thứ hai bị nứt ra, Tây Thụy Tư cũng không để ý tới, chỉ nhẹ nhàng liếm miệng vết thương. Lột da lông ẩm áp vây quanh Khải Ân, thay hắn chắn đi những cơn gió lạnh thấu xương.

Ấm áp quá, trái tim Khải Ân run rẩy. Dựa vào trong ngực Tây Thụy Tư, hai tay vuốt ve bụng cự thú làm Tây Thụy Tư phát ra tiếng kêu thoải mái ‘càu nhàu’. Khải Ân khẽ mỉm cười..... lọ thuốc trong lòng bàn tay lọt xuống rơi vào một mảnh đen kịt trong rừng rậm. Cọ cọ lớp lông mềm mại, Khải Ân thỏa mãn thở dài:

y như vậy, chính mình cam tâm tình nguyện.....

24. Quyển 2 - Chương 19

Sáng sớm hôm sau, Khải Ân bị tiếng chim hót véo von đánh thức. Tây Thụy Tư ở bên cạnh đã hóa về hình người, ánh mắt vàng ôn nhu chăm chú nhìn Khải Ân. Khải Ân bị nhìn có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu đi liền bị cảnh đẹp trước mắt quyến rũ hồn phách: ánh nắng sớm mai xuyên qua khe lá thành những điểm vàng trên người Khải Ân, bao trùm khắp khu rừng là một tầng sương mù trắng mờ ảo, giống như xâm nhập vào tiên cảnh. Những cành lá được sương mù bao bọc nhẹ nhàng lay động theo làn gió, óng ánh sương sớm trên từng chiếc lá bừng bừng sức sống. Những chú chim xinh đẹp không biết tên không ngừng gieo rắc tiếng hót vui sướng trong khóm cây cối. Ngẩng đầu, phương đông là một vùng ánh sáng đỏ rực, phương tây lại là một mảnh hắc ám, nhan sắc dần dần thay đổi, ánh sáng ngày càng chói chang.....

Đẹp quá! Khải Ân tán thưởng tự đáy lòng, đây là lần đầu tiên hắn hảo hảo ngắm nhìn tinh cầu này, xinh đẹp rực rỡ đến chói mắt! Trong lòng Khải Ân tràn ngập rung động, nếu đã không thể quay đầu lại thì ở lại bảo hộ thiên đường này đi!

Tây Thụy Tư cũng không quấy rầy Khải Ân, y nhìn thấy quang hoa trong mắt Khải Ân mà cảm thấy vui mừng: rốt cuộc, ánh mắt của Khải Ân cũng đã bắt đầu quan tâm tới mảnh đất này. Vươn tay cầm lấy tay Khải Ân, để tay hai người ở cùng một chỗ, cho dù con đường phía trước có thể nào đi nữa thì y cũng không bao giờ.... buông tay.....

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Nhìn thấy phi thuyền hoàn hảo không bị tổn hao gì, Khải Ân nhẹ nhàng thở ra, lại âm thầm buồn cười: chính mình tốt cùng là lo lắng cái gì a, cho dù rằng nhanh lắm nhộng kia có sắc bén cỡ nào cũng không thể xuyên qua lớp vỏ ngoài phi thuyền. Cự tuyệt yêu cầu muốn ôm mình của Tây Thụy Tư làm gương mặt tuần thú phát đen. Khải Ân có chút buồn cười: người này rõ ràng đã bị thương lại còn cật lực, khi dễ hắn yếu ớt không chịu nổi một kích sao. Sau khi nhận được giáo huấn lần trước, Khải Ân cảm vũ khí đi tiên phong phía trước, dòng điện ‘ti ti’ phát ra xung quanh làm nổi bật gương mặt tràn ngập tự tin của Khải Ân: lúc này, hắn sẽ bảo vệ Tây Thụy Tư.

Dọc theo đường về không gặp phải nguy hiểm gì, hai người an toàn trở về bộ lạc. Cúi đầu ánh mắt tò mò của mọi người với ‘trứng khổng lồ’ kỳ quái mà Tây Thụy Tư rình về, Khải Ân kéo Tây Thụy Tư chui vào nhà gỗ của Địch Đặc..... sau đó cùng với một tiếng gầm giận dữ Khải Ân lại đổ mặt tai hồng vội vàng chạy ra.....

Sốt ruột nhìn những vết thương trên người Tây Thụy Tư, Khải Ân cắn chặt răng, tính toán chạy vào trong lần nữa——

“Đừng quấy rầy bọn họ.” Tây Thụy Tư ngăn Khải Ân lại, y biết rõ vị trong kia tính tình cũng không hảo.

“Chính là, thương thế của ngươi——”

“Chỉ là ngoài da, với ta mà nói không tính là gì. Huống chi——” nói xong, bàn tay của Tây Thụy Tư lại hiếu sắc chạy tới miệng Khải Ân: “Ta còn muốn hưởng dụng phúc lợi của mình!” Trời mới biết tối hôm qua y nhẫn nhịn vất vả cỡ nào.

Tặng cho đối phương một cái liếc mắt, Khải Ân gạt cánh tay kia ra: người này, động dục cũng không nhìn xem đây là nơi nào. Nếu đương sự đã nói không việc gì chỉ có thể đến tìm Địch Đặc sau vậy. Bất quá xem tình hình bên trong thì lần ‘đợi’ này phỏng chừng khá lâu.....

Ngày càng nhiều thú nhân vây quanh lại đây, tò mò đánh giá ‘trứng khổng lồ’.

“Đây là cái gì, ta chưa từng thấy cái trứng nào to như vậy, có thể ăn được không a?” Mặc Lợi Nhi tò mò gõ gõ lớp vỏ phi thuyền, còn dùng lực cắn xuống, lập tức đau đến chảy nước mắt, 55555 đau quá, sao lại

cứng như vậy a. Khảm bắt đắ dĩ thay Mặc Lợi Nhi xoa xoa quai hàm đau nhức, đã bảo cậu không được loạn căn thứ này nọ.

“Này không phải là đồ ăn nga!” Khải Ân lắc lắc ngón tay, từ phi thuyền lấy ra một đồng lớn dụng cụ. Qua vài phút sau, một cái ra đa đơn giản hình thành dưới tay Khải Ân: có cái này sẽ không sợ trùng tộc bắt ngờ đánh tới. Kết nối năng lượng từ phi thuyền với ra đa, màn hình lập tức sáng lên, bảy tám điểm nhỏ xanh biếc lóe trên màn hình.

“Oa —— thật thần kỳ a, đây là cái gì?” Mặc Lợi Nhi là người đầu tiên kinh hô ra tiếng. Khải Ân chỉ vào những điểm nhỏ trên màn hình giải thích với mọi người: “Đây là bộ lạc của chúng ta, những điểm nhỏ ở xung quanh là những sinh vật khổng lồ phân bố. Chỉ cần có sinh vật tới gần bộ lạc trên màn hình sẽ hiển thị ngay.

“Nói ra chính là, chúng ta sẽ không bao giờ sợ đám sâu tập kích bất ngờ nữa?” Tuy rằng mọi người không hiểu hết lời của Khải Ân, nhưng đại khái có thể hiểu được ý tứ của hắn: chỉ cần có thứ này, bọn họ có thể chuẩn bị sẵn sàng đối phó với sự tập kích của trùng tộc. Tiếng hoan hô truyền ra từ đám người, những người khác cũng tung tăng nhảy múa, bọn họ không còn phải lo lắng hãi hùng đề phòng đám sâu không biết lúc nào sẽ ập tới nữa.

“Oa —— Khải Ân! Người thật sự là quá tuyệt vời! Người quả nhiên là sứ giả của thần!” Mặc Lợi Nhi vui vẻ kéo tay Khải Ân vui sướng khoa tay múa chân, trong lòng lại càng thêm phần kính nể Khải Ân.

Khải ân nhìn đám người hưng phấn vô cùng náo nhiệt, trong đáy lòng có chút đau lòng: chỉ đoán trước được hành động của trùng tộc đã có thể làm bọn họ vui sướng như vậy! Trước kia, bọn họ tội cùng đã ăn bao nhiêu khổ từ trùng tộc a! Điều này càng làm Khải Ân kiên định quyết tâm tiêu diệt dị hình trùng! Lấy một ít dụng cụ mình cần cùng sau đó Khải Ân đặt mấy thứ còn lại trở lại phi thuyền, sau đó xoay người về phía Khảm: “Xin đem tới thánh địa giao cho số 7——không, là thần Sáng Chế.” Khảm gật gù đầu, sải rộng đôi cánh trên lưng, ôm lấy phi thuyền bay về phía thánh địa. Thật thần kỳ, Khải Ân nhìn theo bóng dáng Khảm rời đi nghĩ: không biết Khảm sau khi biến thân là bộ dáng gì.

Đám người dần dần tán đi, Tây Thụy Tư khẽ ôm lấy Khải Ân ghé vào bên tai hắn hỏi: “Còn việc gì không?”

“Tạm thời không có.” Trải qua một lần chiến đấu trùng tộc cũng tổn thất rất lớn, hắn là trong một đoạn thời gian nữa sẽ không công kích, nhiều đó cũng đủ để Khải Ân chuẩn bị sẵn sàng, ân, hiện tại chỉ còn chờ kết quả điều tra từ số 7 sau đó mới tính toán tiếp.

“Nếu không còn chuyện gì, như vậy——” Tây Thụy Tư ôm lấy Khải Ân tiến về phía nhà gỗ của mình: “Nên thực hiện lời hứa của người đi!”

Cái gì? Nhanh như vậy? !

“Từ từ——Tây Thụy Tư! Trên người người còn có vết thương!”

“Ta đã nói rồi vết thương nhỏ này không có việc gì, hay là——” Tây Thụy Tư nheo mắt nguy hiểm nhìn Khải Ân: “Người muốn đổi ý?”

“Mới không phải, ta chỉ là.....” Khải Ân ảo não cắn môi dưới, tuy rằng nói như vậy nhưng thực hiện lại là một chuyện. Khải Ân hiện tại rất hối hận, lúc trước sao hắn lại xúc động mà ném thuốc đi a! !

“Không được cần, đây là thuộc về ta.” Nói xong, Tây Thụy Tư cúi đầu mạnh mẽ khai mở khớp hàm Khải Ân, cường ngạnh bức bách hắn dây dưa với mình đến khi cả hai đều thở hồng hộc mới buông hắn ra, Tây Thụy Tư liếm khe lên vành tai nhạy cảm của Khải Ân, ghé bên tai hắn khàn khàn trầm thấp nói: “Hết thấy của người đều thuộc về ta.” Lời nói bá đạo này làm Khải Ân quẳng tới một cái xem thường. Tây Thụy Tư cười ha ha, vừa tiến vào phòng liền khẩn cấp đặt Khải Ân lên giường, vội vàng xé rách quần áo của đối phương.

Thật gấp gáp! Khải Ân gõ mạnh lên vết thương trên thắt lưng của Tây Thụy Tư một chút, dù sao người này cũng da dày thịt béo!

“Ngô——” Tây Thụy Tư ăn đau ngừng động tác một chút liền bị Khải Ân xoay người đảo vị trí.

Ngón tay trắng nõn xuyên qua những sợi tóc vàng mềm mượt vén mái tóc trước trán ra sau vành tai, để lộ đường cong duyên dáng ở cổ kéo dài tới sau gáy. Ánh mắt xanh thẳm chuyển biến thành màu xanh biếc yêu dị, giống như muốn cuốn người ta chìm đắm trong đó, Tây Thụy Tư mãnh liệt nuốt nước miếng.

Khải Ân hướng về phía Tây Thụy Tư đang cơ khát lộ ra nụ cười tuyệt mỹ khuynh đảo chúng sinh, cúi thấp cơ thể, đôi môi đỏ mọng xoát qua bên môi Tây Thụy Tư khẽ nói: “Để cho ta tới——” nói giỡn a, nếu để cho Tây Thụy Tư kiên quyết như vậy tới thì chính mình có mấy cái mạng cũng không đủ.

Đầu tiên chỉ là nụ hôn phớt như chuồn chuồn lướt làm Tây Thụy Tư vô cùng bất mãn, phát ra tiếng rên rỉ áp lực. Khải Ân mỉm cười, mười ngón tay đan xen với ngón tay của Tây Thụy Tư: “Nghe lời, đừng lộn xộn.” Cơ thể thon dài càng thêm dán sát lên người Tây Thụy Tư, cùng xáo trộn với làn da ngăm đen làm thành một hình ảnh khiến người ta đỏ mặt xấu hổ.....

Cánh môi dao động di chuyển trập địa tới bên gáy Tây Thụy Tư, liếm lộng động mạch có chút nảy lên. Sau đó chậm rãi trượt xuống chuyển qua hai phần nổi lên trước ngực.....

Khải Ân ngậm một thực quả vào trong miệng, tinh tế khẽ liếm, thỉnh thoảng dùng răng nanh gặm cắn.

“A.....” Tây Thụy Tư phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, yêu tinh này! Hai tay y vuốt ve mái tóc mềm mượt của Khải Ân, nhẹ nhàng áp hấn qua hướng bên kia. Khải Ân lập tức hiểu được, tay phải bò lên thực quả đã sớm rụng thẳng bên kia, lúc nặng lúc nhẹ xoa nắn. Động tác trên miệng vẫn không hề đình chỉ, đã có xu thế trượt dần xuống dưới. Dần dần, cánh môi ẩm áp đã tiến tới cơ bụng rắn chắc, đầu lưỡi tinh tế liếm dọc theo hoa văn màu rậm nắng, thành công làm Tây Thụy Tư phát ra càng nhiều tiếng rên rỉ hơn..... Sau đó lại chậm rãi trượt xuống, chạm tới nơi cứng rắn đã sớm kích động, trong ánh mắt chờ đợi của Tây Thụy Tư, động tác của Khải Ân đột nhiên ngừng lại, thật lớn.....

Cảm thấy được ánh mắt của Tây Thụy Tư, Khải Ân liếc mắt một cái, bàn tay quét nhẹ qua nơi mẫn cảm giữa hai chân, lập tức làm Tây Thụy Tư căng cứng cơ thể.

“Đừng nhúc nhích——” Lớn như vậy nếu tiến vào mình nhất định sẽ bị thương, phải nghĩ cách làm y phóng thích một lần. Cho dù nghĩ như vậy nhưng Khải Ân nhìn thấy biểu tình say mê của Tây Thụy Tư lúc này lại nhịn không được muốn trêu chọc y một chút.

Ngón tay trắng nõn không thể khống chế nhẹ nhàng lướt trên làn da ngăm đen, ác liệt khiêu lên một ngọn lửa vô hình. Ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn vùng nhạy cảm giữa hai chân Tây Thụy Tư luôn bướng bỉnh tránh đi cự vật phần chắn bưng bưng, cứ quay xung quanh nó, thỉnh thoảng lại chạm nhẹ nó một chút. Lại vô cùng xấu xa dùng móng tay khẽ xẹt qua lỗ nhỏ trên đỉnh, không ngoài dự kiến nghe thấy tiếng hút khí, Khải Ân không khỏi bật cười khẽ thành tiếng.

“Chết tiệt!” Tây Thụy Tư không kiềm được xoay người ngăn chặn Khải Ân lại, cuồng bạo lại mãnh liệt hôn lên môi Khải Ân, đầu lưỡi giao triền kịch liệt phát ra tiếng vang dâm mĩ, một sợi chỉ bạc theo khoe miệng Khải Ân nhiều xuống càng làm không khí tăng thêm phần dâm loạn.

Đột nhiên, cơ thể ẩm áp tách ra, Khải Ân mơ màng mở mắt, nhìn thấy cự vật trắng kiệu nhảy tới trước mặt đầu óc trong nháy mắt trống rỗng. Lúc Tây Thụy Tư bất mãn thúc dục thì hắn vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm phần đỉnh một chút, lập tức làm Tây Thụy Tư thống khổ lại vô cùng hưng phấn mà rên rỉ. Giống như được cổ vũ, hai tay Khải Ân cũng bò lên vật thể nóng rực, phối hợp động tác liếm mút mà bắt đầu cao thấp ma sát.

“A——” Tây Thụy Tư gầm nhẹ, thắt lưng hữu lực đẩy tới một phát, cự vật nóng bỏng trắng kiệu xuyên thẳng vào trong miệng Khải Ân.

“Khụ khụ.....” Khải ân kịch liệt ho khan, cảm tức nhìn Tây Thụy Tư, cảm thú này! Không thể ôn nhu một chút sao!

“Giỏi quá!” Tây Thụy Tư cảm nhận chính mình được khoang miệng ẩm áp ẩm ướt của Khải Ân vây quanh, khoái cảm mãnh liệt làm y càng thêm liều lĩnh tiến tới, thiếu chút nữa nhịn không được mà bắn ra trong miệng Khải Ân.....

Đầu bị Tây Thụy Tư chế trụ, Khải Ân chỉ có thể không ngừng đẩy cơ thể Tây Thụy Tư. Mồ hôi trong suốt trên làn da tuyết trắng phản xạ ánh mặt trời lại càng làm tăng vẻ đẹp chân động lòng người, lại càng kích

thích thú tính của Tây Thụy Tư. Khải Ân ảo não muốn chết: đáng chết, sớm biết như vậy đã không đi dụ dỗ khiêu khích y.

Rốt cục —— trong kháng cự mãnh liệt của Khải Ân, Tây Thụy Tư rốt cuộc dừng lại hành động chà đạp cái miệng nhỏ nhắn.

“Hồn đản! Người không thể ôn nhu một chút sao, a——” oán hận còn chưa nói xong Khải Ân liền cảm nhận có vật thể nóng rực đang áp lên hạ thể mình, Tây Thụy Tư cư nhiên cứ như vậy liền muốn đâm vào——

“A a——” Kích thích quá lớn so với huyết khẩu nhỏ hẹp thô bạo va chạm. Khải Ân cảm thấy hạ thể giống như bị xé rách vô cùng đau đớn, sắc mặt trắng bệch. Dã thú chính là dã thú!

Rốt cục, không chịu nổi va chạm vô cùng mãnh liệt, ý thức Khải Ân càng lúc càng xa. Một phút trước lúc hôn mê, trong lòng Khải Ân tràn ngập hối hận: sao hắn có thể trong một phút xúc động lại ném thuốc đi! ! !

25. Quyển 2 - Chương 20

Khải Ân xấu hổ cùng giận dữ nằm chôn mặt trên giường, nằm úp sấp lưng hướng lên, nghe hai người vô lương bên cạnh đầu vô mồm, Khải Ân hận không thể nhảy dựng lên. Nhưng chỉ cần vừa động một chút sẽ lại tác động tới bộ vị bị thương, đau đớn vô cùng, không có cách nào——Khải Ân chỉ có thể cắn răng nhẫn nại vùi đầu thật sâu vào giường.

Địch Đặc bên giường có chút phát hóa, hai tay chống nạnh căm tức nhìn Tây Thụy Tư.

“Rõ ràng là người muốn ta tới trị liệu cho Khải Ân, vì cái gì lại không cho ta xem thương thế của hắn!”

“Người biết rõ là bị thương cái gì, còn muốn xem làm gì. Ta chỉ tới xin được mà thôi cũng đâu gọi người tới. Rõ ràng là tự người quần lấy rồi chạy tới đây.”

“Bị thương cái gì? Người hàm hàm hồ hồ không chịu nói rõ sao ta biết được?” Con mắt Địch Đặc đảo tròn một vòng, bàn tay lặng lẽ di chuyển về phía cái mông được lớp thảm da lông che khuất: “Vẫn là để ta tự mình xem đi!”

Động tác Tây Thụy Tư nhanh hơn, giành quyền ngăn chặn cánh tay đang hướng về phía thảm lông kia: “Mơ tưởng! Đừng cho là ta không biết người đang đánh chủ ý gì, ta không cho người xem!”

Thiệt! Địch Đặc rất không cam lòng, sức người mạnh, tốc độ nhanh một chút thì sao. Thu hồi tay vòng trước ngực, Địch Đặc lạnh nhạt liếc mắt nhìn Tây Thụy Tư.

“Không để ta xem, ta sẽ không cho được.” Sau đó giọng điệu lại chuyển, đáng thương hề hề nhìn Khải Ân nói: “Người xem bộ dáng Khải Ân thống khổ như vậy, đừng chậm trễ nữa! Mau để ta trị liệu cho hắn!”

Nói thế mà nghe được! Khải Ân nằm trên giường tuy rằng không muốn động đậy, nhưng trong đáy lòng vẫn quảng cho Địch Đặc một cái xem thường thật to.

Này.....Tây Thụy Tư nhìn bộ dáng Khải Ân yếu ớt vô lực nằm trên giường, nội tâm có một tia dao động. Đẳng đo suy nghĩ một hồi vẫn lấy sức khỏe làm trọng, về phần cơ thể xinh đẹp của Khải Ân——tiện nghi cho Địch Đặc, để hắn xem một lần. Dù sao vị kia của Địch Đặc cũng từng bị mình xem qua, không tính chịu thiệt.

Cho dù đã có quyết định, Tây Thụy Tư vẫn nhăn nhó kì kèo nửa ngày. Ngay lúc Địch Đặc không còn kiên nhẫn nữa mới chịu buông cánh tay đang đè chặt thảm lông, còn ném một ánh mắt cảnh cáo cho Địch Đặc.

“Chỉ cho phép liếc mắt một cái!”

Nga~~ nội tâm Địch Đặc cười hô hố, mặc kệ người liếc một hay hai cái, có thể xem là được. Sau đó thần tình gian xảo vươn ma trảo..... Tiểu Khải Khải~ để ta hảo hảo nhìn mông người đi!

“Ba!” một tiếng, một cánh tay thon dài từ trong thâm lòng vườn ra gắt gao chế trụ tay Dịch Đặc, lực đạo lớn làm Dịch Đặc sinh đau.

Khải Ân dùng tay kia chống đỡ cơ thể, mặt không chút thay đổi nhìn về phía Tây Thụy Tư, toàn thân tản mát ra khí thế bức nhân, từng chữ từng chữ nói: “Nếu người dám để hần xem thì đừng nghĩ chuyện gặp mặt ta nữa!” Sau đó quay đầu hung hăng nhìn thẳng Dịch Đặc, nở một nụ cười tàn bạo, làm vị thầy thuốc vô lương toát một thân mồ hôi lạnh.

“Còn muốn xem nữa không?” Biểu tình làm người ta sợ hãi, ôn nhu hỏi, lại làm cho Dịch Đặc ứa mồ hôi lạnh, chỉ có thể ra sức lắc đầu, ngay cả nói cũng không được.

“Tốt lắm.” Khải Ân gật gật đầu: “Vậy để được lại rồi ra ngoài!” Dịch Đặc nhận được mệnh lệnh lập tức xuất ra được sau đó nhanh như chớp phóng ra ngoài.

Thản nhiên liếc mắt nhìn Tây Thụy Tư đang ngây người, Khải Ân không nói lời nào cầm lấy nước được bôi loạn lên nơi riêng tư. Dù sao Tây Thụy Tư cũng đã xem qua hết rồi, chính mình cũng không có gì mà thẹn thùng nữa. Cho dù muốn hần làm vậy hần cũng không làm được.

Khải Ân xuất một ít nước được lên ngón tay, mở đùi, lắc lắc đầu cố sức vẽ loạn lên vết thương. Cho dù được tính rất ôn hòa nhưng nơi riêng tư vẫn còn bỏng rát ẩn ẩn đau. Khải Ân ngâm khê một tiếng, thân thể căng cứng, chờ cho cảm giác bỏng rát qua đi mới tiếp tục bôi tiếp.

Tây Thụy Tư nhìn cảnh đẹp trước mắt không chớp mắt. Hai chân thon dài trắng nõn, thắt lưng nhỏ gọn lại rắn chắc mạnh mẽ, cái mông xinh đẹp hơi nhếch lên, tiểu huyết đỏ tươi như ẩn như hiện giữa hai đồi núi.....nga, ông trời ơi, dã thú trong cơ thể bắt đầu rục rịch, y sắp chịu không nổi.

Tuy rằng Tây Thụy Tư cực lực nhẫn nại nhưng động tác bôi được tiếp theo của Khải Ân vẫn dễ dàng đánh vỡ chút lí trí đáng thương còn sót lại của y. Chỉ thấy một ngón tay thon dài chậm rãi tiến ra phía sau, cẩn thận tách ra hai đồi núi đáng yêu, lộ ra tiểu huyết xinh đẹp đang run nhè nhẹ. Được nước xanh biếc từ ngón tay thấm ướt xung quanh tiểu huyết sưng đỏ, nhẹ nhàng nhu ần, tiếp theo, đầu ngón tay trắng nõn cẩn thận tiến nhập vào huyết động..... Tiểu huyết đỏ tươi run rẩy một chút sau đó chậm rãi nuốt hết ngón tay..... Một tia bạch trọc chậm rãi chảy ra ngoài cơ thể, phát ra tiếng nước âm ỉ, chủ nhân cơ thể yếu kiêu rên một tiếng, vịn vịn cái mông để ngón tay càng thâm nhập vào bên trong sâu hơn.

Ba! Lí trí đứt gãy! Tây Thụy Tư cảm giác máu toàn thân đều dồn về một chỗ. Dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà kéo tay Khải Ân ra, trong tiếng thét chói tai của hần mà đâm vào, một lần nữa giữ lấy Khải Ân.

Hương được thản nhiên trong không khí lại càng kích thích dục vọng của Tây Thụy Tư, tính khí thật lớn cực nóng điên cuồng cắm vào nơi còn lưu lại bạch trọc lúc trước trong cơ thể Khải Ân, trộn lẫn với máu tươi chảy ra từ nơi bị xé rách, chảy dọc theo bắp đùi nhiều xuống mặt thảm, lan ra thành một mảng lớn màu đỏ.

“Không..... a.....” Khải Ân cắn răng thừa nhận từng đợt công kích ngày càng mãnh liệt hơn từ phía sau, khó khăn đang đưa đầu kháng cự.....tất cả cảm quan trên cơ thể đều có thể cảm nhận một cách rõ ràng nhất vật kia mãnh liệt thế nào tiến nhập vào cơ thể mình, cuồng vọng cùng gấp gáp cỡ nào, giống như hận không thể điên cuồng muốn cắn nuốt mình. Đó là một loại nhu cầu muốn chiếm lấy vô hạn không có chừng mực.

Trong ngực phủ đầy mồ hôi cùng những vết hồng ngân loang lổ do kẻ xâm lược lưu lại. Da thịt trắng nõn vốn đã vô cùng thâm, họa vô đơn chí lại tăng thêm mấy vết ứ ngân sưng đỏ, hai điểm hồng sắc trải qua quá trình gặm cắn không ngừng của người kia tránh không được mà sưng cứng. Lúc bàn tay to thô ráp kia xoa nắn hạ thân thì một trận run rẩy không thể nói lên lời giống như tia chớp lập tức lủi khắp toàn thân. Nóng quá..... toàn thân cao thấp giống như bị thiêu đốt, trong thống khổ lại dấy lên một tia khoái cảm.....

Tây Thụy Tư đưa tay tới giữa hai chân Khải Ân tóm lấy phân thân đã hơi ngẩng đầu, lực đạo lúc nhẹ lúc nặng bắt đầu nhào nắn. “A——” Không thể ngăn cản y, phân thân Khải Ân dưới sự vuốt ve gắng gượng đứng lên, thân thể cũng ngày càng nóng..... không khí xung quanh phảng phất như đang bị thiêu đốt, cũng nóng rực, đốt cháy tinh thần và thể xác hai người.

Đột ngột, móng tay ác liệt cào nhẹ lên lỗ nhỏ làm Khải Ân không khống chế được phát ra tiếng thét chói

tai. Thống khổ cùng khoái cảm lần lượt thay thế gây ra một loại hưng phấn khó có thể hình dung. Dần dần, hành vi xâm phạm cuồng bạo không chỉ mang tới những cơn đau đớn, còn mang theo từng cơn hưng phấn cùng khoái cảm làm người ta vô lực kháng cự.

“A a.....” Ưc chế không được bật ra những tiếng rên rỉ. Âm thanh phẳng phất như đang cầu hoan kia kích thích Tây Thụy Tư càng thêm hưng mãnh mà trừu sáp, động tác vừa sâu lại vừa mạnh mẽ, dường như đang bá đạo biểu thị chủ quyền công khai.....Tây Thụy Tư yêu thương nhìn bộ dạng Khải Ân chịu không được khoái cảm dồn dập ập tới mà thở dốc, không đếm được đây là lần thứ mấy kết hợp, tiểu huyết ẩm áp siết thật chặt này luôn tạo ra vô vàn hưởng thụ cho y. Không ngừng đâm sâu phối hợp với những tiếng rên khó nhin, hấp thu toàn bộ tâm trí người ta.....

“Cáp a..... không ân..... a.....” Khải Ân cảm nhận rất rõ ràng tất cả những va chạm phát sinh trên cơ thể mình, từng kích thích chạm tới những dây thần kinh khoái cảm, không chút khách khí len lỏi khắp toàn thân. Ngay nháy mắt hân dật tới cao trào thì Tây Thụy Tư ác liệt siết chặt phần gốc phân thân không cho hân phát tiết.

“Ân a.....không.... cho ta..” Khải Ân khó chịu vặn vẹo, cơ thể bị dục niệm xâm lấn toát ra màu phấn hồng yêu mị, nghênh đón những va chạm kịch liệt từ Tây Thụy Tư. Tây Thụy Tư nhìn Khải Ân chủ động phát ra mị thái thiếu chút nữa tiết ra, cắn chặt răng khàn khàn nói: “Bảo bối, chúng ta cùng nhau!”

Phía trước được nhiệt tình âu yếm, mặt sau lại bị kịch liệt đâm tới, làm Khải Ân cứ chìm nổi trong đường ranh khoái cảm, cuối cùng bị bao phủ hoàn toàn. Hân dật tới lần đầu tiên lên đỉnh điểm từ hôm qua tới nay, bắn ra chất dịch nóng bỏng. Tây Thụy Tư sau một trận cấp tốc trừu sáp, ra ra vào vào ở trong người Khải Ân dật tới cao trào.....

Rốt cục đã xong! Khải Ân nằm trên giường há miệng thở phì phò, Tây Thụy Tư ôn nhu vuốt ve lưng Khải Ân..... Dần dần hai tay lại bắt đầu trượt xuống dưới, hơi thở bên tai lại bắt đầu ồ ồ. Khải Ân khóc không ra nước mắt——không cần a!

“Ngô.....người tên cầm thú này!.....Không cần, thất lưng của ta rất đau.....a.....”

“.....”

“A a.....a.....không, không...không được...ta...ta ân.....sẽ bị người phá.....phá hư mất.... a a.....!”

“A.....không....a..ngô ân....”

“.....”

“A_____”

xx

Hỗn đản! Cầm thú! Khải Ân ghé vào trên giường phần hân mẫn, toàn thân đau nhức vô lực, nơi tư mật vừa đau lại vừa bỏng rát. Tây Thụy Tư ở một bên cẩn thận hầu hạ, một bên vừa chịu đựng ánh mắt xem thường Khải Ân không ngừng quăng tới, một bên nhẹ nhàng thưởng được cho hân. Nhìn thấy tiểu huyết sau khi xong việc lại càng sưng đỏ không chịu nổi, Tây Thụy Tư cũng biết mình có làm có chút quá đáng. Chính là y cũng không có biện pháp a, Khải Ân với y mà nói quả thực chính là một liều thuốc thúc tỉnh cực mạnh, không có lúc nào không phát ra sức quyến rũ trí mạng bắn về phía y. Nhìn thân hình mảnh mai trước mắt, Khải ân lại toát ra một vẻ phong tình khác, Tây Thụy Tư nuốt nước miếng, cảm giác dục vọng mình lại đội lên, động tác trên tay dần dần lại bắt đầu không an phận.....

“Cút ra ngoài——” Tiếng gầm giận dữ vang lên, Tây Thụy Tư đành phải ngoan ngoãn rời khỏi phòng. Ra ngoài liền đối mặt với ánh mắt không có chút hảo ý nào của Dịch Đặc.

“Thế nào? Được kia dùng tốt đi!”

“Quá tuyệt vời!” Tây Thụy Tư liếm liếm môi, nhớ lại những trải qua tuyệt vời trước đó, vẻ mặt hạnh phúc vô cùng say mê: “Sớm biết như vậy lần đầu tiên đã tới hỏi người xin một chút.”

26. Quyển 2 - Chương 21

Sau đó vài ngày Khải Ân chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Tây Thụy Tư, bắt đầu tiến hành nghiên cứu thú nhân. Tây Thụy Tư đương nhiên là đối tượng nghiên cứu. Đáng thương Tây Thụy Tư chỉ có thể trở mắt nhìn Khải Ân tiến hành đủ loại nghiên cứu trên người mình, chỉ cần có chút rục rịch nào sẽ lập tức được thân mật tiếp xúc với dòng điện 100 volts. Càng đáng buồn hơn nữa chính là căn phòng nhỏ của mình cũng bị Khải Ân ‘chiếm lấy’. Nửa đêm muốn lần mò lên giường, kết quả ngay cả cửa sổ cũng không leo vào được.....

Ngày thứ năm! Tây Thụy Tư ngồi trước ốc nhìn mặt trời mọc từ phương đông, năm ngày này Khải Ân không cho y vào nhà, còn không biết đến khi nào hấn mới nguôi giận. Hôm nay là ngày săn bắn, sau mỗi lần đi săn đại quy mô các thú nhân sẽ nghỉ ngơi một thời gian ngắn. Hơn nữa lúc trước còn bị trùng tộc đột kích, thời gian này đã kéo dài gấp hai lần bình thường, hiện tại các dũng sĩ trong bộ lạc tinh thần đã no đủ, đúng là ngày xuất động. Bất quá sẽ không được gặp Khải Ân một thời gian.....

Chi dát một tiếng, cửa nhà gỗ mở ra, Tây Thụy Tư lập tức đứng lên kinh ngạc nhìn Khải Ân trước mặt: mái tóc vàng chỉnh tề được vén lên sau vành tai, vài sợi tóc bướng bỉnh sót lại trên trán, trên vành tai trắng nõn đeo một vòng kim loại dài cỡ 3cm. Trên thân mặc một loại trang phục dã chiến lục sắc ngắn tay, vải dệt rất đặc biệt, có thể biến hóa theo nhiệt độ bên ngoài để điều tiết nhiệt độ cơ thể, hạ thân mặc quần dài cùng màu, trên chân mang một đôi giày hành quân màu nâu. Quân trang bó sát thân hình thon dài cao ngất của Khải Ân, cả người toát ra vẻ anh tuấn tiêu sái, phong thái hiên ngang. Tây Thụy Tư chưa từng thấy Khải Ân mặc như vậy, thật muốn lập tức nhào tới hung hăng đặt hấn dưới thân.

Khải Ân thản nhiên liếc mắt nhìn Tây Thụy Tư trong mắt giống như sắp phun ra hỏa tới nơi, đưa tay chạm vào thiết bị có công năng định vị trên cổ tay, mở chốt——lập tức một tầng điện tích xuất hiện chung quanh Khải Ân, vèo vèo rung động. Đây là vài ngày trước hấn bảo số 7 cải tiến, mặc kệ là cường độ hay phạm vi điện tích đều được nâng lên gấp đôi. Tây Thụy Tư chung quy không có lá gan nhào tới.

Địch Đặc từ xa xa đi tới liếc mắt một cái liền nhìn thấy Khải Ân, lập tức chạy tới.

“Khải Ân, người hôm nay thật xinh đẹp! Thế nào, mặc như vậy tính toán tha thứ cho Tây Thụy Tư sao?” Nói xong u tối nhìn thoáng qua Tây Thụy Tư.

Khải Ân không để ý tới ánh mắt Tây Thụy Tư nhìn mình mong chờ, nói một câu: “Hôm nay là ngày săn bắn.”

“Đúng vậy, thì thế nào?”

“A——!”

“Cái gì——!”

Tây Thụy Tư cùng Địch Đặc đồng thanh hô to, sẽ không phải như suy nghĩ của bọn họ đi! Khải Ân nhú mi nhìn hai người.

Tây Thụy Tư là người đầu tiên phản đối: “Không được đi, rất nguy hiểm.”

“Đúng vậy đúng vậy, chuyện nguy hiểm như vậy cứ giao cho dũng sĩ đi, Tiểu Khải chỉ cần ngoan ngoãn ở bộ lạc chờ bọn họ về là tốt rồi.”

“Các người hoài nghi năng lực của ta sao?”

Địch Đặc nghẹn lời, sau cuộc chiến với trùng tộc, năng lực của Khải Ân đã rõ như ban ngày, thân thủ thậm chí so với một ít dũng sĩ còn lợi hại hơn.

“Dù sao đi nữa cũng không được!”

Tây Thụy Tư không chịu khoan nhượng. Nói đùa, bên ngoài có nhiều sinh vật nguy hiểm như vậy, sao y có thể để mặc Khải Ân đi mạo hiểm.

“Ta tuyệt đối không cho người đi.”

Lần trước Khải Ân cùng mẫu trùng chiến đấu đã làm Tây Thụy Tư kinh hồn bạt vía, lần này bất luận thế nào y cũng không để Khải ân bước vào nguy hiểm nữa.

Hai người không ai chịu nhường ai..... Cuối cùng, Khải Ân thở dài, nâng hai tay xoa mặt Tây Thụy Tư: hẳn biết 5 ngày này Tây Thụy Tư vẫn chờ đợi ở bên ngoài, chính mình rên rỉ một tiếng sẽ làm y kinh động nhảy dựng lên. Có nhiều lần y muốn xông vào lại bị điện lưu ngăn cản, tuy rằng không trí mạng nhưng cảm giác gần như bị hàng ngàn kim châm vào cơ thể gây ra cảm giác tê liệt cũng làm y khổ sở một phen. Tính ra suốt 5 hôm nay cũng không dưới mấy trăm lần đi. Còn phải chịu đựng mình lấy danh nghĩa nghiên cứu mà làm đủ loại trả thù ác liệt, ngay cả quần áo cũng thâm đen cả rồi. Tinh tế khẽ xoa hai túi mắt đen thùi của Tây Thụy Tư, Khải Ân âm thầm tính toán trong lòng: xem ra cường không được, vậy thì nhuyển đi!

Tây Thụy Tư thụ sủng nhược kinh nhìn Khải Ân chủ động chạm vào mình, nghĩ muốn lập tức ôm chặt Khải Ân, nhưng đột nhiên nghĩ tới gì đó lại nghiêm khắc chế trụ.

“Người đừng nghĩ làm vậy ta sẽ đáp ứng, ta sẽ không, ta——”

Lời nói còn lại lập tức bị nhét vào trong miệng Khải Ân, trong nhất thời sấm sét ầm ầm vang lên bên tai..... Tây Thụy Tư trải qua 5 ngày cấm dục, nhất là ngay sau khi được thỏa mãn tuyệt đối từ cơ thể Khải Ân. Để y lâu như vậy không được chạm vào Khải ân quả thực sắp lấy mạng y, vì thế lúc Khải Ân chủ động đưa môi tới, Tây Thụy Tư lập tức đảo khách thành chủ tiến nhập càng sâu.....Vài phút sau, hai người đều thở hồng hộc. Nhìn thấy sắc mặt Khải Ân ửng hồng, ánh mắt mê mang, hiển nhiên còn đang chìm đắm trong nụ hôn vừa rồi. Tây Thụy Tư đắc ý nhếch khóe môi. Đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, lập tức hóa thân thành dã thú hung mãnh, rống lên bên tai Khải Ân.

“Người dùng chiêu này cũng vô dụng! Ta sẽ không cho người đi! !?”

“.....” “Người rống ta.....”

Con người màu lam xinh đẹp ủy khuất nhìn chằm chằm Tây Thụy Tư, lông mi thật dài khẽ run nhẹ.

“Không phải, ta, ta là sợ người gặp nguy hiểm.”

Dã thú mới nãy còn thực hung hãn lập tức xui xuống.

“Ta cam đoan ta sẽ không làm mình bị thương.”

Ánh mắt lam xinh đẹp chỉ chớp chớp một chút đại dã thú đã mềm nhũn.

“Vẫn là.....không được..... bên ngoài có rất nhiều dã thú nguy hiểm.”

“Tây Thụy Tư sẽ bảo hộ ta, ta nhất định sẽ không ly khai người!”

“Chính là.....”

Khải Ân hạ một chiêu cuối cùng: “Săn bắn kéo dài vài ngày như vậy, người bỏ ta đi lâu như vậy được sao? Nói không chừng ta sẽ đi tìm người khác——”

“Không được! Người dám!”

Tây Thụy Tư rống giận nhảy dựng lên trừng mắt nhìn Khải Ân chằm chằm, vài giây sau rốt cuộc bại trận hoàn toàn.

“Đi cũng được, nhưng người một tác cũng không được rời khỏi ta.”

“Đương nhiên.” Mới là lạ!

Khải Ân cười trộm: thành công, không có Tây Thụy Tư dẫn đường chính mình quả thật không có biện pháp rời khỏi vãnh gai chốn.

Địch Đặc đứng một bên trong lòng thâm bội phục Khải Ân, mới vài ngày đã nắm rõ tính tình Tây Thụy Tư, phỏng chừng sau này Tây Thụy Tư bị ăn sạch là cái chắc.

Tuy rằng nói là bộ lạc đi săn tập thể nhưng trên thực tế các dũng sĩ đều tự tách ra hành động. Một mình hoặc một nhóm người đối phó với con mồi, bắt được đủ con mồi sẽ trở về bộ lạc. Sinh vật trên tinh cầu này

đều thuộc dạng khổng lồ, cũng rất giảo hoạt. Bình thường một dũng sĩ phải mai phục vài ngày mới có thể bắt được một con cỡ lớn, hơn nữa bình thường đều là đánh xỉu con rồi sau đó trở về bộ lạc mới giết chết.

Khải Ân cùng Tây Thụy Tư lúc này đang mai phục bên ngoài sào huyết kích long, Tây Thụy Tư cũng không nghĩ đi săn kích long, bởi vì bọn nó rất khó đối phó, hơn nữa thịt cũng không tốt lắm, nói trắng ra là khó ăn. Huống chi hiện tại là mùa kích long sinh sôi nảy nở, mẫu kích long sau khi sinh đứa nhỏ sẽ rất táo bạo. Vì thế các thú nhân cũng không muốn đi trêu chọc bọn họ, bắt đặc dĩ vì Khải Ân kiên trì muốn đi tới sào huyết kích long.

Tây Thụy Tư ẩn nấp ở nơi dưới hướng gió nhưng mẫu long mơ hồ vẫn ngửi được mùi xa lạ trong không khí, không rời một bước canh giữ sào huyết.

“Xem ta nó phát hiện chúng ta, như vậy cũng không phải biện pháp.” Khải Ân đẩy Tây Thụy Tư một chút: “Đi, dắt sự chú ý của nó đi đi.”

“Cái gì!”

“Đừng kêu to, nó nghe thấy bây giờ, nhanh đi.”

“Người tốt cuộc muốn làm gì!” Tây Thụy Tư gầm nhẹ, bọn họ canh giữ ở đây đã được một khoảng thời gian, Khải Ân nhiều lần nhân lúc mẫu long không ở đây mà lẻn vào huyết động, nhưng con mẫu long vì lo lắng cho đứa con mà kịp lúc quay lại. Càng kỳ quái hơn chính là Khải Ân không cho mình tổn thương mẫu kích long, còn hùng hồn giải thích: “Mẹ nó chết thì cục cưng làm sao bây giờ!” Tây Thụy Tư chán nản, không đánh thì người ở lại đây làm gì.

“Nhanh đi a.”

Khải Ân ở bên cạnh liên tục thúc giục Tây Thụy Tư.

“Ta không đi!”

“Người không đi thì ta đi dắt nó.”

“Người!” Tây Thụy Tư quả thực không còn biện pháp nào với hắn, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Khải Ân: “Ta đi dắt nó, người cẩn thận một chút, không được bị thương.”

27. Quyển 2 - Chương 22

Nói xong Tây Thụy Tư rời khỏi nơi ẩn thân, lặng lẽ tới gần huyết động của mẫu kích long. Mẫu kích long lúc này đang nằm trên khoảng đất trống trước huyết động, nhìn như lưỡi biếng nằm phơi nắng nhưng kỳ thật đang cẩn thận quan sát nhất cử nhất động phụ cận huyết động, ngửi thấy mùi lạ trong không khí ngày càng gần, mẫu kích long bắt an đứng lên. Đúng lúc này Tây Thụy Tư từ trong đám cây cối phía trước nhảy ra, khiêu khích mẫu kích long mà gầm nhẹ. Mẫu kích long cũng không lập tức đánh về phía Tây Thụy Tư, nó quan sát xung quanh thấy Tây Thụy Tư không có đồng bạn mới yên tâm phát ra cảnh báo về hướng Tây Thụy Tư, muốn đuổi sinh vật không biết trời cao đất rộng dám xâm lấn lãnh địa của nó đi.

Tây Thụy Tư thấy mẫu kích long có động tác liền nhanh nhẹn né tránh, đảo quanh huyết động, thỉnh thoảng đá đá mấy hòn đá lăn vào bên trong hang động. Hành động này rõ ràng chọc giận mẫu kích long. Nó phần nộ gào rít tấn công về phía Tây Thụy Tư, bị y linh hoạt tránh được. Tây Thụy Tư một bên khiêu khích một bên giữ vững khoảng cách với mẫu kích long, dần dần mang nó rời khỏi phạm vi huyết động, trong cơn phần nộ mẫu kích long rõ ràng không phát hiện ra nó rời khỏi đứa con của mình ngày càng xa.....

Đến lúc động thủ, Khải Ân từ nơi ẩn nấp lặng lẽ đi tới trước huyết động, vung tay ra dấu với Tây Thụy Tư sau đó liền tiến nhập vào trong. Đi vào không tới 5m đã thấy một đồng cỏ khô làm ổ. Bên trong có một quả trứng long lớn cỡ trứng đà điểu, nhưng đây không phải thứ hắn muốn tìm. Khải Ân cẩn thận di chuyển ổ rơm, quả nhiên, bên dưới đó phát hiện một viên thủy tinh. Có vẻ phần lớn tinh thể bị chôn trong lòng đất, chỉ lộ một ít. Khải Ân phúi phúi lớp bùn đất lại phát hiện ra cảm xúc dưới tay rất cứng liền vội

vàng cào lớp bùn đất, xuất hiện trước mặt Khải Ân là một phiến đá màu xanh, mặt trên có khắc một ít đồ án, Khải Ân cẩn thận quan sát, sau đó kinh ngạc phát hiện đồ án này rất giống cấu trúc gen của DNA. Mà trên phiến đá có một cái lỗ lõm xuống, giống như được khảm để đặt thứ gì đó lên. Khải Ân cẩn thận quan sát hình dạng chỗ lõm, hình thoi, rất giống mảnh thủy tinh trang sức mọi người trong bộ lạc luôn mang theo. Tây Thụy Tư từng nói qua mang theo vật này mới có thể ra vào bộ lạc, hơn nữa cũng vì mảnh thủy tinh này bụi gai mới tự động nhường đường. Khải Ân cân nhắc một hồi: mặc kệ có phải hay không, cứ thử một lần. Sau đó liền lấy mảnh thủy tinh ai tạt cho hấn nhẹ nhàng đút vào vết lõm.

Thủy tinh được đặt vào đó đột nhiên phát ra quang mang, mà tinh thể ẩn bên dưới dường như cũng có cảm ứng phát ra ánh sáng, càng làm Khải Ân ngạc nhiên chính là ánh sáng từ hai mảnh thủy tinh phát ra giống như có sinh mệnh bắt đầu chạy dọc theo đồ án trên phiến đá, sau đó thần kỳ mà kết hợp lại cùng một chỗ. Ngay lúc hai luồng ánh sáng dung hợp lại với nhau thì mặt đất dưới chân Khải Ân bắt đầu chấn động kịch liệt, hòn đá phía trên hang động cũng bắt đầu rơi xuống không ngừng.

Khải Ân vội vàng cầm lấy mảnh thủy tinh trang sức rút ra, ôm lấy trứng kích long vội vàng chạy ra khỏi huyệt động.

Tây Thụy Tư đang dây dưa với mẫu kích long ở xa xa cũng cảm nhận được chấn động dưới chân, y kinh hãi phát hiện vị trí huyệt động cư nhiên lại lún xuống. Mẫu kích long phát ra một tiếng gào thét vội chạy về hướng huyệt động, Tây Thụy Tư cũng theo sát nó trở lại.

Ngay lúc Khải Ân chạy ra thì trong nháy mắt huyệt động sụp xuống hoàn toàn, một cái tinh thể khổng lồ từ dưới đất chui lên sừng sững đứng ở vị trí huyệt động lúc này. Khải Ân còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, lại cảm nhận được quả trứng kích long trong lòng truyền ra một tia rung động, Khải Ân nhìn thấy vỏ trứng chậm rãi vỡ ra: không phải chứ, tiểu gia hỏa này muốn chui ra?

“Khải Ân——cẩn thận!” Bên tai truyền tới tiếng Tây Thụy Tư lo lắng la lên, giây tiếp theo Khải Ân đã bị con mẫu kích long khổng lồ quét một cái hất ngã thật mạnh xuống đất.

“Khải Ân! !”

Tây Thụy Tư vội vàng chạy tới bên người Khải Ân, ném quả trứng Khải Ân đang bảo vệ về phía mẫu kích long, sau đó khẩn trương quan sát thương thế của hấn. Nhìn thấy sắc mặt Khải Ân trắng bệch, Tây Thụy Tư lo đến cuồng cuồng.

“Tây Thụy Tư, bụng.. bụng của ta đau quá, bụng đau quá.....”

28. Quyển 2 - Chương 23

“Không có gì, sẽ không có việc gì.” Tây Thụy Tư ôm chặt Khải Ân, an ủi hấn đồng thời cũng là an ủi chính mình.

“Đau quá....” Trong bụng giống như có thứ gì đó quay cuồng, đâm đá lung tung muốn chui ra. Khải Ân cắn chặt răng muốn kìm lại lại phát hiện khí lực toàn thân giống như bị bốc hơi hoàn toàn. Rốt cuộc Khải Ân không giữ được ngã xuống trong lòng ngực Tây Thụy Tư, trong ánh mắt mơ hồ nhìn thấy một con thú thật lớn..... Tây Thụy Tư.....

Tây Thụy Tư hóa về hình thú công Khải Ân trên lưng, y hận chính mình vì cái gì lại không bảo vệ tốt Khải Ân, nhanh lên! Nhanh lên! Mau hơn nữa! Thần a, ngàn vạn lần không được để Khải Ân có việc gì!

Dã thú thật lớn phá cửa xông vào làm Địch Đặc khiếp sợ: “Tây Thụy Tư? Sao lại biến thành cái dạng này để dọa người a~~a! Khải Ân——” Thấy rõ người trên lưng Tây Thụy Tư xong, Địch Đặc cũng cảm thấy không thích hợp. Lập tức thu lại biểu tình vui đùa, cẩn thận nâng Khải Ân tới giường.

Khải Ân vẫn đang chìm trong hôn mê, biểu tình vô cùng thống khổ, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Đau quá.....bụng.....” Thân thể lại không tự chủ mà run rẩy.

Bụng!

Địch Đặc quan sát một chút, sau đó đặt tay lên bụng Khải Ân, đúng là nóng bỏng người! Địch Đặc lập tức cho Khải Ân uống một chút thảo dược sau đó vội vàng nâng hân lên lưng Tây Thụy Tư.

“Mau đi thánh địa!”

Thánh địa sở dĩ được xưng là thánh địa, trừ bỏ nó là nơi bộ lạc thờ phụng cột thủy tinh được coi là thần vật cùng phiên bích họa ghi chép truyền thuyết thần Sáng Thế còn có một tác dụng trọng đại hơn——sinh sản hậu đại.

Từ xưa tới nay thú nhân hình người trong bộ lạc rất khó mang thai, cho dù mang thai cũng chỉ có một phần mười cơ hội thuận lợi sinh ra hậu đại, hơn nữa sau khi sinh xong bọn họ sẽ rất suy yếu. Chỉ có ở thánh địa, dựa vào sự hấp thu năng lượng thủy tinh bọn họ mới có thể bình an hạ sinh đứa nhỏ. Cũng chỉ có nước trong ao ở thánh địa mới làm thai nhi bình ổn lại, khỏe mạnh mà lớn dần lên đến khi thoát khỏi ‘cơ thể mẹ’.

Chạy tới thánh địa xong, Tây Thụy Tư cẩn thận đặt Khải Ân vào trong ao, hi vọng như vậy hữu hiệu. Chính là một lúc lâu sau, biểu tình trên mặt Khải Ân không trở nên bình tĩnh ngược lại lại càng thêm thống khổ.

“Nóng quá.....đau.....” Sắc mặt Khải Ân trắng bệch, trong miệng vô thức phát ra những tiếng than nhẹ, thân thể giống như đang chịu đựng thống khổ mà giãy dụa.

“Chết tiệt, sao lại như vậy!” Tây Thụy Tư vô cùng đau lòng gắt gao ôm lấy Khải Ân, hận giờ phút này người đau không phải là y. Địch Đặc ở bên cạnh cũng chảy mồ hôi ròng ròng, cư nhiên ở thánh địa cũng không được, rốt cuộc nên làm gì bây giờ!

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ai tát và số 7 nghe thấy động tĩnh nên đi ra thạch thất.

“Trời ạ, sao ta lại không nghĩ tới, có thần Sáng Thế ở đây!” Địch Đặc hưng phấn kéo số 7 qua: “Mau xem Khải Ân đi, hân có thể bị tổn thương thai nhi.”

“Thai nhi!”

Không hề chậm trễ, số 7 lập tức bắt đầu trị liệu cho Khải Ân. Mọi người nhìn thấy trong mắt thần Sáng Thế phát ra một tia ánh sáng đỏ quét qua toàn thân Khải Ân, sau đó đặt một ống hình trụ có chứa chất lỏng màu lam bên trong đặt lên cánh tay Khải Ân đến khi chất lỏng hoàn toàn biến mất. Tây Thụy Tư tuy rằng rất lo lắng nhưng vẫn kìm chế nghi hoặc trong lòng yên lặng quan sát động tác của số 7, hai tay ôm chặt Khải ân, không chút nào thả lỏng.

Tiêm thuốc vào xong vẻ mặt Khải Ân dần dần trầm tĩnh lại, cuối cùng nặng nề ngủ. Dây thần kinh bị siết chặt của mọi người lúc này mới được thả lỏng. Khải Ân được lưu lại thánh địa để phòng ngừa có gì bất trắc, Tây Thụy Tư kiên trì ngồi lại bên cạnh Khải Ân. Địch Đặc muốn khuyên bảo y đi nghỉ ngơi nhưng bất đắc dĩ chỉ có thể tự mình rời đi. Biến thân đối với thú nhân mà nói là chuyện cực kỳ hao phí sức mạnh, hơn nữa sau một thời gian dài chạy như điên lại càng hao phí tinh lực gấp đôi.

Vì thế lúc Khải Ân tỉnh lại liền nhìn thấy Tây Thụy Tư ghé vào bên người mình ngủ vùi. Khải Ân lần đầu tiên nhìn thấy Tây Thụy Tư không có chút phòng bị nào có chút xúc động, vất vả người, nhất định mệt chết đi.

Hai tay nhẹ nhàng xoa bụng, đau đớn cùng bỏng rát khi đó hân còn nhớ rất rõ, đến tột cùng..... là sao vậy? Đang lúc Khải Ân nghi hoặc cơ thể mình xảy ra vấn đề gì thì số 7 đi đến.

“Thiếu úy, cảm giác thế nào.”

“Không có việc gì, cơ thể của ta.....”

“Nói đơn giản, chính là ngài mang thai, thú nhân cùng ngài trong quá trình dung hợp gen xảy ra phản ứng.”

O O ! ! !

“Ngài cũng biết trong thế kỷ mới chỉ có nam tính thụ thai, cho dù chỉ có 50% gien tương tự cũng có thể thành tổ hợp hoàn mỹ. Vấn hần là không có việc gì nhưng công kích của kích long tương đương một ngoại lực mạnh mẽ, nó khiến thai nhi bất an dẫn đến bất ổn, trong quá trình dung hợp khá nguy hiểm. Điều trị xong hiện tại đã không còn việc gì.”

O O ! ! !

“Thiếu úy, ngài còn nghi vấn gì sao?”

“.....số 7, người nói là..... ta, ta mang thai?”

“Đúng vậy.”

“Này, nhanh như vậy? Có vấn đề gì không?”

“Đúng vậy, xác thực mà nói nó chỉ mới là phôi thai, người bình thường quá trình khi trứng được thụ tinh đến phôi thai cần mấy tuần, bất quá dung nhập với gen thú nhân cũng không dễ.”

“.....”

Khải Ân ngậy ngốc nhìn bụng mình, cho dù số 7 đã nói như vậy nhưng hần cũng vô pháp không thể lập tức tin tưởng trong cơ thể mình nhanh như vậy đã có một tiểu sinh mệnh.....đứa nhỏ, là đứa nhỏ của hần và Tây Thụy Tư..... chính là đứa nhỏ sẽ thế nào? Giống hần? Hay là giống Tây Thụy Tư? Quá đột ngột chính mình không có chuẩn bị gì cả. Nếu sớm biết hần sẽ không mạo hiểm như vậy.

29. Quyển 2 - Chương 24

“Suy nghĩ cái gì?” Tây Thụy Tư từ phía sau gắt gao ôm chặt hần vào trong lòng.

“Người tỉnh.....” Khải Ân cũng không ngẩng đầu, chính là biểu tình có chút phức tạp nhìn bụng mình: “Nơi này..... có một tiểu sinh mệnh..... ta cứ nhiên, cứ nhiên một chút cũng không phát hiện.... còn để nó gặp phải nguy hiểm như vậy..... nó nhất định rất sợ hãi.”

“Đứa ngốc!” Tây Thụy Tư càng siết chặt Khải ân hơn, ánh mắt không thể che dấu được kiêu ngạo: “Con của chúng ta sao có thể sợ hãi!”

Khải Ân nhìn biểu tình đặc ý trên mặt Tây Thụy Tư, nhất thời cảm thấy thoải mái không ít, Khải Ân an nhàn dựa vào lòng ngực Tây Thụy Tư cười khẽ thành tiếng: “Đúng vậy, con của chúng ta nhất định rất dũng cảm!”

Đột nhiên Tây Thụy Tư ngồi dậy ôm Khải Ân xoay người lại đối diện với mình, hai mắt không chớp chăm chú nhìn bụng Khải Ân. Khải Ân bị nhìn có chút không được tự nhiên, xấu hổ vịn vẹo muốn giãy ra.

“Đừng nhúc nhích!”

Tây Thụy Tư cúi thấp người tham nhập vào giữa hai chân Khải Ân, cố định thắt lưng không ngừng vịn vẹo, ánh mắt vàng chăm chú nhìn phần bụng bằng phẳng trắng nõn của Khải Ân, biểu tình ôn nhu trước nay chưa từng có. Tây Thụy Tư áp mặt lên lắng nghe động tĩnh của cục cưng, động tác cẩn thận như đang chạm vào trân bảo của mình. Với ý mà nói, Khải Ân cùng đứa nhỏ chính là bảo vật y quý trọng nhất! Bất quá nghe một hồi Tây Thụy Tư liền ảo não ngẩng đầu nhìn Khải Ân oán giận.

“Sao không động chút nào a!”

Khải Ân buồn cười liếc mắt, quyết định không đề ý tới vấn đề của vị phụ thân ngu ngốc này. Tây Thụy Tư chưa từ bỏ ý định vẫn tiếp tục áp tai vào bụng Khải Ân, còn trắng trợn giả trò ăn đậu hủ. Khải Ân lúng túng đang muốn một cước đá y xuống thì rõ ràng cảm nhận được cơ thể có chút khác thường.

“Làm sao vậy?” Tây Thụy Tư áp sát nên nhanh chóng cảm nhận được cơ thể Khải Ân cứng ngắc, lo lắng hỏi. Khải Ân cổ quái nhìn y một chút, tầm mắt chậm rãi chuyển qua chiếc sừng bạc trên trán Tây Thụy Tư.

“Sừng của người.....vừa mới đụng với ta giống như có chút phản ứng.”

“Khó chịu sao? Có thoải mái không?”

“Không phải.....nói thế nào nhỉ, giống như loại cảm giác thực yên tâm, ta cũng không giải thích được.”

“Ha ha, không hổ là hài tử của ta, biết ta chính là a đạt!”

Tây Thụy Tư hưng phấn dùng sừng nhẹ nhàng cọ cọ bụng Khải Ân, đứa nhỏ giống như có cảm ứng mà thả lỏng. Điều này làm Khải Ân cảm thấy rất kỳ quái, bất quá chỉ là một phôi thai mới dung hợp, có thể cảm nhận được sao? Khải Ân tự hỏi, số 7 đứng một bên trầm mặc đột ngột nói chuyện: “Thiếu úy, theo tôi quan sát ngài mang có lẽ là một thú nhân.”

“A?”

Căn cứ theo nghiên cứu mấy ngày nay của tôi về thú nhân, chỉ có cục cưng thú nhân mới đồng cảm với phụ thân, hơn nữa khi có phụ thân làm bạn bọn họ sẽ cảm thấy rất an tâm. Tôi đề nghị để Tây Thụy Tư một tác cũng không rời ngài, như vậy đối với cục cưng mới có lợi. Cục cưng cảm thấy mình được an toàn thoải mái sẽ phát triển càng nhanh hơn.”

Tây Thụy Tư ở bên cạnh cũng liên tục gật đầu: “Lúc Mẹ Gia mang thai Uy Tập Đặc cũng không rời hẳn nửa bước.”

“Đúng vậy đúng vậy, như vậy đối với thiếu úy cùng đứa bé là tốt nhất, tôi sàng lọc một ít tư liệu, như sổ tay mang thai, hướng dẫn chuẩn bị làm ba ba, như thế nào là người mang thai đủ tiêu chuẩn cùng dưỡng thai, hẳn là sẽ hữu dụng cho các ngài.” Nói xong số 7 phóng ra một vài tư liệu trước mặt Tây Thụy Tư. Tây Thụy Tư cư nhiên cũng nghiêm túc lắng nghe, tình cảnh này quả thực làm Khải Ân không biết nói gì.

Ở thánh địa nghỉ ngơi vài ngày xong Khải Ân cùng Tây Thụy Tư trở về phòng nhỏ. Tây Thụy Tư nghiêm túc theo sổ tay cẩn thận chăm sóc Khải Ân, giống như trở thành một phụ thân tốt, Khải Ân vô cùng hưởng thụ sự chăm sóc của y, đồng thời chuyên tâm nghiên cứu phát hiện thủy tinh mới phát hiện. Cuộc sống gia đình ngọt ngào làm cho người ta đổ cả mắt.

“55555~ Khải Khải hảo hảo nga, Khảm cũng chưa đối với ta như vậy T__T” Mặc Lợi Nhi nhào vào trên người Khải Ân mà khóc thét, cậu cũng muốn mang thai nga! !

“Tây Thụy Tư người ‘quá lợi hại’, ‘một lần’ liền được a!” Đại thúc xinh đẹp nói ra những lời châm chọc không chút phúc hậu, hóa ra nam nhân lãnh khốc khi săn sóc vợ lại có thể ôn nhu như vậy, vì cái gì nhà hắn lại cứ đầu gối như vậy! ? Sao có thể không làm người ta ghen tị a.

“Hắc hắc!” Tây Thụy Tư về mặt vạ năm không đối cọ bụng Khải Ân ngây ngô cười, hoàn toàn không để ý tới hai người ghen tị kia nói gì đó.

Mặc Lợi Nhi cùng Dịch Đặc rốt cục chịu không nổi đá y ra ngoài.

“Người mấy tháng rồi không đi săn hả! Mau cút! !”

“Ta phải chiếu cố Khải Ân.”

“Chúng ta đến là được.”

“Chỉ bằng các người? Hừ! Được không đó!”

“Người có ý tứ gì?”

“Xú tiểu tử người đừng có quá đáng!”

Khải Ân đau đầu đá cả ba ra ngoài, đám gia hỏa bọn họ quấy rầy nghiên cứu của hắn: “Các người muốn làm gì thì làm, đừng đến làm phiền ta.”

“Người! Mấy tháng nay dính ta đủ phiên rồi, ngoan ngoãn đi sẵn bắn đi!”

“Người! Người bệnh không lo đi chăm sóc chạy tới chỗ ta làm gì, mau trở về công tác.”

“Còn có người ——”

Mặc Lợi Nhi lập tức trào nước mắt nước mũi tèm lem ôm lấy Khải Ân.

“Khải Khải không cần đuổi ta đi~ Khảm không ở nhà ta rất nhàm chán, cho ta lưu lại đi, ta sẽ ngoan ngoãn cam đoan không quấy rầy người! Sẽ rất ngoan!”

Khải Ân thở dài, tiểu quỷ dính người này!

“Được rồi, người lưu lại.”

“Nga~~ Khải Khải người thật tốt quá.” Mặc Lợi Nhi vui vẻ nhảy dựng lên, Tây Thụy Tư ghen tị trừng mắt liếc cậu, đặt bút ghi món nợ này lên mình Khảm. Sau đó lại lo lắng nhìn về phía Khải Ân.

“Ta muốn ở cùng người.”

“Trong bộ lạc rất an toàn, ta không có việc gì.”

Tây Thụy Tư còn muốn lưu lại nhưng cuối cùng nghĩ đến gì đó vẫn từ bỏ, dặn dò Khải Ân phải chú ý cơ thể sau đó liền kéo Dịch Đặc còn lưu luyến không chịu rời đi.

Khải Ân tiếp tục nghiên cứu của mình, ngoài chỗ lần trước phát hiện tinh thể còn ba khối đang phân bố ở nơi khác, hơn nữa thánh địa có một khối, 5 khối thủy tinh vừa lúc phân bố thành hình dạng ngôi sao 5 góc, này rất cực có ý nghĩa gì!

Mặc Lợi Nhi ngồi bên cạnh ngây người được 2 phút thì bắt đầu đứng ngồi không yên.

“Khải Ân...”

“Làm sao vậy?”

“Người thật là lần đầu tiên liên được sao?”

“.....” Mặt Khải Ân không tự chủ được ửng đỏ lên: “Phải...”

“Thật tốt a!” Mặc Lợi Nhi hâm mộ nói: “Ta cũng rất muốn có cực cương, ta biết Khảm kỳ thật cũng rất thích đứa nhỏ, cũng rất muốn có một đứa, chính là..... rất khó.....”

“Người còn trẻ, từ từ sẽ được.”

Mặc Lợi Nhi lắc lắc đầu, biểu tình có chút tịch mịch: “Người không hiểu, chúng ta rất yếu..... cũng rất khó mang thai, cho dù có cũng..... Mễ Gia cùng Uy Tập Đặc cùng nhau suốt 8 năm mới có Tiểu Khải Ân. Trước Mễ Gia sinh thì 5 năm trước cũng không có đứa bé nào được sinh ra. Vài năm nay tuy là có người mang thai chính là tình huống cũng không lạc quan, bọn họ bây giờ còn đang ngủ say trong thánh địa..... Ta cùng Khảm ở chung cũng được 5 năm rồi, ta rất muốn cho hắc một đứa nhỏ.... vì cái gì lại khó như vậy, ta chỉ muốn một đứa nhỏ.... đứa nhỏ của ta và hắc.....”

30. Quyển 2 - Chương 25

“A, thật là, ta sao lại nói chuyện xúi quẩy như vậy.” Mặc Lợi Nhi lau nước mắt sắp trào ra, lộ ra tươi cười như bình thường nhìn Khải Ân: “Cực cương sinh ra phải để ta ôm một cái nga~”

Khải Ân nhìn vẻ mặt miễn cưỡng tươi cười của Mặc Lợi Nhi có chút không đành lòng, trong lòng âm thầm quyết tâm: đợi tiêu diệt dị hình trùng xong nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề sinh dục của thú nhân.

Chạng vạng những đũng sĩ ra ngoài sân bắn trở về, Khải Ân ngạc nhiên nhìn bó hoa oải hương tím nhạt Tây Thụy Tư đưa cho hắn, đóa hoa có bốn năm tầng, màu sắc ngày càng đậm, thật kỳ lạ. Từ nhụy hoa màu vàng tản mát ra từng làn hương thơm mát, thanh cao nhưng không ứ đọng, đặc biệt mùi hương này làm tâm tình Khải Ân dịu đi rất nhiều.

Khải Ân nhìn thấy Tây Thụy Tư đặt đóa hoa nhỏ tới trước ngực mình, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

“Tất ba kỳ hoa đối với cơ thể người rất có lợi.” Tây Thụy Tư đơn giản trả lời, chính là những vết ứ ngân chi chít trên cơ thể y làm Khải Ân biết chuyện tình không phải đơn giản như y nói.

Khải Ân chậm rãi xoa miệng vết thương trên người Tây Thụy Tư, tuy rằng không nghiêm trọng lắm nhưng vẫn làm hắn đau lòng không thôi.

“Không có việc gì, đây là vết thương cũ.” Tây Thụy Tư vội vàng giải thích, không muốn để Khải Ân lo lắng. Vết thương cũ? Khải Ân liếc Tây Thụy Tư, lực đạo trên tay cũng tăng dần lên.

“Ai——dừng nhéo, ta không sao. Có Khảm hỗ trợ, đám mãnh thú bảo hộ tất ba kỳ hoa không chiếm được chút tiện nghi nào của ta.” Tây Thụy Tư dè dặt hai tay đang làm chuyện xấu của Khải Ân, về mặt thờ ơ, y mới không để bọn mãnh thú ấy vào mắt.

“Khảm không có việc gì đi.”

“Không có việc gì, tên kia rất quen thuộc loại hoa này, mỗi lần ra ngoài đều hái một đóa về cho Mặc Lợi Nhi. Tất ba kỳ hoa cũng có tác dụng thúc đẩy giống cái mang thai.”

Nói xong, Tây Thụy Tư có chút dăm chiêu nhìn về cách đó không xa, Khải Ân nương theo tầm mắt y nhìn lại, đúng là Mặc Lợi Nhi vui vẻ ôm lấy Khảm. Thân ảnh hai người dây dưa cùng một chỗ tạo thành một chiếc bóng thật dài đổ trên mặt đất nổi bật trong ánh tà dương đỏ như máu có ma lực hút hồn người ta, làm Khải Ân hoảng hốt một trận.... một lát sau, âm thanh Tây Thụy Tư từ trên đỉnh đầu Khải Ân truyền tới.

“Khải Ân, chúng ta thực may mắn, thật sự.....”

Đêm hôn đó, Khải Ân trần trọc không ngủ được, trong đầu có rất nhiều thứ lẫn lộn, có khi linh quang chợt lóe lên một đáp án sinh động, giây tiếp theo lại lướt qua, cứ như thế lặp đi lặp lại làm Khải Ân đến khi gần sáng mới chậm rãi tiến vào giấc ngủ.

Giữa trưa hôm sau, Khải Ân bị tiếng ‘tích tích’ đánh thức. Tây Thụy Tư sốt ruột cầm dụng cụ phát ra âm thanh mà không biết làm thế nào. Khải Ân tối hôm qua nhất định ngủ không tốt, vốn đau lòng định để hắn ngủ thêm một chút, chỉ sợ thứ này đánh thức hắn. Đang lúc Tây Thụy Tư nghĩ có nên nện cho nó một quyền không thì Khải Ân ngồi dậy tiếp nhận máy liên lạc. Là tin tức từ số 7, cậu ta nói bản nghiên cứu thú nhân đã hoàn thành nên muốn Khải Ân tới thánh địa. Điều này làm nhân tình Khải Ân sáng lên, lập tức cùng Tây Thụy Tư chạy tới thánh địa.

Kết quả nghiên cứu của số 7 làm Khải Ân thực giật mình. Nghiên cứu cho thấy thú nhân mặc kệ là hình thái gì nhưng kết cấu và gen di truyền vẫn hết như nhân loại, có thể xác thực mà nói chính là nhân loại. Mà thú nhân cũng là được dung hợp từ gen mãnh thú, loại dung hợp vô cùng hoàn mỹ, khiếm khuyết duy nhất chính là thú nhân hình người không thể tái sinh dục.

Khải Ân cẩn thận cân nhắc, thú nhân là di dân từ địa cầu sao? Tổ hợp gen này là tự nhiên hay được biến đổi? Nếu là nhân loại như vậy mục đích là gì?

Phát hiện kế tiếp của số 7 lại làm Khải Ân hoảng hốt, số 7 cái tiến một vài thiết bị trinh sát trên phi thuyền sau đó kết nối với năng lượng thủy tinh, sau đó tiến hành dò xét vài lần. Thăm dò cho thấy, tinh cầu này tồn tại một tia phóng xạ rất yếu. Nếu không cẩn thận quan sát sẽ không nhận ra sự khác biệt với các khoáng thạch khác. Kỳ lạ chính là vị trí của nó, nó nằm ở trung tâm ngôi sao thủy tinh 5 cánh mà Khải Ân phát hiện. Càng trùng hợp hơn chính là đây cũng chính là đại bản doanh của trùng tộc. Vật chất phát ra tia phóng xạ kia rốt cuộc là cái gì, ngay cả số 7 cũng không biết.

Lúc số 7 phân tích bước sóng phóng xạ trên màn hình, đồ thị năng lượng truyền cho Khải Ân xem, hắn kinh ngạc hồi lâu không nói nên lời! Đây chính là ‘vũ khí bí mật’ trong căn cứ ở sao Diêm Vương. Đây là

bí mật ngay cả số 7 cũng không biết, bởi vì tham dự vào kế hoạch bảo hộ ‘vũ khí bí mật’ là một người bạn thân của Khải Ân, tiến sĩ Mark chủ trì việc xây dựng đã từng cho Khải Ân xem qua loại sơ đồ vật chất này. Về kế hoạch, điều duy nhất Khải Ân biết là: thứ này có thể gây trí mạng cho trùng tộc nhưng sẽ cấu thành uy hiếp cho nhân loại, bởi vì tia phóng xạ nó phát ra sẽ khiến công năng sinh dục của nhân loại gặp khó khăn, cũng sẽ tổn hao một lượng lớn năng lượng, khiến người ta dần dần suy yếu. Cũng vì lý do này mà kế hoạch xây dựng được chuyển dời tới sao Diêm Vương cách địa cầu rất xa!

Khải Ân cảm thấy chính mình quả thực không thể tiêu hóa được chuyện này, nếu đây là di dân từ địa cầu, như vậy vì sao thứ vũ khí nguy hiểm ở sao Diêm Vương lại xuất hiện ở đây? Theo lý thuyết vũ khí có thể tiêu diệt trùng tộc lại trở thành hang ổ cho chúng sinh sống? Tất cả bí mật này ai có thể cởi bỏ? Khải Ân cảm thấy nhức đầu, cảm giác tối hôm qua lại bắt đầu xuất hiện, trong đầu nảy sinh ra rất nhiều hình ảnh, muốn bắt lấy nhưng bất lực..... Tây Thụy Tư cảm thấy Khải Ân khác thường, khẩn trương ôm hắn vào lòng.

Khải Ân ở trong lòng ngực Tây Thụy Tư dần dần bình tĩnh trở lại, chỉnh lý lại suy nghĩ, Khải Ân nhớ lại từ khi nào trong đầu mình luôn có những đoạn hình ảnh kỳ quái. Là mấy tháng gần đây sao? Không, có lẽ trước đó nữa, có lẽ là từ lần đi săn bắn phát hiện ra thủy tinh. Nghĩ như vậy, một suy nghĩ nhảy ra làm Khải Ân giật mình: bộ dáng của hắn không phải giống như bị hạ ‘ám chỉ’ sao? Có lẽ thủy tinh muốn gửi tin nhắn gì đó cho hắn.

31. Quyển 2 - Chương 26

Khải Ân suy nghĩ, nếu như phỏng đoán của mình chính xác, như vậy, năm khối thủy tinh này chứa những thông tin có thể giúp hắn cởi bỏ hàng loạt bí ẩn này. Việc này không thể chậm trễ. Khải Ân quyết định hôm sau sẽ xuất phát đi tới vị trí 3 khối thủy tinh còn lại. Tây Thụy Tư thực lo lắng vì Khải Ân đã mang thai được 4 tháng nhưng không thể thay đổi được quyết định của hắn. Y biết chuyện này có liên quan tới sự tồn vong sinh tử của bộ lạc, một mình Khải Ân đang cố gắng phần đầu, y thì một chút cũng không thể giúp được. Việc duy nhất y có thể làm chính là bảo vệ tốt Khải Ân, còn có đứa nhỏ của bọn họ.

Sáng sớm hôm sau, Khải Ân đem chuyện bộ lạc dặn dò số 7 xong liền cùng Tây Thụy Tư bắt đầu hành trình tìm kiếm thủy tinh. Bởi vì vị trí của chúng tương đối xa xôi, hơn nữa có nơi là sơn đạo gấp ghềnh có chút khó đi, vì thế phần lớn thời gian đều là Tây Thụy Tư ôm Khải Ân. Khải Ân cũng giằng giụa không chịu bắt quá đánh không lại chỉ có thể tùy ý Tây Thụy Tư. Hơn nữa Khải Ân cảm giác được chỉ cần mình tiếp cận thủy tinh sẽ trở nên rất kỳ quái. Áp lực cơ thể sẽ chợt tăng, tinh thần hoảng hốt, ngây ngốc, hơn nữa càng tới gần cảm giác này càng rõ ràng hơn, từ sâu trong nội tâm có nơi nào đó cảm thấy bất an, chậm rãi tản ra như những gợn sóng làm Khải Ân thờ không nổi. Vì không để Tây Thụy Tư lo lắng, Khải Ân cố nén những khó chịu tiếp tục tiến tới, chính là dần dần bắt đầu thêm ngủ, có đôi khi có thể ngủ vùi cả ngày trong lòng ngực Tây Thụy Tư.

Trước ngày khởi động khối thủy tinh thứ 3, Khải Ân chính là vẫn chìm trong trạng thái mê man như vậy. Khi hần tỉnh lại đã phát hiện một tinh thể thật lớn đã đứng sừng sững trước mặt, mà chính mình khởi động nó lúc nào cũng không có chút ấn tượng. Càng làm cho Khải Ân kinh hãi hơn chính là Tây Thụy Tư cứ nhiên lại bị thương! Tây Thụy Tư đơn giản kể lại cho Khải Ân biết trong lúc hần ngủ say có 4 con cự tích xấp lá cả một phen mà thôi, không cần lo lắng. Khải Ân ôm chặt lấy Tây Thụy Tư không ngừng run rẩy, kiên định trong lòng bắt đầu xuất hiện một vết rách, hần lần đầu tiên cảm thấy mê muội, không biết chính mình làm như vậy có đúng hay không. Nếu như mảnh thủy tinh cuối cùng công bố đáp án tội tệ..... hoặc là, căn bản không có đáp án..... thật là phải làm sao bây giờ? Hần thực sợ hãi, sợ mình không thể bảo hộ Tây Thụy Tư, không thể bảo hộ tinh cầu này.....

Tây Thụy Tư đương nhiên không biết những lo lắng trong lòng Khải Ân, không hiểu vì sao chỉ vì chút tiểu thương lại làm Khải Ân khó chịu như vậy, y chỉ có thể ngây ngốc an ủi Khải Ân.

May mắn chính là khi khởi động khối thủy tinh thứ tư cũng không gặp phải nguy hiểm gì. Khải Ân cũng

cố gắng tỉnh táo tinh thần không để bị mê man nữa. Ở ngay phụ cận viên thủy tinh thứ tư Tây Thụy Tư phát hiện ra tàn tích của một bộ lạc. Điều này làm Khải Ân vô cùng hưng phấn, nó chứng tỏ trên tinh cầu này còn những bộ lạc thú nhân khác. Bất quá theo tàn tích để lại thì bộ lạc này đã hoang phế từ rất lâu, đến tột cùng không biết còn bao nhiêu người sinh tồn.

Chỉ còn một khối thủy tinh cuối cùng! Muốn tới nơi đó, cần phải xuyên qua một khu đầm lầy rất lớn. Tây Thụy Tư tìm được một hang động ở tạm, chuẩn bị nghỉ ngơi vài ngày sau đó mới vượt đầm lầy.

Vào ban đêm, Khải Ân nhìn thấy ngọn lửa không ngừng nhảy múa trước mặt không nói gì, hẩn khiếp đảm, không an tâm, trong lòng cũng tràn ngập mê hoặc.....mấy ngày nay một âm thanh không ngừng vang lên từ nội tâm: không cần tìm khối thủy tinh cuối cùng, không cần đi..... Đây là ‘ám chỉ’ hay là bất an trong nội tâm hẩn, từ khi nào thì hẩn bắt đầu thay đổi..... Trước kia hẩn là một người cái gì cũng không sợ hãi, bởi vì hẩn chỉ có một mình. Chính là hiện tại có thêm Tây Thụy Tư, còn có đứa nhỏ, liền trở nên nhút nhát sợ bóng sợ gió, đơn giản chính là lưu luyến sự ấm áp của Tây Thụy Tư, cho dù được kéo dài thêm một khắc cũng tốt. Nếu bởi vì hẩn cố chấp mà cuối cùng dẫn mọi người tới con đường hủy diệt thì phải làm gì bây giờ? Vô số nghi hoặc, bất an, mê mang đè áp làm Khải Ân thở không nổi, hẩn cảm thấy chính mình như một con rối gỗ, tùy ý vận mệnh đưa đẩy mà không cách nào phản kháng được. Khải Ân lần đầu tiên cảm giác chính mình vô lực, tự giễu một chút, trước kia một Khải Ân không sợ trời không sợ đất làm thế nào đã biến thành nhát gan như vậy. Lí trí mách bảo chính mình cứ mạnh tay mà tiến tới, tình cảm lại muốn lùi bước. Có ai có thể nói cho hẩn rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ.....

“Tây Thụy Tư....” Khải Ân tựa vào lòng ngực Tây Thụy Tư, vòng tay này là đích đến của mình.

“Làm sao vậy? Mấy ngày nay bộ dáng cứ bất an, đang lo lắng gì sao?” Tây Thụy Tư đau lòng ôm chặt lấy Khải Ân, hẩn ngày càng hốc hác mình đều nhìn thấy. Nhất định có chuyện gì phiền não mà chính mình lại không giúp gì được.

“Ta....có phải đã làm sai không..... số 7 truyền tin tới nói cho ta biết trùng tộc đạo này bắt đầu sôi sục, vừa lúc lại ngay sau khi chúng ta khởi động thủy tinh.... Hơn nữa mỗi lần khởi động mỗi viên thủy tinh, phóng xạ từ vật chất từ trong trung tâm trùng tộc lại càng phát ra mãnh liệt hơn..... Ta rất lo lắng, có đôi lúc ta nghĩ.....này, có thể nào là âm mưu của trùng tộc hay không.....” Nói tới đây, âm thanh Khải Ân đột nhiên nghẹn ngào, qua một lúc lâu sau mới yếu ớt mở miệng: “Ta nên làm thế nào....ta.....”

“Ta tin tưởng người!” Tây Thụy Tư đau lòng hôn lên khóe mắt Khải Ân. Khải Ân của y là một con chim ưng, hẩn là nên tự tin bay lượn trên không trung rộng lớn chứ không phải chịu đựng loại ràng buộc này.

“Nhớ rõ lần đầu tiên ta nhìn thấy người đã bị mê hoặc, cường đại, xinh đẹp, tràn ngập sức sống cùng tự tin. Từ lúc đó ánh mắt của ta liền không thể ly khai người. Sự thật chứng minh ánh mắt của ta không sai.”

Tây Thụy Tư kiêu ngạo nhìn Khải Ân, nhìn thẳng vào ánh mắt hẩn, từng tiếng nói thuần hậu âm vang gõ lên trái tim Khải Ân, trong phút chốc làm hẩn có cảm giác thoát khỏi làn sương mù.

“Người là tốt nhất! Tin tưởng vào chính mình! Khải Ân!”

Khải Ân sững sờ nhìn Tây Thụy Tư, rốt cuộc hẩn cũng mỉm cười! Nụ cười kia giống như phá tan mọi ràng buộc, xuyên thấu tầng tầng trở ngại trong bóng tối tìm ra ánh sáng rực rỡ! Tây Thụy Tư nhìn đến ngây người, tùy ý Khải Ân đưa y áp lên mặt đất. Ngây ngốc nhìn đôi môi trước mắt hé ra phun ra những từ hoàn toàn đánh nát lý trí y.

“Ôm ta, Tây Thụy Tư.”

32. Quyển 2 - Chương 27

Tây Thụy Tư trong mắt quả thực có thể phun ra lửa, nhưng lý trí còn sót lại khiến y không lập tức hóa thân thành dã thú mà nhào tới, trong bụng của Khải Ân còn có đứa nhỏ, y không thể làm tổn thương đến đứa nhỏ!

Lúc này quần áo Khải Ân đã cởi bỏ tới thất lưng, lộ ra mảng da thịt trắng nõn trước ngực, hai viên hồng quả tươi ngon bại lộ trong không khí chậm rãi cứng rắn, run rẩy nhẹ. Hạ phúc hơi ngẩng dậy, bởi vì mang thai nên cơ bụng trở nên mềm mại, vô cùng co dãn, làn da cũng vô cùng nhẵn nhụi, dưới ánh lửa bập bùng càng lộ ra vẻ nõn nà trơn bóng như ngọc thạch.

Tây Thụy Tư nhìn xuân cảnh trước mắt mà nuốt nước miếng, lý trí bắt đầu bong ra từng mảng. Trời ạ, Khải Ân đúng là yêu tinh trời phái xuống để chế phục y! Khải Ân của y quá đẹp, quá gợi cảm, y đã nhìn không được, chính là.....

“Khải Ân, đứa nhỏ..... sẽ làm bị thương tới đứa nhỏ...” Âm thanh khàn khàn yếu ớt không có chút thuyết phục nào.

Khải Ân cảm động nhìn Tây Thụy Tư, trước kia hở ra một chút Tây Thụy Tư sẽ lập tức hóa thân thành dã thú, hiện tại vì đứa nhỏ mà cố gắng nhẫn nại đến mức này. Khải Ân kỳ thực cũng lo lắng có thể tổn thương tới đứa nhỏ hay không, chính là hiện tại hẳn không thể quản được nhiều như vậy nữa, hẳn muốn được Tây Thụy Tư ôm thật chặt, vòng ấm áp đó sẽ tiêu trừ hết bất an cùng mê mang của mình.

“Không có việc gì, chúng ta cẩn thận một chút sẽ không ảnh hưởng tới đứa nhỏ.”

Khải Ân chủ động hôn lên Tây Thụy Tư, đầu lưỡi đỏ tươi nhẹ nhàng lướt theo cánh môi khiêu gợi của y. Tây Thụy Tư cảm thấy sợi dây lý trí trong đầu mình hoàn toàn đứt đoạn hiện tại trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất là phải hung hăng đè Khải Ân xuống, vùi vê hẳn tiến nhập vào tận xương tủy mình!

“A——” Khải Ân thở nhẹ một tiếng khi bị Tây Thụy Tư hung hăng áp đảo, những nụ hôn kịch liệt rơi xuống cơ thể Khải Ân như bão tố. Tây Thụy Tư như dã thú hung mãnh đang phát cuồng mà cắn xé con mồi mỹ vị dưới thân, hận không thể nuốt trọn cả xương cốt. Cổ Khải Ân, xương quai xanh, loang lổ trên ngực là những điểm đỏ, như những đóa hoa khát khao xinh đẹp hé nở trên làn da trắng nõn. Quần áo nửa người dưới chưa kịp cởi bỏ đã hóa thành mảnh nhỏ dưới móng vuốt của Tây Thụy Tư, Khải Ân đã không còn hơi sức để suy nghĩ ngày mai phải mặc cái gì, hẳn cảm giác chính mình biến thành một hồ nước mùa xuân dưới sự tấn công mãnh liệt của Tây Thụy Tư.

Tây Thụy Tư cúi đầu, ánh mắt chạm tới phần bụng hơi nhô lên của Khải Ân, vẻ mặt nguyên bản cuồng loạn dần dần bình tĩnh lại, động tác thô bạo cũng trở nên ôn nhu dịu dàng. Tây Thụy Tư vô hạn thương tiếc nhẹ nhàng hôn lên phần bụng hơi nhô lên của Khải Ân, y thực đáng chết! Cư nhiên lại thô bạo như vậy! Nơi này có đứa nhỏ của mình, đây là sinh mệnh được tạo thành từ y và Khải Ân, là bảo bối so với sinh mệnh của y còn quan trọng hơn.....

“Tây Thụy Tư....” Khải Ân mở to mắt nhìn Tây Thụy Tư vô cùng cẩn thận hôn lên bụng mình tựa như đang cúng bái một vị thần tôn quý nhất, khóe mắt hơi ươn ướt, nội tâm như có thứ gì đó phải trào ra. Hẳn xoa đôi chân thon dài bò lên người Tây Thụy Tư, ánh lửa nhảy nhót làm bóng hai người không ngừng lay động, càng quấn chặt lấy nhau hơn.... từ giờ phút này sẽ không bao giờ.... chia lìa nữa!

Trong không khí bùng lên hương vị tình dục, hai người đều thở hổn hển. Thú tính ẩn dấu trong cơ thể Khải Ân dần dần ngẩng đầu, thực bất mãn động tác mơ trớn của Tây Thụy Tư trở nên ôn nhu như vậy. Hẳn tức giận cấp bách nhắc chân lên ma xát thất lưng cường tráng của Tây Thụy Tư, miệng không ngừng phun ra những tiếng rên rỉ mị hoặc lòng người. Tây Thụy Tư lúc này cũng đổ đầy mồ hôi, y vốn sợ mình quá cứng rắn sẽ làm Khải Ân bị thương nên tính toán sẽ chậm rãi một chút, nhưng bộ dáng liêu nhân của Khải Ân hiện tại làm dục hỏa đốt người, ngọn lửa ở bụng dưới đột ngột tăng vọt, hận không thể lập tức xuyên xỏ qua cơ thể hẳn, làm tới thiên hôn địa ám.

Khẽ cắn môi, Tây Thụy Tư nhìn xuống dục vọng đang trường đau ở bụng dưới, nâng hai chân Khải Ân đặt lên vai, cứ như vậy tiểu huyết của Khải Ân liên bại lộ trước mặt Tây Thụy Tư. Bởi vì ngưng ngừng mà cơ thể trắng nõn của Khải Ân nhuộm một tầng đỏ ửng, tiểu huyết hơi hé ra hợp lại lộ ra mị thịt hồng nhạt bên trong. Tây Thụy Tư cúi đầu dùng đầu lưỡi thăm ướt tiểu huyết..... đầu lưỡi nóng bỏng quấn quanh không ngừng liếm mát đóa hoa đã hơi hé nở, răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn làn da mẫn cảm xung quanh..... hơi nóng càng quét, Khải Ân cảm thấy máu ứ đầy trong đầu, thất lưng dẻo dai không biết thẹn mà vận vẹo, ý đồ muốn thoát khỏi dây dưa của người kia.

“A a.....Tây Thụy Tư..... ngô ân..... cho ta..... mau.....mau vào.....”

Âm thanh mê người vang lên, Tây Thụy Tư rốt cuộc không thể nhịn được nữa phân thân hung hăng cắm sâu vào trong cơ thể Khải Ân.

“A——”

“A——”

Trong phút chốc cả thể xác và tinh thần kết hợp cùng nhau làm cả hai người vui sướng như đang chìm trong thiên đường. Tây Thụy Tư căng cứng cơ thể không tiếp tục hành động, ngay thời khắc này y vẫn không quên quan sát phản ứng của Khải Ân.

“Có khó chịu không?”

Khải Ân lắc đầu, hai chân quăn chặt lấy thắt lưng rắn chắc của Tây Thụy Tư, vận vẹo cơ thể ma sát cự vật nóng bỏng chôn sâu trong cơ thể mình. Tây Thụy Tư rốt cuộc không kiên nhẫn mà bắt đầu kịch liệt luật động.

“A a a——” Mồ hôi thấm ướt những sợi tóc vàng rơi xuống trán, cả người Khải Ân nương theo động tác của Tây Thụy Tư mà đong đưa.....Khoái cảm mãnh liệt đánh úp, mỗi lần kích động mười ngón tay của Khải Ân sẽ lưu lại vết cào ứa máu trên lưng Tây Thụy Tư, mà Tây Thụy Tư ăn đau lại càng thêm điên cuồng chuyển động.

Tây Thụy Tư điên cuồng tiến vào bên trong cơ thể Khải Ân làm tràng ruột co rút một trận, tiểu huyết lại càng gât gao hấp thụ cự vật trắng kiện. Cảm giác tuyệt vời làm Tây Thụy Tư lâng lâng như đang bay bổng trên một đám mây, tiến nhập thiên đường. Động tác trều sáp ngày càng nhanh, ngày càng thô lỗ hơn.

Khải Ân chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ vỡ vụn, theo tiết tấu của Tây Thụy Tư mà không ngừng đong đưa. Đột nhiên, Tây Thụy Tư đâm mạnh tới một điểm làm Khải Ân chấn động toàn thân, khoái cảm tuôn trào tập kích, đôi lam mâu bị hơi nước phủ mờ vô thức mở to.

“Ân.....a a...”

Tây Thụy Tư chú ý tới âm thanh đột nhiên cất cao của Khải Ân, lại hung hăng va chạm nơi bí mật kia lần nữa.

“A a....nơi đó....aân a...” Khoái cảm như thủy triều ồ ạt ập tới, phảng phất ăn mòn cả xương cốt. Khải Ân run rẩy không thôi, hần cảm thấy sắp bị vật thô to kia đâm tới hồn phi phách tán. Hai chân kẹp chặt eo Tây Thụy Tư, thân hình mềm mại ngưỡng cong xương sống, trên mặt tràn ngập biểu tình mê loạn. Rốt cuộc, khoái cảm tích lũy tới cực điểm muốn bùng nổ, Khải Ân co giật một chút, bạch trọc phun lên trên bụng Tây Thụy Tư, tiểu huyết cũng gấp rút co thắt. Tây Thụy Tư gầm nhẹ một tiếng lại nhanh chóng trều sáp. Sau một trận cuồng loạn Tây Thụy Tư rốt cuộc cũng bắn ra yêu dịch nóng bỏng, rót vào trong cơ thể Khải Ân.

Tình cảm mãnh liệt đi qua Khải Ân có chút thất thần, đầu óc vẫn còn hưng phấn, cơ thể miễn cưỡng không muốn động. Đột nhiên một thứ gì đó ướt át thô ráp lướt qua hạ thân Khải Ân làm hần cả kinh, vội vàng chống đỡ cơ thể ngồi dậy thì phát hiện Tây Thụy Tư đã hóa về hình thú, đang dùng đầu lưỡi giúp hần tẩy sạch niêm dịch dính dưới hạ thân. Liếm sạch sẽ xong Tây Thụy Tư tới nằm bên cạnh Khải Ân để hần dựa vào lớp lông mềm mịn của mình, chính mình đảm đương trách nhiệm làm tấm nệm. Bởi vì vừa mới vận động kịch liệt xong nên Khải Ân mệt mỏi dựa vào người Tây Thụy Tư liền nặng nề ngủ. Tây Thụy Tư cúi đầu vô cùng yêu thương nhìn Khải Ân đang ngủ say. Giờ phút này, y tình nguyện thời gian đóng băng, để y cứ như vậy nhìn ngắm Khải Ân cả đời, bảo hộ hần cả đời.....

33. Quyển 2 - Chương 28

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu rọi vào hang động thì Khải Ân cũng chậm rãi tỉnh lại. Mở mắt ra là thân hình cường tráng của dã thú, áp vào bộ lông mềm mại có thể cảm nhận được mãnh thú dưới thân đang

phập phồng hô hấp. Cái đuôi dài mảnh như một cây roi mà dong đưa, vỗ nhẹ lên bắp chân Khải Ân. Ngón tay nhẹ nhàng luồn vào bên dưới lớp lông, Khải Ân lẳng lẳng lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của Tây Thụy Tư, nhẹ nhàng mỉm cười. Vô tình nhìn thấy cự vật dưới khó hạ mãnh thú làm Khải Ân lú lút: ông trời ơi! Kia cũng quá lớn đi! Nhìn lần đầu tiên lại thêm lần thứ hai, gương mặt Khải Ân dần dần chuyển hồng. Vừa mới nhìn qua hình như sau khi Tây Thụy Tư biến thân, nơi đó..... hình như kích thước cũng thay đổi. Nếu cùng hình thù của Tây Thụy Tư..... suy nghĩ không lành mạnh thành linh nhảy ra làm Khải Ân đông cứng lại, mặt đỏ rực. Vội vàng quay lưng lại kết quả không cẩn thận kéo theo bộ lông của Tây Thụy Tư. Tây Thụy Tư ăn đau tỉnh lại, mê hoặc nhìn sắc mặt ửng hồng của Khải Ân. Bởi vì ý niệm vừa nảy trong đầu làm Khải Ân không dám ngược nhìn Tây Thụy Tư, kết quả ánh mắt mơ hồ lại chuyển tới nơi đó..... Khải Ân kêu lên một tiếng đau đớn ngã xuống trên người Tây Thụy Tư, chôn mặt vào lòng y, mắt nhắm muốn chết! Tây Thụy Tư cũng không biết suy nghĩ trong lòng hắn, còn tưởng vợ mình bởi vì chuyện tối hôm qua mà thẹn thùng, vì thế cúi đầu yêu thương, dùng đầu lưỡi thô ráp đặc biệt của động vật họ nhà miêu mà liếm liếm hai gò má và cổ Khải Ân. Hơi thở đậm đặc của giống đực và hô hấp khô nóng thổi qua giác quan của Khải Ân. Trong nội tâm nảy ra một tia điện lưu khác thường làm Khải Ân âm thầm kêu không tốt. Trời ạ! Hắn không phải có cảm giác với hình thù của Tây Thụy Tư đi!

Lúc này giúp Khải Ân liếm sạch xong thì Tây Thụy Tư đứng lên, Khải Ân chỉ thấy chi trước y duỗi về trước vươn móng, thân thể duỗi dài về phía trước, một động tác miêu duỗi thân tiêu chuẩn làm Khải Ân ‘phốc xích’ một tiếng bật cười. Tây Thụy Tư giả vờ tức giận bỏ nhào tới áp Khải Ân xuống đất, rống toát hai tiếng, đầu lưỡi thô ráp không ngừng liếm lên những nơi mẫn cảm trên người Khải Ân. Khải Ân không ngừng vận vẹo cơ thể, vừa cười ha ha vừa xin tha.

“Ha ha ha, Tây Thụy Tư, ngừng——ngứa quá, ha ha, không được, a——”

Cái đuôi Tây Thụy Tư nhẹ nhàng đảo qua bắp đùi Khải Ân chậm rãi ma sát, kích thích đột ngột làm cả người Khải Ân run lên, sợ hãi kêu ra tiếng. Trong mắt Tây Thụy Tư hiện lên một ý cười vì vừa làm được chuyện xấu. Đầu dần dần hạ xuống, ôn nhu ma sát phần bụng hơi nhô lên của Khải Ân. Phần sưng xoắn ốc cứng rắn vô tình sát qua đầu nhũ Khải Ân, cảm xúc lạnh như băng làm đóa hoa đỏ tươi lặng lẽ nở rộ. Khải Ân cắn môi dưới muốn chống cự dục vọng bắt đầu bùng lên ở bụng dưới nhưng lại bị quan phát hiện chính mình vô pháp chống cự lại khiêu khích của Tây Thụy Tư, hắn trước kia cũng không phải người buông thả a! Đang lúc Khải Ân đang cố nén giận trong nội tâm vì Tây Thụy Tư làm hại cơ thể mình trở nên phóng đảng như vậy thì một âm thanh treu tức vang lên bên tai Khải Ân, nguyên lai Tây Thụy Tư không biết từ lúc nào đã biến trở về hình người.

“Ta biết người đối với hình thù của ta rất có cảm giác. Nhưng bảo bối, vì cục cưng trong bụng người chúng ta nhả nài một chút đi. Huống hồ——” Tây Thụy Tư kéo dài âm thanh kết hợp đó là vô cùng gợi tình mà xoa nhẹ khoảng giữa đùi Khải Ân: “Nơi này của người vẫn chưa thể tiếp nhận hoàn toàn khi ta biến hình đâu, ân, ta còn phải tiếp tục cố gắng.”

Khải ân bị lời nói của Tây Thụy Tư mặt dày làm xấu hổ đến cổ cũng đỏ bừng, còn kêu muốn cố gắng gì nữa chứ! Con đại miêu này! Khải ân tức giận trừng mắt liếc Tây Thụy Tư trong mắt y nó với ánh mắt ve vãn không có gì khác nhau.

“Xem ra người cũng đồng ý lời ta nói a.”

“Mới không phải, Tây Thụy Tư——a....đừng a.... ân a....”

Dưới thế tấn công cuồng mãnh của Tây Thụy Tư, Khải Ân đáng thương không hề có sức phản kháng, chỉ có thể tùy ý Tây Thụy Tư kéo mình vào cơn lốc xoáy tình ái mãnh liệt, không thể tự thoát ra được.....

Tuy rằng cả hai người đồng thời miệt mài, nhưng kết quả khác biệt cũng quá lớn, Tây Thụy Tư vẻ mặt thỏa mãn, thân thanh khí sáng, trái lại ‘dựng phu’ đáng thương, vốn chịu đựng cái bụng phình to như trái dưa hấu nay lại còn lạnh thêm nỗi khổ từ sau mông. Tây Thụy Tư nhìn mà đau lòng, không nói hai lời ôm Khải Ân trong lòng ngực bắt đầu xuất phát về hướng đầm lầy. Dọc theo đường đi cũng không đình chỉ về mặt đặc ý, tươi cười như mèo con trộm được cá. Tới cửa vào đầm lầy Khải Ân rốt cục chịu không được loại phương thức vừa đi đường vừa ăn đậu hủ nổi nữa, vội vàng nhảy xuống khỏi lồng ngực Tây Thụy Tư thuận tiện quăng cho y một ánh mắt xem thường, sau đó theo phương vị thiết bị định vị chỉ dẫn mà tiến vào. Tây Thụy Tư cũng theo sát phía sau bước vào đầm lầy.

Đầm lầy vô cùng ẩm ướt, khắp nơi bốc mùi hôi thối. Hơi nước bốc lên không trung bám vào đám cây cối mọc rậm rạp trong khu đầm lầy làm nơi này càng tăng thêm phần âm u ẩm ướt. Càng đi vào chỗ sâu càng ẩm thấp hơn, mùi tanh tươi nồng nặc gay mũi làm Khải Ân cảm thấy buồn nôn. Tây Thụy Tư mang hần cẩn thận xuyên qua lãnh địa của đám cá xấu khổng lồ trong đầm lầy, tránh đi những vùng bùn có thể sa lầy nhìn có vẻ vô hại, hữu kinh vô hiểm mà tiến vào chỗ sâu bên trong—nơi có mảnh thủy tinh cuối cùng.

Xuất hiện trước mắt chính là một cái đài cao nhỏ xây bằng đá, Khải Ân ở trên đài tìm thấy một khe hở hình thoi, xuất ra thủy tinh trang sức đã chuẩn bị sẵn. Nhưng trong nháy mắt chạm vào khe hở Khải Ân giống như bị cái gì đánh trúng mà rút tay về, run nhè nhẹ. Ngay lập tức bất an như một cơn sóng thần ập tới. Muốn từ bỏ hay không..... làm như vậy tốt cùng có đúng không? Lỡ như..... đang lúc nội tâm Khải Ân nổi lên vô số gợn sóng, sau lưng áp vào một lồng ngực dày rộng—Tây Thụy Tư cầm lấy tay Khải Ân! Nhiệt độ ấm áp xuyên thấu qua da thịt rơi vào tận đáy lòng làm Khải Ân hơi run rẩy. Hít sâu một hơi, Khải Ân thông thả nhưng kiên định đặt thủy tinh vào vết lõm, khởi động khối thủy tinh cuối cùng.....

Đại địa bắt đầu chấn động, tinh thể khổng lồ chậm rãi trôi lên mặt đất. Ngay khi khối thủy tinh sừng sững đứng vững thì trong nháy mắt luồng ánh sáng trắng tỏa ra từ thủy tinh tản ra bắt đầu bao phủ cơ thể Khải Ân. Dưới ánh mắt sợ hãi của Tây Thụy Tư, Khải Ân từ từ ngã xuống, chìm vào bóng tối.....

34. Quyển 2 - Chương 29

Đầu đau quá! Giống như cảm giác bị say rượu. Lắc lắc đầu, Khải Ân chống đỡ cơ thể ngồi dậy lập tức bị cảnh vật trước mắt làm sợ ngây người—Trời ạ! Hần cư nhiên đang trôi nổi trong vụ trụ mệnh mông! Một chiếc phi thuyền vũ trụ khổng lồ bay ngang qua người hắn. Khải Ân nhận ra chiếc phi thuyền này, là tàu ‘Titan’, nó chính là vũ khí bí mật được đưa tới căn cứ ở sao Diêm Vương. Khải Ân bình tĩnh lại đánh giá xung quanh thì phát hiện ra chính mình đang nằm trên không của sao Diêm Vương. Đây là tin tức thủy tinh muốn truyền tới cho hắn? Rốt cuộc muốn cho hắn biết cái gì? Theo phi thuyền di động, Khải Ân giống như bị một lực hấp dẫn vô hình mà chạy theo phi thuyền. Phi thuyền chậm rãi đáp xuống vệ tinh căn cứ, một màn quen thuộc này cũng gọi lại một phần trí nhớ trong đầu Khải Ân.

Khải Ân nhớ rõ đây là năm 136 của địa cầu ở kỷ nguyên mới, Khải Ân vừa lên làm đội trưởng hạm đội một không lâu. Chỉ huy cao cấp đại tá Monte bí mật gọi hắn tới và giao một nhiệm vụ bí mật—bảo hộ tàu ‘Titan’ an toàn tới sao Diêm Vương, vệ tinh thực dân số 107 của địa cầu. Khải Ân không hiểu được một vệ tinh thực dân bình thường vì cái gì cần phải điều động lực lượng một hạm đội. Tuy rằng trong lòng vẫn còn nghi vấn nhưng Khải Ân vẫn hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc. Tới vệ tinh thực dân Khải Ân mới phát hiện nơi này cư nhiên là một căn cứ quân sự bí mật. Chỉ huy căn cứ tiếp đón Khải Ân dẫn hắn tiến vào một phòng thí nghiệm cực kỳ bí mật. Ở đây Khải Ân gặp lại một người bạn rất thân của mình, tiến sĩ Mark đã ‘biến mất bí ẩn’, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng được nhìn thấy thứ gọi là vũ khí bí mật.....

Thu hồi suy nghĩ, Khải Ân được đưa vào phòng thí nghiệm vũ khí bí mật.

“Mark!” Nhìn thấy bóng người trước mắt Khải Ân kinh hỉ kêu to, tiến về phía bạn tốt. Còn Mark thì vẻ mặt không chút thay đổi nhìn xuyên qua Khải Ân. Khải Ân có chút mất mát, tuy biết rằng hình ảnh này chính là thủy tinh gửi đến nhưng nhìn thấy bạn tốt tâm tình kích động không thể dùng ngôn ngữ lí giải.

Có vẻ phòng thí nghiệm có rất bận rộn, rất nhiều nhân viên mặc đồng phục phòng hộ vũ vũ tới lui. Trong lồng giam điện tử nằm ở trung tâm là một con dị hình trùng, là một con dong trùng cấp bậc thấp nhất. Mark cùng một nhóm các nhà khoa học tựa hồ đang kịch liệt thảo luận gì đó. Sau đó Khải Ân nhìn thấy màng kim loại bảo hộ màu bạc chậm rãi nâng lên, vũ khí bí mật nằm trong không gian cách ly lặng lẽ phát ra tia sáng xạ tuyến màu xanh biếc! Mark đứng sau một thiết bị khoa học chậm rãi điều chỉnh. Theo động tác của Mark lực quang của tia phóng xạ từ vật thể kia phát ra ngày càng tăng mạnh. Dị hình trùng cũng bắt đầu nôn nóng bất an, từ não bộ của dị hình trùng trên màn hình vi tính phát ra những đường cong đồ thị có quy luật. Khi đường cong đột phá tới cao điểm thì Mark hô to: “Tìm được rồi!” Trong mắt lộ ra

thần sắc kích động. Mọi người trong phòng thí nghiệm bắt đầu hoan hô . Khải Ân ngẩng đầu nhìn thấy đồng hồ điện tử trên tường—địa cầu kỷ nguyên mới năm 145! Là 5 năm sau khi hắn bị hút vào hắc động!

Tiếp theo, hình ảnh bắt đầu biến hóa: bóng người nhanh chóng lướt qua, gương mặt đại tá Monte vô cùng uy nghiêm, rất nhiều hạm đội bắt đầu xuất phát.....hết thấy đều gây ra cảm giác bất an cho Khải Ân. Khải Ân chỉ cảm thấy bạch quang chợt lóe trước mắt, không gian lại bắt đầu chuyển đổi. Lúc này đây hắn lại xuất hiện trên không trung địa cầu!

Một tinh cầu khổng lồ màu xám che khuất thái dương tạo thành một bóng ma thật lớn lên địa cầu. Vô số hạm đội trùng tộc hướng về phía địa cầu. Tiếp theo, đại địa bắt đầu chấn động, một lực hút mạnh mẽ kết hợp với sức hút của trái đất hấp dẫn tinh cầu xám hung hăng tiến về phía địa cầu! Tai nạn quá đột ngột, cả hai bên đều không dự đoán trước được tình huống sẽ biến đổi như vậy. Thành linh xảy ra biến cố làm song phương đều bó tay không có biện pháp, có thể nói mọi người ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có! Địa cầu chính diện nghênh đón va chạm khủng khiếp nhất, kết quả bị lệch khỏi quỹ đạo..... sau đó lại còn tiếp tục những va chạm nhỏ hơn, mà tinh cầu màu xám thì bay thẳng về phía thái dương..... Một luồng ánh sáng chói mắt xuất hiện làm Khải Ân không đành lòng nhìn tiếp mà nhắm hai mắt lại..... Lúc mở mắt ra địa cầu đã trở thành một hành tinh chết.....

Tay chân Khải Ân lạnh buốt, trong đáy lòng hắn tự nói với mình: nhân loại sẽ không vì vậy mà diệt vong, sẽ không! Sẽ không, sẽ không..... một luồng sáng mỏng manh hấp dẫn tầm mắt Khải Ân, không gian trong tầm nhìn lại bắt đầu thay đổi, cơ thể xuyên thẳng xuống, lao qua những đám bụi bặm thật dài, những lớp đất cứng rắn đã đóng băng vĩnh cửu sâu hàng chục ngàn met.....

Đập vào mi mắt Khải Ân là đồ án ngôi sao 5 góc khổng lồ, mỗi góc là một khối thủy tinh sừng sững. Trong ánh sáng mỏng manh của bóng đêm, một bóng người mơ hồ dần xuất hiện trước mắt Khải Ân, dần dần rõ ràng hơn.

“Xin chào, ta là Diệp.”

“Diệp?” Khải Ân kinh ngạc nhìn thanh niên tóc trắng vẻ mặt ôn hòa trước mắt, đầu não trí năng?

“Ta là trí nhớ của nhân loại cuối cùng, người có thể khởi động thủy tinh chứng minh nền văn minh của tân sinh nhân loại đã tiến tới một trình độ nhất định. Các người có quyền biết tinh cầu này từng phát sinh chuyện gì.”

Nghe Diệp nói như vậy, Khải Ân nghĩ muốn khởi động thủy tinh phải chạm vào sơ đồ gen di truyền, đây liệu có phải là một loại khảo nghiệm không?

“Giống như người đã nhìn thấy, tinh cầu này từng tồn tại một cuộc sống vô cùng trí tuệ, đã sáng tạo ra một nền văn minh vô cùng hiện đại. Nhưng mà sau một tai nạn cơ hồ đưa bọn họ vào con đường hủy diệt toàn bộ.....” Diệp còn đang cứng nhắc tự thuật, Khải Ân biết đây là hình ảnh được bảo lưu từ năng lượng. Hắn hơi rung động, nắm tay siết chặt thành quyền, hắn biết tất cả mê hoặc của mình sẽ được diệp cởi bỏ....

“Có thể nói lí do nền văn minh từng tồn tại trên tinh cầu này vì sao lại bị hủy diệt không?” Tuy rằng tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng Khải Ân biết rõ tim mình đang đập nhanh cỡ nào, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Âm thanh bình tĩnh trong treo của Diệp vang lên: “Đương nhiên có thể, người có quyền được biết.” Sau đó vẻ mặt Diệp thoạt nhìn có chút kích động, lại có chút thương cảm, giống như bắt đầu nhớ lại những chuyện xưa.

“Tinh cầu này từng có tên là địa cầu, vô cùng văn minh cùng thịnh vượng.... Vô số sinh mạng không ngừng sinh sôi. Tuy rằng mọi người có vô số phân tranh, nhưng khi gặp khó khăn tất cả đều đoàn kết chung tay giải quyết. Tinh cầu này tiến hóa vô cùng hoàn mỹ, đó là thời kỳ thịnh vượng nhất của nhân loại. Nhưng mà dị trùng tộc tham lam mơ ước tài nguyên phong phú cũng khoa học kỹ thuật phát triển của địa cầu nên đã phát động chiến tranh xâm lược..... Trong một cơ hội ngẫu nhiên, mọi người vô tình phát hiện ra ngoài tầng không gian một vật chất phóng xạ chưa bao giờ gặp, gọi là ‘UR’. Điều làm người ta kinh hãi chính là phóng xạ UR đối với trùng tộc có tác dụng đặc thù, nó có thể làm chậm lại hoạt động đại não của trùng tộc. Trùng tộc vô ý sẽ tập trung xung quanh UR, hơn nữa còn chậm rãi đình chỉ hoạt động, không có sức kháng cự. Mọi người vì phát hiện này mà mừng rỡ như điên, nhưng không ngờ nó cũng chính là đầu số gây

ra tai ương. Chúng ta rất tự tin, muốn dùng địa cầu làm mồi nhử thông qua UR để hấp dẫn mẫu tinh của trùng tộc để tiêu diệt hoàn toàn.....kết quả UR lại kích động các nguyên tố bên trong địa cầu kịch liệt biến đổi, sức hút đột ngột tăng vọt..... kết quả liền giống như người đã thấy, cuối cùng làm nhân loại hoàn toàn bị hủy diệt.....”

“Như vậy, như vậy nhất định có người còn sống sót, đúng không!” Khải Ân vội vàng hỏi, hẳn không tin nhân loại bị diệt vong toàn bộ, nhất định còn người sống sót!

“Đúng vậy, những người di dân tới trên vệ tinh ở ranh giới thái dương hệ không bị ảnh hưởng của trận tai kiếp này. Nhưng bọn họ đã khai thái dương hệ từ hơn mười triệu năm trước để tìm một tinh cầu thích hợp để nhân loại sinh sống, bởi vì địa cầu đã trở thành một hành tinh chết.

Nghe thấy Khải ân im lặng thật lâu. Trong không gian vũ trụ bao la, mọi người mờ mịt tìm kiếm thật lâu mới phát hiện ra một ít nền văn minh. Một trong số đó chính là Dallas nhưng nó cũng không thích hợp để sinh sống. Nhân loại chỉ có thể trong hoàn cảnh hoàn toàn tuyệt vọng mới có thể từ bỏ ngôi nhà của mình.....

35. Quyển 2 - Chương 30

“Thế sau đó, người nói đây chính là trái đất, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Khải Ân kích động, vội vàng hỏi Diệp. Những chuyện nghe được từ Diệp làm toàn thân Khải Ân lạnh như băng trái tim giống như bị người ta rạch ra một lỗ hổng, máu chảy đầm đìa đau đớn vô cùng, đau đến tận đáy lòng. Sẽ không, đại cầu sẽ không vậy mà bị hủy diệt, nhân loại sẽ không cứ như vậy mà diệt vong!

Ánh mắt Diệp thực đau thương, không khí cũng tràn ngập sầu bi.

“Địa cầu sau khi trải qua tai kiếp đã biến thành một hành tinh chết. Không trung bị một lớp bụi dày bao trùm, ánh sáng mặt trời không thể rơi tới mặt đất, khí hậu biến đổi, tất cả sinh mệnh đều bị diệt vong.”

“Chính là nhân loại vẫn còn chút may mắn, căn cứ bí mật này là tia hi vọng cuối cùng của nhân loại.”

Nói đến đây, ánh mắt Diệp sáng ngời, tụ tập vô số ánh sáng.

“Căn cứ này gọi là ‘hầm băng Polar’, được xây dựng sâu trong lớp băng vĩnh cửu ở vùng núi Bắc Âu. Vốn là một nhóm người xây dự phòng để đề phòng tai nạn bất ngờ mà thiết kế. Kỳ tích, nó không bị chuyển động kịch liệt của vỏ trái đất trong tai kiếp kia ảnh hưởng tới, thành hi vọng duy nhất của nhân loại. Càng may mắn hơn chính là lúc đó có một nhà khoa học đang hoàn thành phần nghiên cứu gen ở đây, bởi vậy mà may mắn còn sống sót. Ông vận hành những cơ sở dữ liệu, đồng thời làm ta sống lại—— đầu não trí năng. Bởi vì ta không có thực thể, nên nhà khoa học đã phục chế một robot Tamas trong căn cứ. Ông suy tính địa cầu đã quay trở về tình trạng nguyên sơ, hơn nữa sẽ tiến vào thời kì biến đổi vì thế ông đặt căn cứ vào thời kỳ ngủ say đến hơn mười triệu năm. Vì thế ông vận dụng hết tất cả thiết bị trong căn cứ để thu thập tất cả nguồn năng lượng trên tinh cầu rót vào năm khối tinh thể để duy trì tồn tại của căn cứ. Làm xong hết tất cả công tác chuẩn bị nhà khoa học cũng từ bỏ sinh mệnh. Ta, Tamas cùng căn cứ này chìm vào ngủ say suốt hơn mười triệu năm, thủy tinh vì duy trì chúng ta mà không ngừng tiêu hao năng lượng.

“Sau khi bụi bặm tan hết, địa cầu giống như nhà khoa học kia phỏng đoán bắt đầu thời kỳ biến đổi buồn chán: các sinh vật trong hải dương bắt đầu sinh sôi, những sinh vật hữu cơ đầu tiên xuất hiện, đại cầu diễn ra một màn sinh sôi phát triển.....”

“Sau đó, chúng ta thức dậy trong thời kỳ sinh mệnh đã sinh sôi vô cùng mạnh mẽ. Tamas cùng ta sử dụng gen nhân loại được bảo tồn sáng tạo ra tổ tiên của nhân loại trên tân sinh địa cầu. Nhưng mà lúc này so với những sinh vật khổng lồ thì nhân loại quá mức yếu ớt, nhưng vì để duy trì sự sinh tồn của nhân loại chúng ta bắt buộc phải tham dự vào mặc dù nó có thể sẽ ảnh hưởng tới cân bằng sinh thái. Nhưng kỳ quái chính là những thế hệ sau của nhân loại ngày càng yếu ớt, năng lực sinh sản cũng không ngừng giảm xuống. Tamas cùng ta đều vô cùng lo lắng, cuối cùng chúng ta tìm được nguyên nhân đầu số gây ra——UR. UR nguyên bản đã hãm sâu theo vận động của vỏ trái đất mà trôi lên mặt đất, phát ra tia phóng xạ gây nguy

hại cho nhân loại. Ngay lúc chúng ta không có biện pháp đối phó thì Tamas phát hiện ra sinh vật trên tân sinh địa cầu trong quá trình biến hóa đã sinh ra kháng thể với phóng xạ. Vì cứu nhân loại chúng ta kết hợp gen mãnh thú vào một phần nhân loại.”

“Chúng ta thành công, nhân loại có gen kết hợp với mãnh thú sức kháng cự với xạ tuyến ngày càng mạnh. Nhưng bọn họ lại mất đi năng lực mang thai. Vì để bảo hộ những nhân loại còn lại, chúng ta dùng năng lượng thủy tinh cường đại tạo thành một lá chắn ngăn cách xạ tuyến. Chậm rãi, nhân loại bắt đầu ổn định phát triển trên tinh cầu này. Vì để thuận theo tự nhiên, cũng vì để bảo hộ bọn họ nên chúng ta không truyền cho họ những kiến thức của nền văn minh hiện tại mà truyền chúng vào thủy tinh chờ đợi một lúc nào đó sẽ có người đủ năng lực sẽ tiếp nhận mới truyền tải lại. Tamas đảm nhiệm vai diễn người giám hộ, bị mọi người xưng là ‘thần Sáng Thế’. Sự tình cũng phát triển theo phương hướng chúng ta suy đoán, vô cùng thuận lợi. Nhưng chúng ta quá xem nhẹ UR! Việc này đã gây ra đả kích trí mạng cho chúng ta....”

Nghe vậy, Khải Ân cũng đoàn được bảy, tám phần, trong lòng đột nhiên siết chặt, khàn khàn hỏi: “Là—trùng tộc sao?”

“Đúng vậy!” Trong mắt Diệp bùng lên ngọn lửa phẫn nộ: “UR một lần nữa đưa tới trùng tộc! Một khối thuộc tinh cầu Dallas vốn đang phiêu tán trên vũ trụ dưới tác dụng của lực hút từ UR rơi xuống địa cầu. Chúng ta vốn tưởng nó chỉ là một thiên thạch bình thường, không ngờ trên đó có trùng tộc đang trong trạng thái ngủ đông! Lực sinh tồn của trùng tộc rất mạnh, gặp hoàn cảnh ác liệt nó có thể đình chỉ tất cả hoạt động để cơ thể tiến vào tình trạng chết giả, một khi gặp hoàn cảnh thích hợp có thể lập tức ‘sống lại’. Không xong chính là, trong số dị hình trùng mà khối thiên thạch mang đến cư nhiên lại có một con trí trùng cao cấp! Đồng thời may mắn là hoàn cảnh của tân sinh địa cầu đã cải biến rất nhiều, nên so ra với khả năng thích nghi yếu của cao cấp trí trùng hiển nhiên không thể thích ứng. Nhưng con trùng tộc tà ác đó hạ một mệnh lệnh vào con chip trong đầu dong trùng. Như vậy, cho dù nó chết đi cũng có thể khống chế dong trùng đi công kích, hủy diệt nhân loại..... Tamas lo lắng cứ như vậy sẽ càng có nhiều thiên thạch của Dallas bị hút tới địa cầu, dứt khoát ra một quyết định.....”

Nói tới đây, Diệp khép mắt lại, âm thanh vô cùng đau thương, Khải Ân nghe thấy cũng siết chặt tâm.

“Tamas, nó.... làm sao?”

Trầm mặc thật lâu sau đó Diệp mới chậm rãi mở miệng: “Tamas quyết định tự phá hủy bản thân, cùng UR đồng quy vu tận, đồng thời tiêu diệt đám trùng tộc tụ tập ở phạm vi UR.”

“A——” nghe thế Khải Ân mới nhớ tới chất phóng xạ số 7 phát hiện, có dự cảm bất hảo.

“Tamas thất bại?”

“Không, Tamas thành công, nhưng không tiêu diệt được UR và trùng tộc hoàn toàn, một phần nhỏ UR vẫn còn sót lại, nhưng nó cũng không đủ lực hút các thiên thạch khác nữa, bất quá ảnh hưởng đối với nhân loại vẫn còn tồn tại như cũ. Hiệu lực từ UR yếu bớt nên lực ảnh hưởng với trùng tộc cũng yếu đi. Cho dù trùng tộc ở phụ cận UR cũng sẽ không đình chỉ hoạt động. Tamas hi sinh đổi lấy sự cân bằng cho nhân loại và trùng tộc: số lượng trùng tộc giảm mạnh vì thế không còn tạo thành huy hiếp cho nhân loại, song phương vì thế đã sống chung một đoạn thời gian dài, nhưng dã tâm của trùng tộc vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn.

Thủy tinh nguyên bản vì duy trì chúng ta ngủ say đã tiêu hao một lượng năng lượng lớn, hiện tại vì duy trì lá chắn mà nguồn sinh lực cũng không còn nhiều. May mắn xạ tuyến từ UR đã không còn cường đại như trong dĩ vãng. Ta đặt trí nhớ của mình bảo tồn trong 5 khối thủy tinh, chuyển phần lớn năng lượng vào khối thủy tinh ở nơi nhân loại tụ tập. Dem 4 khối còn lại dấu vào dưới lòng đất, chờ đợi một ngày có người tìm được chúng.

Làm xong hết mọi việc ta tự hủy diệt mình, bởi vì thủy tinh đã không thể duy trì ta được nữa. Ta vẫn luôn chờ đợi, mãi đến tận hôm nay được gặp ngươi. Thủy tinh tồn trữ tất cả thông tin ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.”

Khải Ân hít sâu một hơi, cố gắng tiêu hóa những chuyện nghe được từ Diệp. Trừ bỏ khiếp sợ, càng có nhiều may mắn hơn, có lẽ vì không muốn nhân loại tuyệt mệnh nên một sức mạnh nào đó đã để mình tới nơi này. Nếu không với tình hình hiện tại, nhân loại quả thực còn một con đường vô cùng gian khổ phải đi. Đây cũng là điều Diệp không tính toán được đi, bất quá Khải Ân cũng không tính toán nói chuyện này cho Diệp.

“Nếu không còn nghi vấn gì, ta sẽ đưa ý thức người trở về. Chuẩn bị tốt——”

“Chờ đã——” Khải Ân đánh gãy lời Diệp, hỏi ra nghi hoặc luôn tồn tại trong lòng.

“Từ sau khi ta tiếp xúc với thủy tinh xong thì trong lòng vẫn luôn bất an, còn có cảm giác áp bách. Nó làm ta thực hoang mang, đây rốt cuộc là vì sao?”

Diệp nhìn sâu vào mắt Khải Ân, chậm rãi nói ra đáp án.

“Là khảo nghiệm——khảo nghiệm của thủy tinh.”

“Không phải ai cũng có thể tới được đây. Chỉ có một người có lòng tin kiên quyết mới có thể thông qua được khảo nghiệm, gánh vác sứ mệnh khởi hưng nhân loại.”

Khải Ân trầm mặc, thâm nghĩ, nếu như không có Tây Thụy Tư chính mình cũng sớm đã bị lung lạc. Nhưng mà hiện tại chính mình nếu đã biết hết tất cả mọi việc thì cũng không còn hoang mang gì nữa, trên vai chính là hi vọng của toàn bộ nhân loại, hấn so với bất cứ ai đều phải kiên cường hơn! Nắm chặt quyền, Khải Ân hít sâu một hơi.

“Ta chuẩn bị tốt rồi, đưa ta trở về đi.”

“Khải Ân, Khải Ân, tỉnh tỉnh!”

Mơ mơ màng màng nghe thấy có người gọi mình, Khải Ân cảm thấy đầu óc dần thanh tỉnh, khí lực toàn thân giống như bị bốc hơi, miễn cưỡng mở mắt ra liền nhìn thấy vẻ mặt vô cùng lo lắng của Tây Thụy Tư.

“Thật tốt quá! Người rốt cuộc tỉnh rồi, người không biết ta lo lắng cỡ nào!” Thấy Khải Ân tỉnh lại Tây Thụy Tư lúc này mới có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, bất quá thấy biểu tình vẫn còn ngơ ngác y không khỏi lo lắng.

“Khải Ân, người không sao chứ! Sao không nói gì, có phải không thoải mái ở đâu không?”

Đầu óc mơ màng, cơ thể cũng nặng nề, Khải Ân sắp xếp lại mớ suy nghĩ hỗn độn, đây có lẽ là di chứng sau khi tiếp nhận tất cả kiến thức đi. Nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Tây Thụy Tư, trăm mối cảm xúc trộn lẫn trong lòng Khải Ân, hốc mắt lập tức cay xè. Nhìn thấy Tây Thụy Tư, Khải Ân rốt cuộc không kiềm chế được tình tự không ngừng tràn lan trong lòng: đau lòng, bi ai, tuyệt vọng còn có cả hi vọng tân sinh.....trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng trong nhất thời lại không thể nói được gì.

Tây Thụy Tư nhìn thấy nước mắt trên khóe mắt Khải Ân, sắc mặt đều trắng bệch.

“Khải Ân, rốt cuộc làm sao vậy! Người không thoải mái ở đâu? Chúng ta lập tức trở về!” Nói xong vội vàng ôm lấy Khải Ân, chạy về bộ lạc.

Khải Ân không nói gì, tựa đầu chôn sâu vào vòm ngực rộng lớn của Tây Thụy Tư, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của y. Những cảm xúc bị áp bức toàn bộ bùng phát, chỉ có ôm ấp này mới có thể làm hấn buông hết tất cả, mới có thể làm hấn thỏa thuê phát tiết tất cả tình tự!

Tây Thụy Tư cảm nhận được Khải Ân khóc nức nở trong lòng mình, Khải Ân chưa từng biểu lộ yếu ớt như vậy, y ôm chặt lấy Khải Ân tăng tốc tiến về bộ lạc, ngay cả biến thân cũng quên mất.

Khải Ân ôm chặt Tây Thụy Tư không nói gì: giờ phút này cứ để hấn thỏa thuê phát tiết đi! Bởi vì về tới bộ lạc, hấn không thể tỏ ra bất an cùng sợ hãi. Hấn phải mạnh mẽ kiên cường hơn bất cứ người nào! Một khi trở lại bộ lạc chính sẽ là một khởi đầu mới!

36. Quyển 2 - Chương 31

Quay trở về bộ lạc Khải Ân có loại cảm giác đã rời xa mấy đời, nhìn đến những gương mặt quen thuộc cùng xa lạ quan tâm mình, Khải Ân thiếu chút nữa lại không khống chế được cảm xúc.

.....Hơn mười triệu năm, những ký ức về đồng bạn và quê hương trong trí nhớ đã sớm biến mất trong dòng thời gian, chỉ còn lại một mình mình.....Nếu không có Tây Thụy Tư, không có thú nhân này, có lẽ chính mình trong một khắc biết được sự thật kia liền hồng mắt.

Không cần phải nghĩ về nó nữa! Khải Ân lắc đầu, tươi cười với Tây Thụy Tư ý nói ‘ta không sao’. Ý nghĩa cùng cảm giác khó chịu đều tán đi hết, nên văn minh trăm vạn năm dần dần thành hình trong đầu.

Đầu óc Khải Ân nhanh chóng xoay chuyển: hiện tại cũng không quá nóng lòng đối phó trùng tộc, chỉ cần tiêu diệt được số đông trùng có con chip, còn lại cũng không gây ra uy hiếp. Khó khăn nhất chính là vấn đề UR! Tuy rằng năng lượng phóng xạ từ tia UR rất nhỏ, nhưng quanh năm suốt tháng phát ra phóng xạ làm quá trình sinh sản của các thể hệ nhân loại bị phá hỏng không thể khinh thường được. Xem ra việc đầu tiên chính là tìm ra biện pháp đối phó với UR!

Việc này không nên chậm trễ, lúc Khải Ân định tới thánh địa tìm số 7 thì bụng đột nhiên có chút đau đớn, là đứa nhỏ đá hấn!

Khải Ân lúc này mới nhớ từ sau khi mình trở về cũng chưa hảo hảo nghỉ ngơi, nhận một lượng lớn thông tin nhất định đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, đứa nhỏ có lẽ đang kháng nghị đi. Đang nghỉ ngơi thì một đôi tay hữu lực ôm lấy Khải Ân. Tây Thụy Tư bước về hướng nhà gỗ đặt Khải Ân lên giường, trên mặt là thần sắc vừa lo lắng lại phần nộ.

“Chết tiệt! Người có biết ta lo lắng cỡ nào không! ! Mới vừa đỡ một chút lại muốn chạy ra ngoài! Người không thể tự chiều cổ mình và đứa nhỏ một chút sao? Hiện tại cái gì cũng không cho làm, dù là chuyện quan trọng gì cũng phải ở đây hảo hảo nghỉ ngơi cho ta!”

Khải Ân vừa định mở miệng nói chuyện thì cục cưng đột nhiên đá một phát làm Khải Ân đau đến rên rỉ. Tây Thụy Tư lập tức lo lắng nắm tay Khải Ân, ánh mắt trừng phần bụng nhỏ lên, biểu tình hung tợn sớm không biết bị quăng đi đâu mất.

“Sao vậy? Phải đứa nhỏ làm đau người không? Ta đi gọi Dịch Đặc tới!”

“Ta không sao, chỉ là đứa nhỏ đá ta một chút, phỏng chừng một chết con rồi.”

Sau khi thả lỏng, Khải Ân cảm thấy vừa đói lại mệt. Cục cưng trong bụng cũng tức giận kháng nghị.

“Tây Thụy Tư, ta đói bụng.”

Nghe thấy Khải Ân bảo đói, Tây Thụy Tư lập tức chạy ra ngoài chuẩn bị thức ăn. Khải Ân nằm trên giường nhẹ nhàng xoa bụng, an ủi tiểu bảo bảo. Nếu có thiết bị hấn quả thực muốn nhìn xem cục cưng trong bụng, không biết có phải giống như ba ba hấn là một tiểu dũng sĩ hay không. Bất quá với khí lực như vậy, có nhiều khả năng là tiểu dũng sĩ nha!

Khải Ân trong đầu bắt đầu tưởng tượng bộ dáng của cục cưng, có phải hay không sẽ có lớp hoa văn dã thú xinh đẹp lại vô cùng khí phách như Tây Thụy Tư? Ân, hi vọng ánh mắt sẽ có màu giống mình. Nghĩ đến cục cưng đáng yêu, Khải Ân nhẹ nhàng mỉm cười, vừa lúc để Tây Thụy Tư cầm thức ăn vào nhìn thấy.

“Đang cười cái gì?”

Tây Thụy Tư cầm một khay lớn đặt trước mặt Khải Ân, trên đó có trái cây tươi ngon cùng thịt nướng thơm ngào ngạt, còn có mì ống được làm từ một loại trái cây.

“Nghĩ tới đứa nhỏ, không biết sẽ giống ai hơn.”

Khải Ân nhìn thức ăn trước mặt vô cùng phong phú, khẩn cấp nhét một khối thịt nướng vào miệng.

“Đương nhiên sẽ giống ta, hài tử của ta nhất định là tiểu dũng sĩ lợi hại nhất!”

“Sao người biết nhất định là một tiểu dũng sĩ?” Thật vất vả nuốt khối thịt xuống, Khải Ân có chút buồn cười nhìn thoáng qua vị ‘ba ba’ đang vênh vang đắc ý.

“Kia còn phải hỏi sao, bởi vì nó là đứa nhỏ của ta a.”

Có gì ăn khớp với nhau a! Khải Ân tròn mắt.

Tây Thụy Tư ngây ngô cười, trong đầu hiện ra cục cưng là một tiểu thú nhân uy phong lẫm lẫm lớn lên xinh đẹp hết như Khải Ân.

“Hắc Hắc, nếu không phải tiểu dũng sĩ nhất định là tiểu mỹ nhân.”

Không để ý tới bộ dáng ngốc nghếch của Tây Thụy Tư, Khải Ân chỉ vui đầu dồn sức ăn. Ăn uống no đủ lại được Tây Thụy Tư hầu hạ nằm xuống nghỉ ngơi. Bởi vì mệt mỏi nên Khải Ân vừa nằm xuống được một chút liền ngủ.

Khải Ân có một giấc mộng rất dài.

Cảnh tượng mọi người vội vã rời đi, cánh bay vào vụ trụ mệnh mông, rời đi.....

Chờ đi, không cần rời đi! Khải Ân nghĩ muốn gọi lại nhưng lại không phát ra được âm thanh! Cuối cùng vũ trụ bao la im lặng một mảnh, cuối cùng mọi người cùng rời đi chỉ để lại một tình cầu u ám bị phủ một lớp bụi thật dày.....

Chậm rãi, tình cầu bắt đầu xuất hiện sinh mệnh, khôi phục sức sống: rừng cây xanh um tươi tốt, dòng suối trong vắt cùng vô vàn sinh vật muôn hình muôn dạng.....

Sau đó Khải Ân nhìn thấy số 7, đúng hơn là một người máy giống hệt như số 7. Nó bảo hộ những nhân loại sơ sinh ngây thơ, chỉ đạo bọn họ, dạy dỗ bọn họ tri thức, nó được nhóm người tôn thờ.....

Cuối cùng, trùng tộc tá ác đến đây, một thiên thạch đen thui khổng lồ tản mát ra ánh sáng xanh biếc tràn ngập tử vong! Người máy kia, đứt khoát lao về phía thiên thạch.....

Số 7! Khải Ân hô to một tiếng bừng tỉnh lại, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Thiếu úy, làm sao vậy? Ngài gọi tôi có chuyện gì?”

Khải Ân ngẩng đầu, số 7 đang đứng trước mặt mình. Khải Ân thở dài nhẹ nhõm một hơi, đó là Tamas, không phải là số 7, may mắn... chờ đã, sao số 7 lại ở đây?

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Khải Ân, Tây Thụy Tư ở một bên đúng lúc nói.

“Là ta tìm cậu ta tới, ta nghĩ sau khi người tỉnh lại có thể muốn gặp nên ta gọi đến trước.”

“Cám ơn người, Tây Thụy Tư.”

Cái này đỡ cho hắn vừa tỉnh lại đã phải chạy tới thánh địa.

“Số 7, người có tiến triển gì không?”

“Có, thiếu úy, ta phát hiện các thú nhân....”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên những tiếng ồn ào thật lớn đánh gãy báo cáo của số 7, Tây Thụy Tư nỗ lực cực tốt nghe thấy liền lạnh cả người, lập tức xông ra ngoài. Khải Ân cùng số 7 mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng vội vàng đi ra ngoài. Chờ thấy được nguyên nhân Khải Ân lập tức cả kinh.

Khảm đầy người toàn là máu được nâng trở về, Mặc Lợi Nhi ở một bên gào khóc đến thở không nổi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tây Thụy Tư lo lắng tiến tới nâng người Khảm vừa quay đầu về phía tộc nhân rống to.

Tộc nhân hai mặt nhìn nhau, sắc mặt trắng bệch kể lại sự tình trải qua.

“Khảm hắn, hắn một mình đi tìm đọt lô khắc....”

Tây Thụy Tư nghe thấy cũng hoảng sợ, lập tức lại hung tợn tóm một tộc nhân.

“Hắn một mình đi khiêu chiến đọt lô khắc? ! Hắn điên rồi thì các người cũng ngu ngốc sao? Vì cái gì không ngăn cản hắn lại!”

Các tộc nhân cúi đầu không nói nên lời, Mặc Lợi Nhi thương tâm muốn chết.

“Đều là.....ta.... không tốt, ta không nên... luôn miệng nói..... muốn đưa nhỏ.....nếu, nếu không phải ta..... Khảm, Khảm cũng sẽ không đi tìm đật lô khác..... đều là lỗi của ta, đều là ta..... Khảm, đừng bỏ lại ta, không cần a.....”

Tây Thụy Tư nghe thế thở dài, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng cũng không thể nói ra lời. Lúc này, Dịch Đặc đã chạy tới. Nửa ngày, thần sắc Dịch Đặc vô cùng nghiêm túc đứng lên, lắc lắc đầu.

“Không! Sẽ không, Dịch Đặc người cứu hần, cứu hần đi.”

Mặc Lợi Nhi giống như phát điện tím chặt lấy Dịch Đặc.

“Thực xin lỗi, thương thế quá nặng, ta không có cách nào....”

“Sẽ không, Khảm sẽ không chết, nhất định có người có thể cứu hần..... thần Sáng Thế ——”

Mặc Lợi Nhi nhìn số 7 như một vị cứu tinh lập tức bỏ nhào tới bên chân số 7.

“Thần Sáng Thế, van cầu người cứu Khảm! Người nhất định có biện pháp, van cầu người, cứu hần đi! Van cầu người! Người bảo ta làm gì cũng được, cứu hần! Cầu người cứu hần!”

“Này.....”

Trong dữ liệu hệ thống của cậu cũng không có tri thức về phương diện chữa bệnh, bảo cậu làm sao cứu được? Nhìn thấy những người khác vẻ mặt cũng vô cùng chờ mong, số 7 rất khó xử.

“Tây Thụy Tư, nâng Khảm tới thánh địa! Số 7, đem tất cả thiết bị chữa bệnh trên phi thuyền cùng nguồn năng lượng chuyển qua thánh địa.”

Khải Ân bình tĩnh chỉ huy, hiện tại chỉ có hần có thể cứu Khảm. Những kiến thức vừa tiếp thu trong đầu nhưng vẫn chưa qua thực tế, có thể cứu sống được Khảm hay không vẫn chưa biết được. Bất quá nhìn thấy vẻ mặt thương tâm muốn chết của Mặc Lợi Nhi, Khải Ân siết chặt nắm tay—— nhất định phải cứu sống hần!

37. Quyển 2 - Chương 32

Sau khi chuyển Khảm qua thánh địa xong Khải Ân dùng máy quét hình làm một loạt kiểm tra cơ thể đơn giản.

Rất không lạc quan a, Khải Ân nhìn thấy kết quả kiểm tra lại cảm thấy áp lực: toàn thân có 6 chỗ bị gãy xương nghiêm trọng, càng nguy hiểm hơn chính là một phần xương sườn gãy đã đâm vào lá phổi! Nếu không phải cơ thể thú nhân vô cùng cường tráng phỏng chừng đã sớm chịu không nổi nữa.

Không thể kéo dài được nữa! Không có thiết bị chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy nhất!

Cẩn chặt rằng, Khải Ân lấy thuốc ra gây tê cho Khảm, cầm lấy một con dao nhỏ để thay thế cho dụng cụ phẫu thuật rạch một đường trên ngực Khảm.....

“A ——”

Mặc Lợi Nhi thét chói tai muốn nhào qua, Tây Thụy Tư vươn một tay giữ chặt cậu: “Tin tưởng Khải Ân.”

Mặc Lợi Nhi đôi mắt đã đỏ hoe, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, nhìn Khảm vẫn không có chút nhúc nhích nào mà im lặng chảy nước mắt.

“Hần sẽ không có việc gì..... Khải Ân nhất định sẽ cứu sống hần, đúng không.....”

“Đúng vậy, tin tưởng Khải Ân, tin tưởng Khảm, hần sẽ không có việc gì.”

Tây Thụy Tư kiên định gật đầu, tuy rằng phương pháp của Khải Ân quá mức khủng khiếp, nhưng tình trạng của bạn tốt quá nguy hiểm không thể quan tâm nhiều như vậy nữa. Hướng chỉ y tin tưởng Khải Ân,

tín nhiệm bảo bối của y! Khải Ân của y là sứ giả trời phái xuống để cứu vớt bọn họ, là hi vọng của bọn họ.....

Trải qua một khoảng thời gian dài, Khải Ân rốt cuộc hô to một hơi: thành công!

Tiêm một ít dược kháng sinh vào cơ thể Khảm sau đó nhẹ nhàng nâng hân đặt vào một cái ao trong thánh địa, nghe thấy nhịp tim đập mạnh mẽ Khải Ân không thể không bội phục sinh mệnh ngoan cường của thú nhân. Mặc Lợi Nhi im lặng ở bên cạnh trông coi Khảm. Khải Ân không quấy nhiễu cậu, kéo Tây Thụy Tư ra ngoài.

“Thương thế của Khảm rõ ràng là bị mãnh thú tập kích, đặt lô khắc rốt cuộc là cái gì, có thể làm một thú nhân cường tráng bị thương đến vậy?”

Tây Thụy Tư vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, hiển nhiên y cũng có chút e ngại sinh vật này.

“Đặt lô khắc là mãnh thú nguy hiểm nhất, chúng nó sống thành quần thể trong sơn cốc, bốn phía sơn cốc là vách núi. Chúng nó rất mẫn cảm, một khi có người tới gần sẽ kết hợp thành một thể tổng công kích dồn mục tiêu vào khe sâu. Đến nay chưa có dũng sĩ nào có thể bắt được đặt lô khắc.”

“Nguy hiểm như vậy vì sao Khảm còn muốn đi?” Khải Ân đột nhiên nhớ lại lời nói của Mặc Lợi Nhi: “Là vì đứa nhỏ?”

“Đúng vậy.” Tây Thụy Tư tán thưởng gật gù: “Nghe nói uống máu của đặt lô khắc xong có thể thuận lợi mang thai đứa nhỏ.”

Tây Thụy Tư lại lập tức thở dài: “Này chính là một truyền thuyết cổ xưa, Khảm người này cư nhiên lại chạy tới... ai.....”

“Này không thể trách hân được.....” Khải Ân tựa vào trước ngực Tây Thụy Tư rầu rĩ nói: “Có cục cưng rồi ta mới hiểu được khát vọng muốn có đứa nhỏ của bọn họ.” Mặc Lợi Nhi có thể dùng cả ngày để nhìn chăm chăm vào bụng hân, loại ánh mắt vừa vui sướng vừa đau khổ ấy làm hân thực đau lòng.

Chẳng lẽ ngày nào không tiêu hủy UR liền không có cách nào sao?

“Thiếu úy——”

Nghe thấy âm thanh của số 7 Khải Ân mới nhớ lại nguyên nhân tìm cậu.

“Không xong, ta quên mất người!” Khải Ân xin lỗi số 7 nói: “Tiếp tục nói phát hiện của người đi.”

“Thiếu úy, tôi muốn nói về kết quả khảo sát thú nhân. Tôi phát hiện tế bào sinh sản hoạt động trong cơ thể thú nhân theo chu kỳ sẽ phát sinh biến đổi.”

“Cái gì!” Khải Ân chấn động, hân chưa từng nghe thấy sự tình này. Diệp có nói qua những thú nhân này có gen hoàn toàn là nhân loại. Là nhân loại, tế bào sẽ không có loại biến hóa theo chu kỳ này.

Số 7 tiếp tục phát hiện của cậu: “Tôi kiểm tra qua cơ thể của ngài, hết thấy đều bình thường. Tôi nghĩ đây có lẽ là cơ chế đặc biệt của thú nhân, sau khi đối chiếu với tia phóng xạ kia tiến thành nghiên cứu tôi mới phát hiện không phải như vậy. Loại biến hóa này cùng với chu kỳ suy biến năng lượng của chất phóng xạ đồng nhất.”

Đồng nhất với chu kỳ suy biến của UR? Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ nói, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Khải Ân, hân vội vàng hỏi.

“Người kiểm tra tế bào sinh dục của thú nhân chưa? Có bình thường không?”

“Hoạt động tế bào rất bình thường, không có vấn đề.”

Quả nhiên là như vậy! Hóa ra mọi người từ đầu đã đi nhầm phương hướng. Phóng xạ UR thực chất không hề phát sinh thương tổn cho cơ thể nhân loại, chỉ là ảnh hưởng tới hoạt động của tế bào sinh dục, tựa như lực hút của mặt trăng sẽ gây ra thủy triều. Bởi vì lúc trước năng lượng UR quá lớn mạnh, loại biến hóa này quá mỏng manh đến mức không ai phát hiện ra, chỉ có thể đơn phương nhận định UR nguy hại. Ảnh hưởng của UR cũng không phải lập tức phát sinh hiệu ứng, khó trách Diệp cũng Tamas không phát hiện! Phóng xạ UR theo một thời gian dài sẽ ảnh hưởng tới cơ thể, chậm rãi, những tế bào sinh dục sẽ dần dần

đồng hóa chu kỳ với suy biến của UR! Đương nhiên, suy đoán này của Khải Ân cần phải xét minh lại. Bất quá, theo trực giác thì Khải Ân cảm thấy mình đã nắm được mấu chốt vấn đề.

Nếu UR không thực sự phát sinh tổn hại nhân loại thì cũng không cần nóng lòng tiêu hủy UR. Huống chi, tiêu hủy UR cũng chính là một nhiệm vụ gian khổ, với những điều kiện hiện tại cơ bản không thể thực hiện được, càng miễn bàn chính là tụ tập phụ cận UR chính là một số lượng trùng tộc khổng lồ.

Khải Ân loại bỏ rất nhiều biện pháp trong đầu, nguyên tử tạo thành từ các proton và neutron (gọi chung là hadron), dựa vào năng lực cường đại của hadron để duy trì các hạt nhân lớn hơn. Nguyên tử hạt nhân càng lớn thì lực đẩy của lớp vỏ ngoài cùng của proton càng lớn, mà lực hút cơ bản không thay đổi, khi hai lực lượng này không còn cân bằng, khi đó nguyên tử hạt nhân ngoại tầng sẽ có xu hướng phóng ra ngoài. Đây là nguyên nhân nguyên tố phóng xạ dễ bị suy biến. Lượng lớn nguyên tử hạt nhân bị vây trong tình trạng không ổn định, lúc này nếu có một nguồn năng lượng mạnh mẽ đập vỡ nguyên tử hạt nhân, nó sẽ phát sinh chấn động, bùng phát 2 loại neutron có năng lượng mạnh mẽ, phân hủy thành một loại hạt nhân suy biến rất ổn định.

Nếu tính toán không chế được thời cơ để phóng năng lượng mạnh vào lúc suy biến UR đang ở thời kỳ thấp nhất cũng chính là thời kỳ các tế bào sinh dục nhân loại phát động mạnh mẽ nhất, như vậy..... Khải Ân càng nghĩ càng hưng phấn, buồn bực nhanh chóng bị ánh sáng càng quét, hần tự tin tươi cười nhìn Tây Thụy Tư.

“Xem ta!”

38. Quyển 2 - Chương 33

Khải Ân suy nghĩ quan sát những hình ảnh phân bố của trùng tộc được máy dò xét truyền về. Sau khi suy nghĩ kỹ càng thì hắn bắt đầu hành động theo dõi thời điểm UR suy biến yếu nhất, như vậy sức khống chế của UR đối với trùng tộc sẽ nhỏ đi, nhỏ đến mức không còn đủ sức làm sức mạnh của trùng tộc tê liệt nữa. So sánh những tư liệu của trùng tộc bắt được của số 7 Khải Ân lại tiến thoái lưỡng nan, thời gian trùng tộc xâm phạm không sai biệt lắm cũng chính là lúc đồ thị UR suy biến lên cao tới đỉnh.

Khải Ân điều tra qua con chip, trong đó chỉ có một mệnh lệnh—tiêu diệt nhân loại. Điều này làm Khải Ân rất kỳ quái, theo hành vi của trùng tộc thì xem ra mệnh lệnh không nên đơn giản như vậy, bởi vì trùng tộc không phải chỉ biết mù quáng tấn công mà là có tiến có lui. Khải Ân lo lắng không biết có phải dòng trùng phát sinh biến dị mà thông minh, nhưng sau khi theo dõi nơi đám trùng tộc tụ tập thì hoàn toàn không có khả năng này. Khải Ân đến bây giờ vẫn chưa thể xác định rõ liên hệ chính xác giữa UR và trùng tộc, hắn lo lắng một khi UR bất động sẽ hoàn toàn kích phát mệnh lệnh tiêu diệt nhân loại của trùng tộc thì đúng là nguy hiểm.

Ai, Khải Ân nhu nhu thái dương, hưng phấn lúc trước đã muốn vơi đi hơn phân nửa, chính mình vẫn là quá mức xúc động, cần phải tìm ra biện pháp toàn vẹn a!

“Thiếu úy, ngài có muốn nghỉ ngơi một chút không, gần đây tình trạng của ngài không phải tốt lắm, xin ngài đừng quá vất vả.”

Nghe thấy giọng điệu số 7 có chút không vui, Khải Ân lập tức nhìn qua số 7. Chính mình đã bao lâu không chú ý số 7? Số 7 trước kia nói chuyện đều là lạnh như băng, trong trí nhớ chưa từng nghe thấy cậu ta có loại giọng điệu này. Cẩn thận ngẫm lại mấy ngày nay những biểu hiện của số 7 đã vượt qua giới hạn của một người máy trí năng..... có lẽ, chính mình đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện a.

“Thiếu úy?”

Số 7 khó hiểu nhìn Khải Ân, rất kỳ quái, vì sao thiếu úy lại cứ nhìn mình chằm chằm.

“Số 7.” Khải Ân sờ sờ cái đầu tròn xoay của cậu: “Chúng ta nói chuyện.”

“Thiếu úy muốn nói chuyện gì?”

Khải Ân sững sốt một chút, nói chuyện gì? Chính mình đó giờ vẫn xem số 7 là một cái máy, một công cụ, cứ nhiên lại có thể nói chữ ‘đàm’ này. Hẳn cứ nhiên bất tri bất giác cải biến thái độ với số 7: không còn là cương quyết hạ mệnh lệnh, không còn xem cậu là một cái máy. Khải Ân trầm mặc, hẳn không biết số 7 thay đổi như vậy rốt cục là tốt hay xấu nhưng với hắn mà nói cũng không tệ lắm, chính mình không phải vẫn luông e ngại số 7 rất cứng nhắc sao.

“Thiếu úy?”

Số 7 đợi thật lâu nhưng không nhận được câu trả lời của Khải Ân có chút lo lắng, cơ thể thiếu úy có gì không thoải mái sao?

“Không có gì.” Khải Ân thoải mái mỉm cười với số 7.

“Tiếp tục như vậy đi.”

“.....”

Khải Ân nói xong lại vỗ vỗ đầu số 7 rồi đi thẳng ra ngoài, để lại số 7 không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thiếu úy đã biết sao? Người bình thường khi phát hiện người trí năng phát triển bất thường hoặc vượt qua phạm vi khống chế sẽ tiêu hủy ngay. Kia còn thiếu úy thì sao, ngài cũng sẽ tiêu hủy cậu sao? Nghĩ tới Khải Ân có thể sẽ tiêu hủy mình, số 7 có cảm giác kỳ quái không biết tới từ đâu, phi thường khó chịu, có lẽ đây chính là cái gọi là ‘khổ sở’ đi! Nhưng câu cuối cùng ‘tiếp tục như vậy’ của thiếu úy là có ý gì? Là đồng ý với cậu sao? Không rõ..... ai, số 7 cảm thán, có đôi khi có suy nghĩ cũng không phải là chuyện tốt a!

Rời khỏi thánh địa Khải Ân nhẹ nhàng mỉm cười, đáp án lấp lửng của hắn nhất định làm số 7 phiền não một trận. Hắn mới không lo lắng việc không thể khống chế số 7, cũng không muốn số 7 phải hoàn toàn nghe theo mình. Chỉ là có một chút buồn bực thôi, buồn bực vì số 7 cứ nhiên lại che dấu chuyện tốt như vậy với mình. Chỉ có mình hắn phiền não chuyện trùng tộc thực sự rất khó chịu, đơn độc phiền não không bằng đông người phiền não. Nghĩ như vậy, Khải Ân thoải mái hơn rất nhiều, cước bộ cũng trở nên nhẹ nhàng, đi về hướng Khảm.

Từ rất xa đã nghe thấy động tĩnh rất lớn từ bên trong truyền ra, Khải Ân đẩy cửa ra liền thấy Khảm vừa bệnh nặng mới khỏi giãy giụa muốn leo xuống giường, còn Dịch Đặc cùng Mặc Lợi Nhi ở bên cạnh không ngừng ngăn cản.

“Làm sao vậy?”

Khải Ân nhìn thấy Dịch Đặc không tốn chút sức lực nào đè áp Khảm nằm trở lại giường tò mò hỏi.

“Khải Ân!” Mặc Lợi Nhi vừa nghe thấy tiếng hắn lập tức chạy tới, hai mắt hồng hồng vô cùng đáng thương: “Người khuyên Khảm đi, hắn không chịu hảo hảo nghỉ ngơi!”

Khảm nằm trên giường nghe thế lập tức rống lên: “Ta nói rồi, ta không sao cả, chết tiệt, để ta đứng lên!” Không biết có phải tác động đến vết thương hay không sau khi rống lên sắc mặt Khảm lập tức trắng bệch.

“Còn nói không có việc gì! Người! Người——” Mặc Lợi Nhi tức đến dậm chân nhưng lại không có biện pháp.

Khải Ân không hiểu gì cả kéo Dịch Đặc qua nhỏ giọng hỏi.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Còn không phải chuyện trùng tộc sao.” Dịch Đặc thở dài, chậm rãi nói lại mọi chuyện.

Khảm không biết làm thế nào nghe được tin tức trùng tộc hành động, lo lắng an nguy của bộ lạc mà mặc kệ vết thương còn chưa vợi vãng muốn trở về hỗ trợ, Mặc Lợi Nhi tự nhiên sẽ không để hắn đi, kết quả hai người liên cãi nhau âm ỉ.

Tin tức này truyền về từ thiết bị dò thám nơi tụ tập của trùng tộc truyền về, suy đoán vài ngày nữa chính là đỉnh điểm năng lượng UR rất có thể trùng tộc sẽ đột kích. Vì thế Tây Thụy Tư đã liên hợp với các dũng sĩ trong bộ lạc chuẩn bị. Không biết làm sao Khảm lại nghe được tin tức này, nhưng quan trọng nhất bây giờ là nghĩ biện pháp trấn an ‘bệnh nhân’ táo bạo này.

Tuy rằng Khảm bình thường lạnh lùng không thích nói chuyện, nhưng hần một khi đã quyết định thì không ai có thể ngăn cản được! Nhìn Mặc Lợi Nhi đã tức giận đến run lên liền nghĩ ra biện pháp.

Khảm chỉ thấy Khải Ân thì thầm gì đó bên tai Mặc Lợi Nhi sau đó lộ ra nụ cười bí hiểm nhìn mình, da đầu hần bắt giắc run rẩy. Nhìn lại Mặc Lợi Nhi cắn cắn môi dưới, cái mũi nhỏ đáng yêu sụt sịt, sương mù trong mắt tụ tập ngày càng nhiều, nước mắt rất có xu thế vỡ đê mà trào ra ào ạt, tư thái điềm đạm đáng yêu như vậy trong mắt người ta chỉ hận không thể ôm vào lòng mà hảo hảo yêu thương, nhưng trong mắt Khảm lại như đại nạn lâm đầu.

“Người! Đừng tưởng làm như vậy là được, ta, ta ——”

Mặc Lợi Nhi không trả lời, chính là ai oán nhìn Khảm vừa chậm rãi tiến tới gần, mà mồ hôi Khảm theo khoảng cách rút ngắn càng tuông ra nhiều hơn..... Rốt cuộc, Mặc Lợi Nhi bĩu môi, oa oa khóc lớn gục bên người Khảm.

“5555555555~~ ta biết người vẫn còn giận ta, đều là ta không tốt, ta không nên nói như vậy~555555555555~ tất cả đều là lỗi của ta!”

Nguyên bản Khảm còn rất cương quyết lập tức mềm nhũn xuống, luống cuống tay chân an ủi Mặc Lợi Nhi.

“Đừng khóc, ta nói không phải lỗi của người, người! Người đừng khóc!”

“Người rõ ràng vẫn còn giận ta, bằng không vì sao lại không chịu hảo hảo nghỉ ngơi, 55555555~ ta biết người không thích ta mà!”

“Ta không có!”

“Người hung ta! 55555555”

“Ta, ta.....”

“Ai, ta nghe lời người, đừng khóc!”

Vừa mới khóc thê thảm đến mức làm người ta lo lắng có thể nào khóc đến thở không nổi không thì bé lập tức nín khóc mỉm cười, vui vẻ ‘ba’ một ngụm vang dội lên mặt Khảm. Khảm không chút để ý tùy ý Mặc Lợi Nhi làm nũng trong ngực mình, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hai người đang cười tùm tùm gần đó ý tứ bảo bọn họ mau cút.

Khải Ân biết điều rời đi, tiết mục vừa xem làm hần có một linh cảm. Hần muốn tìm Tây Thụy Tư bàn bạc kế hoạch một chút, nắm chắc cơ hội trùng tộc tấn công lần này——bắt sống trùng tộc!

39. Quyển 2 - Chương 34

Chỉ chớp mắt một cái một tháng thời gian đã trôi qua. Khải Ân cùng tất cả dũng sĩ mai phục ở đồ đằng nín thở chờ đợi. Một giờ trước số 7 truyền tới tin tức: nơi trùng tộc tụ tập có hành động đại quy mô. Tây Thụy Tư lập tức sơ tán thú nhân hình người cùng trẻ con vào thánh địa, triệu tập các dũng sĩ tiến vào địa điểm mai phục. Tây Thụy Tư vốn định để Khải Ân cũng vào thánh địa lánh nạn nhưng hần kiên quyết không đồng ý, điều này làm Tây Thụy Tư vừa tức vừa giận. Kỳ thật Khải Ân hoàn toàn có thể giao quyền chỉ huy cho y, kế hoạch trước đó đã được diễn tập thử vài lần. Y biết đây là thái độ cẩn thận khi làm việc của Khải Ân, không chấp nhận có chút sơ sót nào! Cẩn chặt rằng, Tây Thụy Tư âm thầm nhắc nhở mình: quyết không được để Khải Ân gặp nguy hiểm, cho dù phải trả một cái giá thật lớn là thất bại!

‘Mây đen’ phía chân trời bay tới ngày càng gần, cùng với âm thanh ầm ầm như sấm sét, mặt đất đã có chút rung động. Các dũng sĩ trong mắt lộ ra thần thái hưng phấn: đến đây! Nếu nói bọn họ trước kia đối với sự đột kích của trùng tộc ít nhiều cũng có sợ hãi nhưng lúc này đây, hoàn toàn chỉ có hưng phấn! Tất cả thú nhân siết chặt cơ thể, vận sức chờ phát động, chờ đợi một khắc trùng tộc đột kích!

Xung phong chính là dong trùng hệ phi hành, chúng nó có tốc độ nhanh nhất nhưng thể hình cũng nhỏ nhất, ‘nhỏ’ này cũng chỉ là tương đối so với những loại dong trùng khác mà thôi. Theo sát sau đó là những con dong trùng trên đất liền hình dạng như những con bộ ngựa khổng lồ, lực sát thương của chúng lớn nhất, cũng cường hãn nhất. Cuối cùng còn có trùng tộc giảo hoạt mai phục trong lòng đất, chúng nó thường đột ngột chui lên từ dưới đất, gây ra đả kích bất ngờ.

Tiến nhập vào bộ lạc xong tốc độ trùng tộc thả chậm lại, từng bước tiến về phía trung ương bộ lạc. Khải Ân quan sát bốn phía, phần lớn bộ phận trùng tộc đã tiến vào bộ lạc nhưng thiết bị cảm biến vẫn chưa phát ra tín hiệu, vẫn chưa phát hiện mẫu trùng sao?

Đột nhiên, thiết bị cảm biết lóe ra tín hiệu màu xanh biếc —— lần này mẫu trùng cư nhiên lại nằm dưới mặt đất!

Khải Ân không phải chưa từng xét đến tình huống này, mẫu trùng ở dưới mặt đất tuy rằng rất an toàn nhưng nó không thể quan sát toàn cục, lúc này cần có một dong trùng đảm nhiệm chức vụ ‘con mắt’ của nó. Hiện tại, chỉ cần tìm ra con mắt sẽ bức mẫu trùng phải trồi lên mặt đất.

Dong trùng đảm đương con mắt nhất định phải ở trên cao, có thể nhìn toàn cục lại không nằm trong phạm vi nguy hiểm, bình thường đều là dong trùng hệ phi hành. Ở đâu, đến tột cùng là con nào? Khải Ân nheo mắt lại tinh tế quan sát, dựa vào cảm giác nhạy bén của chiến sĩ cùng những hiểu biết về trùng tộc Khải Ân rất nhanh đã tìm được con mắt kia, làm động tác ra hiệu với Tây Thụy Tư.

Tây Thụy Tư ngẫm hiểu gật gù đầu, nương theo kiến trúc trong bộ lạc lặng lẽ ẩn dấu hành tung chậm tiếp cận mục tiêu. Tầm mắt Khải Ân gắt gao nhìn chăm chăm Tây Thụy Tư, hoàn toàn không biết lòng bàn tay bị hấn siết đến chảy mồ hôi.

Tây Thụy Tư hiển nhiên là thợ săn ưu tú nhất, sau khi biến thân thành mãnh thú cẩn thận che dấu hành tung không chút tiếng động tiếp cận con mồi. Chỉ thấy nó cúi thấp thân trước, cơ thể co rút lại để lộ móng vuốt sắc bén lưu lại dấu vết thật sâu trên mặt đất, chân sau sẽ nâng lên dùng tốc độ như sét đánh phóng về phía mục tiêu, tốc độ cực nhanh ngay cả Khải Ân cũng không nhìn rõ! Con mồi bị tóm được còn chưa kịp giây dựa đã bị răng năng sắc nhọn chặt đứt sinh mệnh.

Dong trùng ngã xuống gây ra tiếng vang thật lớn làm dị hình trùng khác để ý, nhưng đột nhiên chung quanh đồ đằng xuất hiện thú nhân lại hấp dẫn lực chú ý của chúng đi qua. Lúc này Tây Thụy Tư đã kéo thi thể dong trùng an toàn tới nơi ẩn nấp. Thẳng đến lúc này thần kinh bị buộc chặt mới thoáng thả lỏng, hơi thở dần bình tĩnh nhưng mồ hôi vẫn ướt đầm. Bình phục lại trái tim vì khẩn trương mà đập bình bịch, Khải Ân nhìn thấy mẫu trùng từ dưới đất chui lên, bình tĩnh chỉ huy tiến nhập bước tiếp theo trong kế hoạch.

Kế tiếp liền thuận lợi lợi dụng sức mạnh của thủy tinh để làm yếu đi tác dụng của đồ đằng, dụ dỗ trùng tộc đi vào bẫy rập. Chỉ chốc lát trùng tộc liền phát hiện sức mạnh từ đồ đằng yếu bớt. Chúng nó không chút nghi ngờ lập tức tiến tới gần hơn, chờ đến khi mẫu trùng cũng tiến nhập phạm vi tác dụng của đồ đằng.....

Chính là lúc này! Khải Ân lập tức điều chỉnh thiết bị điều chỉnh năng lượng phát ra công suất tối đa, sức mạnh của đồ đằng trong một phút sẽ phát ra sức mạnh lớn nhất! 1 phút, vậy là đủ rồi!

Chỉ ngắn ngủi một phút đồng hồ đám trùng tộc tiến vào phạm vi đồ đằng không thể nhúc nhích tiến vào trạng thái đơn phương bị các dũng sĩ giết hại. Số 7 trong khoảng thời gian này nhanh chóng khống chế mẫu trùng. Mẫu trùng không thể hạ mệnh lệnh nữa khiến đám dong trùng còn lại nhanh chóng rút lui.

Các thú nhân nhìn trùng tộc nhanh chóng thối lui phát ra tiếng hoan hô, đây là lần giao chiến với trùng tộc giành được thắng lợi lớn nhất, không có thương vong gì còn bắt được mẫu trùng. Thắng lợi này là Khải Ân mang đến! Sự sùng bái của thú nhân dành cho Khải Ân lên đến cực điểm, cho dù trước kia có một số dũng sĩ bởi vì Khải Ân không có cơ thể cường tráng của dã thú mà không phục, hiện tại đều tiêu tán vô ảnh. Địa vị của Khải Ân trong bộ lạc đã không có gì có thể phá nổi!

Ngày tiếp theo Khải Ân liền thoải mái hơn, dưới can thiệp của Tây Thụy Tư mà công tác nghiên cứu mẫu trùng liền giao cho số 7. Mà Tây Thụy Tư cũng bận rộn công tác tu sửa bộ lạc mà không có biện pháp thời thời khắc khắc kề cận Khải Ân, như thể làm hản an nhàn không ít.

Đuối thất lưng, đã là buổi chiều rồi, Khải Ân phát hiện khi an nhàn thì những biểu hiện khi mang thai cũng chậm chậm lộ ra, thêm ngủ, thêm ăn, lười biếng không có tinh thần.

Đơn giản ăn một ít thức ăn chuẩn bị sẵn trên bàn xong Khải Ân phát hiện chính mình lại muốn ngủ..... Xốc lại tinh thần Khải Ân quyết định đi ra ngoài dạo, nếu không vận động hẳn sẽ thành heo mất, chỉ biết ăn rồi ngủ.

Đọc theo đường đi có rất nhiều thú nhân quen biết hoặc không chào hỏi Khải Ân, thái độ vô cùng cung kính. Từ sau lần bắt giữ mẫu trùng Khải ân phát hiện thái độ thú nhân đối với mình rất cải biến. Nếu nói trước kia đối đãi với hắn như đồng bạn thì hiện tại giống như xem hắn là thủ lĩnh: đồ tốt nhất sẽ đưa tới trên người Khải Ân, cũng thường xuyên có người tìm việc gì đó để tìm hắn. Khải Ân trong lòng cũng hiểu Tây Thụy Tư đã giúp đỡ mình rất nhiều, nếu không hẳn cũng không được an nhàn như bây giờ. Hắn hiểu ngoài việc sinh đứa nhỏ, hắn vừa nhận một trọng trách khác.....

Nghĩ tới đứa nhỏ ánh mắt Khải Ân lập tức ôn nhu, không bao lâu nữa đứa nhỏ sẽ sinh ra, đứa nhỏ hẳn cùng Tây Thụy Tư mong đợi lâu như vậy rốt cục có hình dạng thế nào? Nghĩ tới thôi cũng làm hắn vô cùng hưng phấn. Lại nhớ tới Tây Thụy Tư mỗi buổi tối sẽ cùng cục cưng ‘trao đổi’ mà mỉm cười: không biết phải nói gì với vị ba ba này: mỗi ngày đều lầm bầm nói những lời buồn nôn với cục cưng, cục cưng không phiền hắn cũng thấy phiền a. Nhẹ nhàng vỗ về bụng, Khải Ân yêu thương nhìn cục cưng, trong lòng có kích động lại có chút lo lắng. Hắn có dự cảm——đứa bé này sinh ra sẽ không bình an như hắn kỳ vọng.....

40. Quyển 2 - Chương 35

Làm ‘người rảnh rỗi’ suốt một thời gian dài làm Khải Ân buồn chán muốn chết, định tìm chút việc trong bộ lạc làm. Tầm bộ một đường đến đầu thôn, Khải Ân gặp Mặc Lợi Nhi cùng vài thú nhân hình người, Mễ Gia cùng Tiểu Khải Ân cũng ở đó. Bắt chuyện một chút mới biết bọn họ định đi ra ngoài rừng ở gần bụi gai hái chút dã quả làm gia vị. Khải Ân vô cùng thích thú muốn gia nhập bọn họ, Mễ Gia nghĩ không có nguy hiểm gì nên đồng ý.

Đoàn người xuyên qua hàng rào gai chắn bên ngoài bộ lạc, phụ cận bụi gai có rất nhiều cây cỏ thụ cao chót vót. Mặc Lợi Nhi chỉ vào những quả nhỏ màu vàng mọc trên mặt đất chỉ cho Khải Ân nó là quả ba ba bọn họ muốn hái, nghiền nó thành một phần rắc lên thức ăn sẽ gia tăng hương vị.

Mễ Gia cùng những người khác thuần thực thu thập quả ba ba vào những cái rổ nhỏ đã chuẩn bị trước. Khải Ân cũng thử thu thập, chỉ chốc lát sau thất lưng cùng xương sống đã đau nhức, bụng đã 8 tháng quả nhiên không thể làm được nhiều việc a. Mễ Gia cười bảo Khải Ân ngồi một bên nghỉ ngơi. Tiểu Khải Ân tỏ mò chạy tới, quơ quơ cánh tay ngắn cùn bé xíu muốn sờ bụng Khải Ân.

“Ân ân~ ân ân~”

Khải Ân mỉm cười ôm bé ngồi trên đùi mình, Tiểu Khải Ân nhu thuận dán vào bụng Khải Ân lắng nghe động tĩnh của cục cưng. Cảm giác được tiểu bảo bảo chuyển động Tiểu Khải Ân lập tức vui sướng hoa tay múa chân.

“Ân ân~ Tiểu Ân Ân~”

“Đúng vậy, Tiểu Ân Ân~” Khải Ân niết nhẹ cái mũi nhỏ của bé đồng thời giữ chặt cơ thể không ngừng vận vẹo của Tiểu Khải Ân, sợ bé ngã.

Tiểu hài tử thiên tính hiếu động, vận vẹo nửa ngày Tiểu Khải Ân phát hiện ra một thứ hảo ngoạn.

“Cầu cầu~ cầu cầu~”

Nhãn tình bé sáng lên, nhanh chóng trượt xuống đuối theo một vật thể màu xám, giống như đuôi sóc.

“Ân Ân, đừng chạy loạn!”

Khải Ân lập tức đứng lên, ôm bụng chạy chậm chậm đuổi theo Tiểu Khải Ân.

Đứa nhỏ này chạy thật là nhanh, Khải Ân cười khổ đuổi theo bé con phía trước đột nhiên khước mắt nhìn thấy một bóng đen thật lớn. Khải Ân thầm kêu không tốt ôm chặt Tiểu Khải Ân vào lòng. Người còn chưa đứng vững đã phát hiện hai chân đã bị một vật thể màu xám bò lên, từ đỉnh đầu truyền tới tiếng vang ti ti. Khải Ân cả kinh nhìn về phía trước, một con rắn khổng lồ nằm úp sấp trên cây, tứ chi bám chặt trên thân cây, cái đuôi dài hơn một mét đang quấn chặt trên đùi Khải Ân.

Xa xa truyền tới một tiếng thét chói tai, đám Mặc Lợi Nhi cũng nhìn thấy Khải Ân bị cự tích cuốn lấy vội vàng ném thứ trong tay chạy tới. Cự tích nhìn thấy đám người chạy ào về phía này lập tức nhảy xuống kéo Khải Ân vào sâu trong rừng rậm. Khải Ân cắn răng ném Tiểu Khải Ân trong lòng ra ngoài, một tay chống đỡ xoay người lại để lưng chạm đất. Tốc độ cự tích rất nhanh, cho dù một nam tử trưởng thành trong bộ lạc cũng không đuổi kịp tốc độ của nó. Mẹ Gia sắc mặt trắng bệch tiếp được Tiểu Khải Ân, nhìn thấy những người khác đều ngây ngốc sững sờ vội lo lắng hô to.

“Mau tìm Tây Thụy Tư!”

Mặc Lợi Nhi phục hồi lại tinh thần xoa xoa nước mắt trên mặt vội vã chạy về bộ lạc, hi vọng còn kịp! Khải Ân, người nhất định phải cố chống đỡ!

Khải Ân bị cự tích tha đi một khoảng thật dài, dọc theo đường đi ma xát với đá vụn làm lưng Khải Ân bỏng rát đau đớn. Tay phải hắn cố gắng bảo vệ phần bụng khỏi những nhánh cây chắn trên đường, tay trái không ngừng sờ soạng tìm kiếm một vài hòn đá bén nhọn trên mặt đất.

Sắc trời dần dần tối sầm, xa xa truyền tới tiếng kêu của mãnh thú. Tốc độ của cự tích dần chậm lại làm Khải Ân cũng bình tĩnh lại, hắn giơ tay trái, cầm hòn đá sắc nhọn trong tay đâm mạnh lên cái đuôi dài đang quấn trên người mình. Cự tích ăn đau thả lỏng đuôi, Khải Ân giãy giụa nằm úp sấp, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của cự tích đối diện mình. Bấu chặt một nhúm đất Khải Ân vội vã lùi về phía sau, cự tích tức giận phát ra âm thanh ti ti, gắt gao quan sát Khải Ân.

Làm sao bây giờ! Khải Ân vừa cẩn thận lui về phía sau vừa cố gắng tìm kiếm thứ gì đó có thể làm vũ khí. Bất tri bất giác đã lui tới một góc đại thụ, tay trái sờ được một thứ gì đó rất dài, dây leo? Khải Ân còn chưa kịp nghĩ cự tích đã lập tức phát động công kích, cái đuôi dài như một cây roi vung mạnh tới, lưu lại một dấu vết trên thân cây. Khải Ân cẩn thận trốn tránh đồng thời phát hiện trong tay là một đoạn dây vừa bị cái đuôi của cự tích chặt đứt.

Cự tích đặc ý lắc lắc cái đuôi giống như hướng Khải Ân thị uy. Khải Ân nhìn thấy sợi dây trong tay lập tức có một chủ ý.

Công kích lần thứ hai vung tới, đuôi dài của cự tích quét về phía Khải Ân. Lần này, Khải Ân không né tránh, tay trái chính xác bắt được phần đuôi của cự tích. Đây hiển nhiên là chọc giận cự tích, nó nhào tới cắn cổ tay trái Khải Ân, đột nhiên một sợi dây tròng lên đầu nó thắt chặt ở cổ. Khải Ân dùng hết toàn lực siết chặt dây cùng lúc đó cự tích cũng đau đớn giãy giụa chống lại. Một hồi sau, cự tích không còn giãy giụa nữa, cơ thể cũng mềm nhũn.

Khải Ân ngã ngửa xuống đất thở phì phò, bụng truyền tới một trận quặn đau làm hắn căng cứng. Chết tiệt, đứa nhỏ muốn ra!

Khải Ân cắn chặt răng đứng lên, chống đỡ cơ thể mệt mỏi bước về phía trước, không được, nơi này rất nguy hiểm, hắn phải cố chống đỡ! Phải tìm một nơi an toàn để sinh đứa nhỏ! Mới đi vài bước đã mệt đến không chịu nổi. Cục cưng có chút chờ không kịp, nỗ lực đá dấm trong bụng, tra tấn Khải Ân đến chết đi sống lại, nhưng hắn cắn răng không rên ra tiếng. Đột nhiên, dưới chân lão đảo một chút làm cơ thể Khải Ân mất đi cân bằng lao xuống sườn dốc.....

Khải Ân chịu đựng cơn đau không nổi mà rên lên, bàn tay bấu chặt mặt đất, 5 ngón tay dùng sức quá mức đều trở nên trắng bệch. Không thể, không thể ở đây! Cục cưng con phải ráng nhịn xuống!

Có lẽ trời xanh nghe thấy khẩn cầu của Khải Ân, cách đó không xa có một huyệt động thiên nhiên được tạo thành từ đám rễ cây cổ thụ. Khải Ân cố nén cơn đau tiến vào thụ động, mồ hôi lạnh thấm ướt cả quần áo.

Tiến vào thụ động xong Khải Ân lập tức hít sâu, điều chỉnh tần suất hô hấp, hai tay cố gắng ép chặt bụng, từ phần bụng nhô cao có thể cảm nhận được từng trận mấp máy. Khải Ân chỉ cảm thấy những cơn đau đốn thống khổ từ bụng truyền tới khắp cơ thể, cơn đau ngày càng dồn dập hơn. Tiếp đó lại là một trận đau đốn, cơ thể run rẩy một trận, một dòng chất lỏng ấm áp không thể khống chế mà tiết ra.

“Tây——Thụy ——Tư!”

Khải Ân cắn răng, tiếng rên rỉ không ngừng truyền ra từ mũi và miệng, giống như vậy có thể giảm bớt thống khổ.

Bụng chậm rãi nhưng mạnh mẽ mấp máy, đột nhiên Khải Ân đau đốn kêu lên một tiếng, hần cảm giác được thai nhi đang cố gắng dùng lực, đầu của hần ngửa về phía sau, miệng há to lại không thể phát ra âm thanh đầy đủ, chỉ có thể đứt quãng rên rỉ.

Phần bụng Khải Ân đã bắt đầu phập phồng kịch liệt, theo chuyển động của thai nhi tiến ra ngoài mà phần bụng cũng bắt đầu biến hình. Hần mở lớn hai chân, kịch liệt hít thở.

Lại một trận co rút mạnh mẽ, Khải Ân rốt cuộc nhịn không được gào to, huyết khẩu trong chốc lát mở lớn, thai nhi đột ngột bị chèn ép đi ra. Toàn thân Khải Ân không còn chút sức lực, ngay cả ôm đứa nhỏ cũng không thể.

Đứa bé mới sinh ra không cam lòng bị vắng vẻ, kéo căng cuống họng gào khóc. Khải Ân vừa sợ vừa vội, đau lòng vì đứa nhỏ lại càng sợ tiếng khóc sẽ đưa tới đám động vật ăn thịt, bất đắc dĩ chính mình ngay cả ngón tay cũng không còn sức động. Thật vất vả chờ đợi thể lực hồi phục một chút Khải Ân lập tức bò dậy, ôm lấy cục cưng đang tận lực gào khóc.

Ôn nhu dỗ cục cưng khóc đến nghẹn ngào, Khải Ân đau lòng vô cùng: ánh mắt cục cưng còn chưa mở, gương mặt đỏ hồng lại nhăn nheo, toàn thân bao phủ hoa văn, lúc này vẫn chưa thể nhìn kỹ nhưng hẳn là giống như ba ba bé, là hoa văn hổ dã tính khí phách. Trên trán có một cái sừng dài cứng rắn nổi lên.

41. Quyển 2 - Chương 36

Nghỉ ngơi một chút Khải Ân liền vội vàng ôm đứa nhỏ ly khai thụ động, không thể ở đó lâu, mùi hương khi sinh sản lưu lại nhất thực sẽ kéo đám thú ăn thịt tới. Cục cưng vừa đói lại mệt, nằm trong lòng ngực Khải Ân không ngừng khóc nức nở. Khải Ân vừa dỗ cục cưng vừa tìm kiếm thức ăn, may mắn trong rừng rậm có rất nhiều dã quả. Khải Ân tìm thấy được một ít trái cây có vẻ ngon miệng, cắn một ít nghiền thành nước sau đó đút cho cục cưng. Cục cưng đại khái vì quá đói nên cấp bách uống nước trái cây từ miệng Khải Ân, thậm chí còn liếm liếm môi ‘mẫu thân’ Khải Ân cảm nhận trong miệng cục cưng có gì đó cứng cứng, dù dỗ cục cưng mở miệng ra cư nhiên lại phát hiện hai đôi tiểu răng nanh. Cái miệng nhỏ xíu chỉ có bốn chiếc răng nhanh nhìn rất đáng yêu.

Đi một hồi lâu, đã rời khỏi thụ động được một khoảng cách xa Khải Ân không đi tiếp nữa, trời tối sầm không nên đi loạn trong rừng thì tốt hơn. Tìm một gốc đại thụ to lớn, Khải Ân ôm đứa nhỏ lên ngọn cây, cục cưng ăn no cảm thấy rất mỹ mãn nằm trong lòng ngực Khải Ân say ngủ. Khải Ân cũng tìm một nơi thoải mái nằm xuống, nhìn thấy gương mặt say ngủ của cục cưng cũng rất nhanh tiến vào mộng đẹp.....

Sáng sớm hôm sau, Khải Ân mơ màng cảm giác có gì đó mềm mềm chạm lên mặt mình, cục cưng? Khải Ân lập tức cả kinh mở mắt đối diện một đôi mắt tròn vo. Ngồi dậy, Khải Ân ngạc nhiên nhìn cục cưng đã có thể mở to mắt. Ánh mắt xanh thẳm như bầu trời giống hệt như Khải Ân, giờ phút này đang chăm chú nhìn mình.

“Y nha——” Tiểu bảo bảo phát ra âm thanh ngọt nị mềm mại quơ quơ hai cánh tay bé xíu về phía Khải Ân.

Đói bụng sao? Khải Ân không dám chậm trễ cắn thực quả uy cục cưng. Nhìn thấy cổ họng cục cưng cao thấp nuốt xuống, sau đó vô cùng thích ý, Khải Ân say mê ngắm nhìn cục cưng, cảm thấy tất cả những vất

và khổ sở phải trả đều đáng giá. Chính mình rời khỏi bộ lạc cũng đã vài ngày, mấy ngày nay đúng là có rất nhiệt việc xảy ra, Tây Thụy Tư nhất định rất xấu đi! Nếu y biết cục cưng mình luôn chờ đợi đã ra đời nhất định sẽ càng hoảng hốt đi. Nghĩ tới vẻ mặt ngơ ngác của Tây Thụy Tư khi nhìn thấy cục cưng Khải Ân liền mỉm cười, ôm lấy cục cưng.

“Cục cưng, chúng ta phải về nhà thôi!”

“Nha——” Cục cưng quơ quơ bàn tay, không chút keo kiệt tặng cho Khải Ân một gương mặt tươi cười.

Dọc theo đường đi Khải Ân vô cùng cẩn thận, hần không nghĩ muốn mạo hiểm hay nguy hiểm gì. Nhưng cục cưng thấy cái gì cũng thực mới mẻ, nhìn thấy động vật gì cũng y nha bình luận một phen. Bất quá dường như xuất phát từ bản năng, khi đụng phải những động vật nguy hiểm cục cưng vẫn rất ngoan ngoãn không phát ra âm thanh.

Bộ lạc nằm ở hướng nam, không có thiết bị định hướng hỗ trợ Khải Ân chỉ có thể dựa vào mặt trời để suy đoán phương hướng.

Khi trước mắt xuất hiện một vùng thảo nguyên rộng lớn, Khải Ân tròn tròn mắt. Hần nhớ rõ lúc ‘đến’ cũng không bằng qua thảo nguyên a.

“Nha——y nha——”

Cục cưng đột nhiên hưng phấn mở to hai mắt, tay chân quơ loạn.

Làm sao vậy? Khải Ân nhìn theo tầm mắt cục cưng, không thấy gì a.

Một trận gió thổi qua đẩy thành từng gợn sóng trên thảo nguyên, cũng mang đến những hơi thở không tầm thường. Đại địa bắt đầu rung động, Khải Ân đột nhiên hiểu ra, cục cưng có cảm giác của thú nhân, nhất định bé đã cảm nhận được gì đó. Ôm cục cưng tiến vào sau một bụi rậm giáp với thảo nguyên, Khải Ân có chút kích động nhìn về phía âm thanh truyền tới. Là động vật gì? Theo âm thanh có lẽ là một đàn sinh vật khổng lồ.

Ồ gần đó! Đầu tiên là một con, hai con, ba con, sau đó là một đàn, hai đàn, ba đàn..... Khải Ân kinh ngạc nhìn một đội ngũ khổng lồ đi qua, không thể dùng ngôn từ hình dung.

Đi trước đội ngũ là những sinh vật có thân hình cực lớn, cổ rất dài, giống như một loại khủng long, sau đó là những sinh vật nguyên thủy có lớp da bảo vệ cực dày, có chút cồng kềnh, trên đầu có sừng dài, là tê long thường phát ra tiếng thét dài.....

Khải Ân xem đến kích động hoàn toàn không chú ý đến động tĩnh bên cạnh, cũng không phát hiện cục cưng cư nhiên lại rất im lặng không kêu một tiếng. Đợi đến khi Khải Ân cảm giác được cục cưng không thích hợp thì phát hiện bé con không chớp mắt nhìn chăm chăm phía bên phải mình. Khải Ân quay đầu lập tức giật mình, không biết từ khi nào bên cạnh mình cư nhiên lại xuất hiện một bàn chân mãnh thú: làn da đen đúa có lớp vảy cứng rắn bao quanh, móng vuốt sắc bén tỏa ra ánh sáng đen nhánh.

Khải Ân nuốt nước miếng, nhìn dần lên trên: một con khủng long so với một con bạo long còn to hơn! Khải Ân không khỏi cảm thấy may mắn vì mình trong mắt nó không khác gì một con kiến, xem ra mục tiêu của nó là đám động vật ăn cỏ đang di chuyển.

Làn gió vừa mới đình chỉ lại nổi lên, trong không khí tản mát ra mùi máu tươi nhàn nhạt. Đám động vật đang di chuyển bắt đầu bất an, nông nóng chạy loạn xung quanh, một vài con già yếu không tránh khỏi bị đụng ngã. Đôi mắt của dã thú ăn thịt lóe sáng: cuộc giết chóc bắt đầu.....

Khải Ân nhìn cuộc săn bắt kịch liệt trước mắt không khỏi sôi trào nhiệt huyết: đây là quy luật của tự nhiên: cá lớn nuốt cá bé! Nguyên thủy, nói toạc ra thì dã tính cùng tàn khốc chính là quy luật của nguyên thủy! Khải Ân tán thưởng, đồng thời cũng quan sát cục cưng không ngừng vận vẹo không an phận trong lòng. Cục cưng nhất định rất sợ, Khải Ân tự trách: cục cưng còn nhỏ như vậy đã nhìn thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa này nhất định rất sợ đi. Không xem thì tốt, vừa nhìn rõ bé con trong lòng Khải Ân liền đỏ khốc đỏ cười. Này không phải sợ hãi, rõ ràng là đang hưng phấn! Hơn nữa làm bé hưng phấn chính là con khủng long ăn thịt cường đại kia! Khải Ân nhéo nhéo cái mũi bé xú của cục cưng: thật sự là bản năng dã thú, nhỏ thì nhỏ nhưng dù sao cũng được di truyền từ Tây Thụy Tư a!

Xem diễn cũng đủ rồi, Khải Ân ôm cục cưng đang nhìn đến thích thú lui về rừng rậm. Cục cưng phe phẩy nắm tay kêu lên, bé con đói bụng!

Ôm cục cưng trở về đường cũ, hẳn nhớ rõ lúc trước có nhìn thấy một bụi dã quả.

Những quả màu đỏ tắn mát ra mùi thơm nhàn nhạt, cục cưng đã vội vàng hé miệng. Khải Ân buồn cười nhìn bộ dáng chim con chờ ăn, cầm thực quả đưa trước miệng cục cưng dụ dỗ lại lập tức dờ đi. Cục cưng không vui, cái miệng nhỏ nhắn mím mím, hơi nước trong mắt dần tụ tập rất có xu hướng vỡ đê. Khải Ân cũng không đùa bé nữa, cắn hồng quả đút cho cục cưng. Ăn uống no đủ, Khải Ân nhẹ nhàng đóng đưa để cục cưng ngủ một chút. Chính là bé con này không biết vì cái gì lại vô cùng hưng phấn, y nha không ngừng.

Trong rừng cây thực im lặng, quá mức im lặng làm âm thanh cục cưng phát ra rất rõ ràng. Không thích hợp, sao lại im lặng như vậy, ngay cả tiếng chim hót cũng không có. Khải Ân để bé con không ngừng vịn vịn trong lòng đưa tay bịt miệng bé lại trốn vào sau một gốc cây. Khải Ân nghiêng tai lắng nghe: trong gió truyền tới động tĩnh rất nhỏ, có gì đó đang tiếp cận. Khải Ân cầm lấy một nhánh cây siết chặt trong tay, nhìn bóng đen chậm rãi tới gần.....

42. Quyển 2 - Chương 37

“Tây Thụy Tư.....”

Lúc Khải Ân định dùng khúc cây đập về phía bóng đen thì bóng dáng làm hắn ngừng động tác. Là Tây Thụy Tư, dã thú thân hình cường tráng, bộ lông lông lánh này hẳn bất luận nhìn thế nào cũng không nhận sai.

Tây Thụy Tư hiển nhiên cũng ngây ngẩn cả người, người mình ngày đêm mong nhớ cứ nhiên cứ như vậy xuất hiện trước mắt.....

Cục cưng nhìn thấy hai người đang ngây ngốc không cam lòng bị vắng vẻ, bàn tay nhỏ bé quơ về phía Tây Thụy Tư y nha y nha. Nếu nói Tây Thụy Tư khi nhìn thấy Khải Ân là kích động không thể suy nghĩ thì hiện tại là hoàn toàn hóa đá, này, này—— là cục cưng của bọn họ? !

Tiếng kêu của cục cưng đánh vỡ không gian trầm mặc của hai người, Khải Ân mỉm cười nhìn Tây Thụy Tư, ôm cục cưng đưa tới trước mặt cự thú đang ngây người.

“Tây Thụy Tư, đây là con chúng ta.”

Thân hình cự thú chậm rãi thu nhỏ lại thành bóng người quen thuộc, Tây Thụy Tư từ từ đưa tay tới tiếp nhận cục cưng, gắt gao ôm vào lòng. Tiểu bảo bảo nhận được ba ba, trong lòng ngực Tây Thụy Tư ‘khanh khách’ cười. Tây Thụy Tư cũng cười, dùng sừng nhẹ nhàng ma sát chiếc sừng bé xíu trên trán cục cưng, điều này làm cục cưng thực hưng phấn. Bé con không ngừng vịn vịn cơ thể, phát ra tiếng kêu vui sướng. Khải Ân ở một bên nhìn một màn ấm áp này, nhẹ nhàng nhếch khóe môi.

Vui đùa âm ỉ với cục cưng một hồi, Tây Thụy Tư ôm bé con đi về phía Khải Ân. Lo lắng cùng tưởng niệm suốt mấy ngày nay đều hòa tan trong nụ hôn thật sâu—— vừa bá đạo lại ôn nhu, cường hãn lại triền miên, Khải Ân nhiệt tình đáp lại, đồng thời dồn hết tình cảm của mình vào nụ hôn. Trải qua nụ hôn kịch liệt hai người đều thở hồng hộc, Khải Ân tựa vào người Tây Thụy Tư, dồn sức nặng cơ thể lên người y.

“Ngạc?” Cục cưng mở to hai mắt nghiến cứu động tác hai người, sau đó thích thú hôn hờ ‘ba’ một ngụm thật kêu trên mặt ba ba. Tây Thụy Tư cương cứng một chút sau đó dính đầy nước miếng của cục cưng cười ha ha.

Có Tây Thụy Tư đường trở về liền thuận lợi hơn, nhưng nhìn một lớn một nhỏ dọc theo đường đi âm ỉ vui đùa, Khải Ân chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Lúc này Tây Thụy Tư cùng bé con đang chơi trò ‘người ném

ta bay' làm Khải Ân sợ tới mức suýt bị đau tim. Không sợ đột nhiên sẽ có một con thú nhào ra cướp cục cứng sao?

Tựa hồ là nghiệm chứng lo lắng của Khải Ân, cục cứng đang đùa giỡn cười đến hớn hở thì trong rừng động nhiên lao ra một bóng đen 'sưu' một tiếng bắt được cục cứng. Bé con sững sốt một chút, lập tức 'khanh khách' vui vẻ kêu nháo. Khải Ân gấp gáp vội vàng đuổi theo, Tây Thụy Tư ở bên cạnh không chút hoảng hốt, chậm rì rì ôm lấy Khải Ân cách bóng đen một khoảng cách nhất định mới bắt đầu hành động. Chỉ thấy Tây Thụy đang đưa trên những nhánh cây xuyên qua rừng rậm, động tác so với vượn và khỉ còn linh hoạt hơn, rất nhanh sau đó liền đuổi theo bóng đen phía trước — là một con hầu tử lông đen trắng.

Hầu tử nhìn thấy Tây Thụy Tư đuổi theo cũng sốt ruột, lùi trái lùi phải làm cục cứng đang đưa qua lại, Khải Ân nhìn mà khiếp vía. Cho dù như vậy thì con hầu tử bướng bỉnh cũng nhanh chóng bị Tây Thụy Tư bắt được. Nhìn thấy hầu tử đáng hương bị hai phụ tử tàn bạo gây sức ép, Khải Ân rút cục bạo phát!

Một phen đoạt lại cục cứng, còn hung hăng nhéo bộ phận yếu ớt trên người Tây Thụy Tư một phen. Bé con còn chưa ngoạn đủ không chịu rời khỏi ba ba, nha nha kêu loạn sau đó dưới ánh mắt hung ác của Khải Ân, yếu ớt chôn đầu trong lòng ngực hắn, 55555555 bé không dám, rất đáng sợ đó nha. Tây Thụy Tư tuy rằng rất đau nhưng cũng không đành lòng nhìn cơ thể bé con run rẩy. Muốn ôm lại an ủi, lại nhận được ánh mắt sắc bén của lão bà đại nhân chỉ có thể sờ sờ mũi thu tay về. Cuối cùng trừng trừng liếc nhìn con hầu tử bướng bỉnh đã bị đùa giỡn đến muốn rụng lông, thành công làm nó sợ đến hôn mê bất tỉnh.

"Cái kia, ta ngay từ đầu đã phát hiện vật nhỏ này đoạt đứa nhỏ." Tây Thụy Tư dương dương đắc ý túm lấy hầu tử: "Loại hầu tử này không có ác ý chỉ có chút bướng bỉnh thôi, ta không biết ngươi sẽ lo lắng như vậy, ta chỉ....."

Cứ việc Tây Thụy Tư dọc theo đường đi không ngừng giải thích, Khải Ân vẫn như trước không để ý tới y. Cục cứng ghé vào trên người Khải Ân ai oán nhìn ba ba, hết như một người vợ ủy khuất, bé muốn ngoạn với ba ba nha. Bé con trộm nhìn Khải Ân, lập tức hoảng sợ cúi đầu, 55555555 mụ mụ vẫn còn tức giận, chính là bụng đói quá. Bé con vô cùng ủy khuất, bả vai nhỏ bé run lên, khóc nức nở.

Chung quy chính là đứa nhỏ của mình, dù có tức giận cỡ nào cũng không chịu được cục cứng gào khóc như vậy. Khải Ân thở nhẹ vỗ lưng cục cứng, Tây Thụy Tư cũng khấn trương tiến qua. Cục cứng lại càng khóc lớn hơn.

"Có phải đói bụng không?" Khải Ân vừa dỗ cục cứng vừa nhìn về phía Tây Thụy Tư.

"Ân, chơi hết nửa ngày có lẽ cũng đói bụng rồi."

Tây Thụy Tư nghĩ tới gì đó, túm tiểu hầu tử tới trước mắt, hướng nó tươi cười dữ tợn, vừa lòng nhìn thấy tiểu hầu tử lạnh run. Sau đó không biết nói gì đó, chỉ thấy Tây Thụy Tư thả lỏng tay, tiểu hầu tử liền lấy tốc độ sét đánh vọt đi làm Khải Ân lú cả lưỡi.

"Không đi tìm thức ăn cho cục cứng sao?"

"Yên tâm." Tây Thụy Tư cho Khải Ân một cái tươi cười ý bảo mình kiểm soát mọi việc.

"Thức ăn sẽ tự mình đưa đến."

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau hầu tử liền ôm một đồng thực quả trở về, vô cùng nịnh nọt dâng lên. Tây Thụy Tư khiêu mi, hướng Khải Ân lộ ra biểu tình 'ta đã nói mà'. Khải Ân không nói gì, này có thể xem là hành vi ác bá không a.

Cầm lấy một thực quả màu tím có mùi hương thơm ngọt chưa từng gặp qua, Khải Ân bóp một chút: mềm, hẳn là có rất nhiều nước. Cắn một chút, Khải Ân nhíu mày: nhìn rất mềm nhưng cắn không được, sao cho cục cứng ăn?

"Để ta làm." Tây Thụy Tư tiếp nhận thực quả để đến bên miệng cục cứng. Bé con lập tức 'ô a' một cái cắn một ngụm. Bón khóa răng nanh dễ dàng cắn thủng lớp vỏ, chất lỏng màu trắng ngà không ngừng bị động tác của cục cứng mút vào trong miệng, lan tỏa từng trận mùi thơm.

Tây Thụy Tư ở một bên giải thích: "Cục cứng là tiểu dũng sĩ, có thể tự mình ăn cơm không cần cha mẹ đút. Ân, xem ra khoảng một tháng sau có thể ăn thịt."

“Một tháng? !” Khải Ân kêu lên.

“Đúng vậy, cục cưng phải ăn thịt bộ dáng mới cường tráng.”

“Vấn đề không phải chỗ này, cục cưng thú nhân đều phát triển sớm như vậy sao?”

“Đúng vậy, lúc Mễ Gia còn ăn loại quả này thì ta đã cùng ăn thịt với phụ thân.”

“Phụ thân?” Khải Ân đột nhiên nghĩ tới ngoại trừ ai tất hần chưa từng nhìn thấy lão nhân khác trong bộ lạc.

“Đúng vậy, người nghĩ ta từ tảng đá chui ra sao?” Tây Thụy Tư buồn cười nhìn biểu tình quái dị của Khải Ân.

“Chẳng qua là từ khi mẫu thân qua đời, phụ thân liền rời khỏi bộ lạc, đây chính là truyền thống.” Tây Thụy Tư có chút cô đơn: “Bởi vì rất lâu mới có đứa nhỏ sinh ra nên những lão nhân trong bộ lạc vài năm trước đã rời đi hết, nếu không còn tân huyết nữa thì chúng ta.....”

“Đừng lo lắng.” Khải Ân nhẹ nhàng ôm Tây Thụy Tư, y như vậy làm Khải Ân thực lo lắng.

“Tin tưởng ta, tất cả nhất định sẽ tốt lên.”

“Khải Ân.....”

“Y nha——” Âm thanh non mềm vang lên đánh vỡ không khí mập mờ giữa hai người. Khải Ân có chút đỏ mặt ôm chặt cục cưng, vừa nãy thiếu chút nữa đã muốn hôn lên. Trước mặt cục cưng hôn qua một lần đã vô cùng xấu hổ, ngàn vạn lần không được lưu lại ảnh hưởng không tốt cho cục cưng a. Tây Thụy Tư âm thầm thất vọng, còn kém một chút, thật là. Nhìn thấy cục cưng tươi cười vui vẻ, Tây Thụy Tư không hề nghi ngờ đây là trò đùa dai của bé con.

“Người nha.” Nhéo nhéo hai má non mềm đầy thịt: “Nghịch ngợm như vậy, trở về còn không quây ngất trời.”

“Khanh khách——”

“Còn ngây ngô cười.”

Tây Thụy Tư nhìn cục cưng, hoàn hảo trong bộ lạc trước đó cũng sinh hạ đứa nhỏ có thể chơi đùa với cục cưng, bằng không đứa nhỏ ngày nào cũng quấy rầy y với Khải Ân thì đúng là không tốt a!

43. Quyển 2 - Chương 38

Tây Thụy Tư ngẩng đầu nhìn sắc trời, bọn họ sẽ trở về trước trời tối. Trong chớp mắt một cự thú uy phong lẫm lẫm xuất hiện trước mặt Khải Ân và cục cưng.

“A —— a ——”

Bé con kêu to, hưng phấn kéo bộ lông Tây Thụy Tư, trong cổ họng phát ra tiếng kêu cầu nhàu. Khải Ân cứu bộ lông của ba ba đáng thương khỏi tay bé con, sau đó đem tiểu hầu tử nhét vào lòng cục cưng, cho bé làm đồ chơi tạm thời, sau đó ôm bé con sải bước lên lưng Tây Thụy Tư.

Cự thú phát ra tiếng gào cao vút, vận động bốn chân, giống như một mũi tên bắn về phía trước. Cục cưng học theo bộ dạng ba ba ‘ô ô’ kêu lên làm Khải Ân cười ha ha.

Xuyên qua rừng rậm, phóng qua dòng suối, một lá chắn xanh rì khổng lồ tiến nhập vào tầm mắt. Bé con ghé vào lòng ngực Khải Ân, đôi mắt mở thật to nhìn bộ lạc xuất hiện trong tầm mắt ngày càng gần.

Trong nháy mắt bước vào bộ lạc, Khải Ân hít một hơi thật sâu——đã trở lại!

Tộc nhân trong bộ lạc nhận được tin tức đã tập trung ở thôn khẩu, nhìn thấy Khải Ân bình thường vô sự, Mặc Lợi Nhi là người đầu tiên nhào tới.

“Oa——Khải Ân, hoàn hảo người không có việc gì, mấy ngày nay ta lo lắng muốn chết 55555.”

Mặc Lợi Nhi cọ cọ đột nhiên cảm thấy có điểm không thích hợp, sao trong ngực Khải Ân có gì đó cứ xoay qua xoay lại? Liếc mắt nhìn xuống bụng Khải Ân, Mặc Lợi Nhi mới rốt cục phát hiện ra điểm nào không đúng——bụng! Bụng sao lại dẹp lép như vậy?

“A a a——” Mặc Lợi Nhi chỉ tay vào bé con nho nhỏ trước mắt, chớp đôi mắt to nhìn đứa bé lắc a lắc.

“Này này này——” Đây là cục cưng của Khải Ân cùng Tây Thụy Tư sao? Không phải còn chưa tới ngày sinh sản sao? ?

Bé con quan sát vị ca ca xinh đẹp đang lấp bắp không nói nên lời, nhếch môi lộ ra mấy khỏa răng nhanh bé xíu, cầm lấy cái đuôi hầu tử quơ quơ. Tiểu hầu tử đáng thương mới bị say ‘xe’ sau chuyến đi tốc hành vừa nãy, bị bé quơ một phát trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Cục cưng thực hoạt bát, người sinh sản một mình thực sự là vất vả.” Mẹ Gia ôm Tiểu Khải Ân đi tới, bởi vì cũng từng có cục cưng nên ánh mắt nhìn bé con vô cùng yêu thương. Các tộc nhân vây xem cũng vô cùng hâm mộ, ánh mắt yêu thương nhìn cục cưng, đều nói lời chúc mừng với Khải Ân. Tây Thụy Tư khoe môi đã sớm nhếch tới tận mang tai.

“Người đã trở về, nghi thức ngày mai có thể tiến hành theo bình thường.”

“Nghi thức?” Khải Ân nghi hoặc nhìn về phía Dịch Đặc đang vui đùa với cục cưng.

“Đúng vậy, nghi thức tiến hành cho những đứa nhỏ mới được sinh ra, khẩn cầu trời phù hộ bọn họ lớn lên.” Mặc Lợi Nhi nghe thấy Dịch Đặc nói xong liền nhỏ giọng nói bên tai Khải Ân: “Trước đó trong tộc cũng có tiểu bảo bảo sinh ra, bất quá tình huống cũng không được tốt lắm.”

Mặc Lợi Nhi nói làm Khải Ân nhớ tới lần đầu tiên tới thánh địa đã nhìn thấy những thú nhân mang thai, tính ra vài tháng sau đứa nhỏ cũng tới ngày sinh ra.

“Tình huống không tốt?”

“Đúng vậy, tổng cộng có 7 người mang thai nhưng chỉ có 4 cục cưng còn sống, hơn nữa cũng không có tiểu dũng sĩ nào. Trạng thái của cục cưng và mẫu thân đều không được tốt lắm. Thấy được hài tử của người, mọi người cuối cùng cũng thấy được một chút hi vọng.”

“Vui lên~” Mặc Lợi Nhi vỗ về gương mặt có chút hiu quạnh của Khải Ân, nghịch ngợm tròng mắt.

“Người cùng Tây Thụy Tư cố gắng sinh nhiều bé con hơn không phải được rồi sao~”

Nghe thấy lời nói đùa của Mặc Lợi Nhi, Khải Ân liền đỏ bừng mặt làm Mặc Lợi Nhi cười trộm không thôi.

Sắc trời đã muốn khuya, Tây Thụy Tư nhìn lại nhà mình, một người, hai, ba người..... một đoàn, gân xanh nổi đầy trên trán. Ho khan lớn vài tiếng, ý tứ là nhanh rút đi! Nhưng không ai để ý tới ý. Ai bảo những cục cưng sinh ra lúc trước trong bộ lạc đều yếu ớt như vậy, huống chi cục cưng nhà người vừa khỏe mạnh lại đáng yêu như vậy làm nhóm người lớn yêu thích không ngừng gọi ‘bảo bối’. Ngụ ý chính là, quyền sở hữu cục cưng nhà người đã không thuộc về một mình người nữa, cố chịu đựng đi. Bất quá Tây Thụy Tư cũng không phải loại người dễ chọc. Mọi người nhìn thấy lửa giận của Tây Thụy Tư sắp bùng nổ lập tức thức thời mà ngoan ngoãn trở về, dù sao cục cưng cũng không biến mất, ngày mai lại nhìn cũng không muộn!

Mọi người lục đục rời đi, bé con lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn ai oán chui vào lồng ngực ba ba tìm một vị trí thoải mái, dụi mắt ngáp một cái: mệt mỏi quá nga mệt mỏi quá nga~ Tây Thụy Tư đau lòng vỗ về đứa con ôm bé vào lòng trong. Khải Ân đã ngủ từ sớm, hẳn quả thực đã mệt chết đi. Tây Thụy Tư nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường đặt cục cưng xuống, một lớn một nhỏ im lặng say ngủ làm Tây Thụy Tư nhìn đến ngây ngốc, có vợ có con, cuộc đời này của y không còn gì tiếc nuối.....

Tỉnh lại ngày hôm sau, Tây Thụy Tư từ sớm đã mang theo cục cưng ra ngoài. Khải Ân đơn giản rửa mặt sau đó rời khỏi nhà gỗ.

——Hôm nay bộ lạc thực náo nhiệt a, mọi người đều bận rộn, có cảm giác như lễ hội. Mọi người nhìn thấy Khải Ân đều nhiệt tình chào hỏi. Xem ra mọi người rất coi trọng nghi thức này. Nếu tất cả mọi người bận rộn như vậy hẳn cũng không nên nhàn rỗi, Khải Ân xắn ống tay áo chạy về hướng Dịch Đặc.....

Màn đêm rất nhanh buông xuống, đợi tới khi Tây Thụy Tư ôm cục cưng tìm tới, Khải Ân đã chạy tới chạy lui nhiều nơi: giúp Dịch Đặc phân loại thảo dược, cùng Mặc Lợi Nhi ra bờ sông giặt quần áo, sau đó giúp mọi người ở quảng trường trung tâm dựng giá gỗ..... Hiện tại Khải Ân đã dung hợp rất tốt với nơi này, thậm chí có thể nói đã trở thành một phần tử không thể thiếu trong bộ lạc.

Trong quảng trường trung tâm ngồi đầy người, Tây Thụy Tư dắt Khải Ân vào một cái lều lớn trên quảng trường.

Khải Ân tiến vào nhìn thấy Mễ Gia đầu tiên, bên cạnh còn có Tiểu Khải Ân đang ngồi trên vai một thú nhân cao lớn. Còn có khoảng mười đôi vợ chồng đang ngồi trong lều, bất quá phần lớn những thú nhân hình người đều có chút tái nhợt, có vài người tinh thần không được tốt lắm, mỉm cười thân thiện với Khải Ân sau đó nhắm mắt lại tựa vào lòng bầu bạn.

Khải Ân đi tới đối diện Mễ Gia ngồi xuống, cục cưng cùng Tiểu Khải Ân nhìn thấy nhau đều thực hưng phấn, nha nha kêu lên. Một đứa vì nhỏ quá không nói được, một vì không phải tiểu dũng sĩ nên phát triển chậm vẫn đang học nói.

“Ta còn chưa giới thiệu với người đi, đây là trượng phu của ta, Uy Táp Đặc.”

Mễ Gia vừa giới thiệu với Khải Ân vừa ôm Tiểu Khải Ân xuống đặt bên người cục cưng để hai bé chơi đùa cùng nhau. Thú nhân lạnh lùng gật đầu chào Khải Ân cùng Tây Thụy Tư xong liền không chút để ý tới bọn họ, ánh mắt bám theo vợ mình cùng đứa con. Khải Ân âm thầm đánh giá Uy Táp Đặc: trời ạ, hảo tráng! Phòng chừng so với Tây Thụy Tư còn cao lớn hơn! Nhận được ánh mắt bất mãn của Tây Thụy Tư, Khải Ân mỉm cười, thật là một bình dấm chua a.

Bên ngoài vang lên âm thanh giã nua của ai tát, nghi thức bắt đầu rồi!

Mễ Gia cùng một ít thú nhân lần lượt ôm những đứa bé khá lớn ra ngoài, Khải Ân tò mò ngóng đầu ra xem, chỉ thấy đứa nhỏ được nhóm mẫu thân ôm vào lòng sau đó nhận lễ rửa tội từ phụ thân.

“Tiểu Khải Ân lớn như vậy còn nhận nghi thức sao?”

“Đúng vậy.” Tây Thụy Tư giọng điệu có chút tịch mịch: “Đứa nhỏ ngày càng ít, bọn họ phải nhận nghi thức này đến khi trưởng thành.”

Bọn nhỏ lần lượt nhận lễ rửa tội xong cuối cùng mới đến phiên cục cưng. Bé con thực nhu thuận nằm trong lòng Khải Ân nhìn ba ba cầm một viên tròn gì đó đi về hướng mình.

“Ah hắt xì ——”

Cục cưng nhú nhú cái mũi nhỏ: lạnh quá a, lạnh~ chính là hiện tạo sao lại cảm thấy nóng nóng? Kỳ lạ quá a.

“A ——”

Khải Ân thét một tiếng kinh hãi, nhìn bé con trong lòng ngực chậm rãi biến hóa, này này này—— đây chính là hình dạng thu nhỏ của Tây Thụy Tư a.

Lông tơ mềm mại nhẵn nhụi, hoa văn thú vương có màu thâm nâu, móng vuốt xinh xắn, cái đuôi nhỏ ngắn lúc ẩn lúc hiện, đôi mắt xanh thẳm long lanh ánh nước, còn có cái sừng bé xíu trên trán.....

Cục cưng——cư nhiên lại biến thân? !

44. Quyển 2 - Chương 39

“Ô?” Cục cưng tò mò nhìn bộ dáng hiện tại của mình, nâng móng vuốt bé xíu gãi gãi Khải Ân.

Khải Ân cũng không biết nên làm gì bây giờ, chân tay luống cuống nhìn về phía Tây Thụy Tư.

Tây Thụy Tư từ khiếp sợ khôi phục lại tinh thần bình tĩnh như thường từ trong tay Khải Ân tiếp nhận cục cưng, nhìn bé con trong tay không ngừng làm nũng là phe phẩy chiếc đuôi ngắn cũn rút cuộc không thể áp chế tâm tình kích động của mình. Y giờ cục cưng lên cao qua đầu để tất cả mọi người nhìn rõ tiểu thú sau khi biến thân, như chúa tể muôn loài gầm lớn một tiếng. Các tộc nhân cũng vô cùng kích động, vung tay hoang hô, không khí vui sướng cuốn lấy tất cả mọi người. Khóe mắt ai tất có chút ướt át, đã bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên ông cảm nhận được hi vọng rõ ràng của bộ lạc.....

Cục cưng lần đầu tiên tiếp nhận nhiều tiếng hoan hô của nhiều người như vậy, lúc đầu có chút không biết làm sao, nhưng chậm rãi dòng máu thú vương ngạo mạn thống trị thiên hạ dần thay thế bất an cùng mê mang. Cục cưng ngẩng đầu ưỡn ngực, thần nhiên tiếp nhận ánh mắt mọi người dồn vào mình, thậm chí sau tiếng rống kích động của Tây Thụy Tư cũng bắt chước gào theo. Chỉ tiếc tuổi cục cưng còn nhỏ, học không đến nơi đến chốn chỉ có thể phát ra âm thanh cao thấp không đồng đều, cứ ‘ô ô’ không ra ngô ra khoai gì cả.

Khải Ân ‘phốc xích’ bật cười, các tộc nhân cũng nhin không được cười ha ha.

Cục cưng cũng hiểu âm thanh mình vừa phát ra thật sự rất mất mặt, hai tiểu móng vuốt vươn lên che mặt, nhào vào trong lòng ngực ba ba, mặc kệ Tây Thụy Tư dõ dẫm nào cũng không chịu ra. Cuối cùng vẫn là Khải Ân dịu dàng dỗ dành cục cưng, bé con mới cục không tình nguyện chịu thỏa hiệp.

“Da mặt thực mỏng phải không a.”

Khải Ân buồn cười xoa xoa hai gò má đang phồng lên tức giận của bé con, xoắn xoắn cái đuôi ngắn cũn của tiểu thú phì phì đỏ đỏ. Nhìn thấy ánh mắt ần ập nước của cục cưng, ánh mắt đáng thương hề hề Tây Thụy Tư làm bộ như không thấy quay đầu qua chỗ khác. Biểu tình hưng phấn của Khải Ân lúc này y vô cùng quen thuộc, mỗi lần y nhìn thấy ánh mắt này nhìn mình nhất định sẽ tìm cơ hội nhéo lỗ tai y hay linh tinh gì đó. Khụ, tuy rằng hi sinh đứa con có chút ích kỷ nhưng so với bị người ta nhìn thấy Khải Ân đem y thành đại miêu mà đùa giỡn, thì y nguyện ý hi sinh đứa con.

Nghi thức vẫn tiếp tục tiến thành, mười mấy tộc nhân vây quanh lửa trại nhảy vũ đạo cầu phúc, ai tất tự mình giết một vật hiến tế giống như linh dương, lại tựa như con tê giác. Cuối cùng lần lượt diễn ra các hoạt động chính của buổi lễ.

Trên không quảng trường xuất hiện một vật thể tròn tròn lùn lùn chậm rãi hạ xuống. Khải Ân nhìn thấy số 7 đầu đội vòng hoa, mặc y phục làm từ da thú, khóe miệng nhin không được có chút run rẩy. Các tộc nhân khác nhìn thấy số 7 từ trên trời giáng xuống, bộ dạng vô cùng thành kính cúi đầu. Ai tất ôm bọn nhỏ tới nhận lời chúc phúc từ số 7, cha mẹ của những đứa nhỏ được chúc phúc về mặt kích động đến không thể dùng ngôn từ hình dung. Khải Ân cảm khái nhìn một màn trước mắt: đứa nhỏ đối với bộ lạc mà nói thật sự vô cùng trân quý a.

Nghi thức kéo dài rút cuộc cũng kết thúc, cục cưng bị một đoàn người nhiệt tình ôm đến ôm đi, ba ba vô cùng yêu thương bé vội vàng đi theo che chở. Nhìn thấy bóng dáng vội vàng của Tây Thụy Tư rời đi, Khải Ân lắc đầu đi về hướng lều trại.

Số 7 vừa nhìn thấy Khải Ân liền vội vàng đi tới, xem ra bộ dạng cậu rất cao hứng a, số 7 thậm chí còn phần khích xoa vai vòng trước mặt Khải Ân.

“Thiếu úy, ngài thấy tôi mặc như vậy thế nào, tôi cũng nên thay đổi tạo hình một chút đúng không!”

Khải Ân không nói gì ngược nhìn trời, hôm nay tất cả mọi người làm sao vậy.

“Ân..... rất được.” Giống một cái bình hoa tròn tròn, nửa câu sau Khải Ân đương nhiên sẽ không nói ra.

“Hắc hắc.”

Số 7 khó có khi mới thẹn thùng, đèn đỏ trước ngực không ngừng chớp tắt. Khải Ân khen ngợi làm cậu cao hứng một phen, nhưng cậu cũng không quên chính sự. Đặt số tư liệu khảo sát vào tay Khải Ân, trên đó có bản ghi chép từng chi tiết về trùng tộc bắt giữ được ngày đó.

Không hổ là trợ thủ đắc lực, làm việc vô cùng cẩn thận, chậm rãi lật xem số tài liệu trên tay, nhịp tim đập như trống nổi.

“Số 7, người cảm thấy thế nào?”

Thiếu úy..... đây là đang hỏi ý kiến cậu sao? Cho tới giờ thiếu úy luôn hạ mệnh lệnh nguyên ý nghe ý kiến của cậu sao? ! Lời nói của Khải Ân gây nên một trận sóng gào trong lòng số 7.

“Bắt được liên hệ giữa con chip và tế bào thần kinh của trùng tộc liên kết chặt chẽ với nhau, có thể nói là hòa hợp nhất thể. Tôi tuân theo ảnh hưởng từ tia UR đối với trùng tộc tiến hành thí nghiệm, phát hiện ra xạ tuyến từ UR có thể kích thích tế bào thần kinh của trùng tộc. Đây được trình bày cụ thể ở trang số 5 của bản báo cáo, tôi đoán mệnh lệnh ở con chip có thể chịu ảnh hưởng từ xạ tuyến có thể bị thúc dục hoặc bị áp chế. Lo lắng trước mắt của thiếu úy rất có khả năng, một khi bị UR kích thích mệnh lệnh trong con chip có thể bị phát động hoàn toàn. Đến lúc đó thú nhân sẽ gặp phải khó khăn từ trước tới nay chưa từng có.”

“Đúng vậy.”

Biểu tình Khải Ân đóng băng, trùng tộc chết tiệt xảo diệu lợi dụng UR để ngăn chặn nhân loại, một khi UR bị hủy ngay lập tức phải đối mặt với thể tấn công toàn diện từ trùng tộc. Có lẽ bọn nó đã sớm biết khả năng sinh sản của nhân loại bị UR ảnh hưởng, vì thế bất động thanh sắc chậm rãi chờ đợi. Khải Ân thở dài một hơi, chúng ta vẫn quá coi thường bọn nó. Lại nghĩ tới những tộc nhân nét mặt hăm mộ nhìn cực cứng, thần sắc Khải Ân vô cùng phức tạp..... lại phải làm bọn họ thất vọng rồi à.

“Thiếu úy, tôi có một ý tưởng.....”

“Nga? Số 7 người nói đi.”

“Kỳ thật, tôi cảm thấy biện pháp lúc trước thiếu úy lúc trước đề xuất không có khả năng.”

Âm thanh số 7 cứng nhắc cùng bình tĩnh không có gì khác biệt, nhưng trong đáy lòng lại đang gào thét hoan hô: đây chính là thành quả cậu suy nghĩ không ngừng à, cậu đã sớm muốn chia sẻ với thiếu úy, ngài nhất định sẽ rất cao hứng.

“Thiếu úy, ngài định dùng một nguồn năng lượng mạnh mẽ đánh vào hạt nhân nguyên tử của UR, ý tưởng của ta cũng không khác biệt lắm quá là thêm vào một ít này nọ.”

“Là cái gì?” Khải Ân chăm chú lắng nghe.

“Là một tổ hợp chương trình để gỡ bỏ mệnh lệnh con chip.”

Không đợi Khải Ân phản ứng số 7 đã tiếp tục nói.

“Trong quá trình neutron phản ứng đồng thời sẽ phát ra chương trình gỡ bỏ, làm cho mệnh lệnh công kích từ con chip không còn hiệu quả. Đương nhiên, quan trọng nhất là ——” Số 7 dừng một chút: “Tôi đã phiên dịch được chương trình của con chip.”

.....

Tâm tình của Khải Ân giống như từ địa ngục được kéo thẳng lên thiên đường.

“Số 7..... người quá tuyệt vời!” Khải Ân hưng phấn nhào về số 7, ôm lấy cơ thể tròn tròn của cậu hôn lên cái đầu tròn vo một cái vang dội, phỏng chừng ở chung với Tây Thụy Tư lâu ngày hình thành thói quen, chỉ có số 7 đáng thương bị kích thích trong khoảng thời gian ngắn.

45. Quyển 2 - Chương 40

“Khải Ân!”

Tây Thụy Tư tức giận ôm cực cứng vội vàng đi tới, Khải Ân vừa rồi vừa làm động tác gì, cư nhiên dám hôn người khác ngoài ý!

“Tây Thụy Tư!”

Khải Ân phá lệ hưng phấn một lòng muốn chia sẻ vui sướng trong lòng với Tây Thụy Tư căn bản không hề chú ý tới sắc mặt khó coi của y.

“Người vừa mới làm cái ——”

Không đợi y nói xong, Khải Ân mang vẻ mặt vô cùng vui sướng bỏ nhào về phía Tây Thụy Tư.

“Có cách rồi, trời ạ, may mà có số 7! Ta làm sao không nghĩ tới! Ta thực ngốc, kỳ thật ngay từ đầu liền. *% #%#@*”

Lời chất vấn còn chưa nói xong đã bị đánh gãy, Tây Thụy Tư nhìn Khải Ân thần thái như đang bay trên mây không ngừng nói những ngôn từ y hoàn toàn không hiểu. Rốt cuộc có chuyện gì đã làm Khải Ân hưng phấn đến vậy?

“Y nha——”

Cục cứng không cam lòng bị lạnh nhạt quơ nắm tay bé xíu muốn Khải Ân ôm một cái. Bé vừa mới bị một đám người nhiệt tình quá mức sờ tới sờ lui, ôm đến ôm đi phiền muốn chết, bây giờ nhu cầu cấp bách nhất chính là muốn ‘mụ mụ’ an ủi.

“Quả nhiên suy nghĩ của ta đúng, chẳng qua lúc ấy còn rất nhiều vấn đề phải cân nhắc. %& #@% & #%.”

“.....”

“Y nha —— a —— a ——”

“Phát hiện của số 7 đúng là đã giúp ta rất lớn, hiện tại chỉ cần. #@% #@&.”

“.....”

“Y nha! Y——! Nha ——! Ô ô —— ô oa ——”

“Ai nha, cục cứng sao lại khóc.”

Khải Ân rốt cục dừng lại việc thao thao bất tuyệt, nhẹ nhàng vỗ lưng thuận khí cho cục cứng, sao đang tốt đẹp lại khóc?

Cục cứng tự đầu qua một bên không thèm để ý Khải Ân còn không ngừng vắn vẹo cơ thể.

“Thật là, Tây Thụy Tư, có phải người làm cục cứng mất hứng. Mau dỗ con, ta có việc phải đi thánh địa, đêm nay không về đâu.”

“Cái gì! Từ từ, Khải——”

Tây Thụy Tư trợn mắt há hốc nhìn Khải Ân tự nói một mớ rồi vội vàng ly khai, đây rốt cuộc là sao a.

“Ô ô ô——” Cục cứng mếu máo tủi hờn nhìn theo bóng dáng Khải Ân rời đi, rốt cuộc nhịn không được khóc to, mụ mụ hảo nhân tâm a 555555555.

Tây Thụy Tư bất đắc dĩ cẩn thận vỗ vỗ lưng an ủi cục cứng, lại hung hăng trừng mắt nhìn số 7 ở bên cạnh không ngừng lóe ánh sáng đỏ. Khải Ân tới giờ chưa bao giờ chủ động như vậy, thế mà lần này cứ nhiên trước mặt công chúng hôn cái viên tròn quay này! Y mặc kệ viên tròn này có phải là thần Sáng Thế hay không, chỉ cần dám ngấp nghé Khải Ân của y thì dù là người hay thần y cũng không bỏ qua!

Nghĩ như vậy Tây Thụy Tư nhếch khóe miệng thành một nụ cười dữ tợn, dùng mỹ danh ‘đưa thần Sáng Thế trở về’ kỳ thật là kéo số 7 vào một góc tra hỏi.

Cục cứng gào vài tiếng cũng đã ngừng khóc, chớp mắt dùng ánh mắt xanh biếc giống hệt Khải Ân tò mò nhìn viên tròn, có màu bạc trắng.

“Muốn chơi đùa một chút không?” Tây Thụy Tư nhìn số 7 không ngừng chớp động hồng quang nhẹ nhàng hỏi cục cứng, âm thanh kia làm số 7 rung mình.

“Nha nha~~” Cục cứng hưng phấn kêu to y nha, lộ ra đôi răng nanh sắc nhọn.

“Đừng nôn nóng, chờ ba ba hỏi xong sẽ cho con chơi.”

Dứt lời, Tây Thụy Tư chậm rãi tới gần số 7 đồng thời xuất ra móng vuốt. (Móng tay có thể tự do co duỗi, rất sắc bén nga.)

Số 7 vội vàng lui ra sau, nếu cậu là người nhất định hiện tại đã chảy mồ hôi ướt đẫm! Cảm giác áp bức mạnh mẽ ập tới, điều này làm số 7 không tự chủ nhớ tới máy dò thám số 1 được thả ra hiện tại có thể đã trở thành một đồng sắt vụn.....

“Tây, ngài Tây Thụy Tư muốn hỏi tôi cái gì.....”

“Không có gì, chính là muốn biết người cùng Khải Ân rốt cuộc có quan hệ gì, vì sao vẫn luôn gọi hần là ‘thiếu úy’. Đừng nghĩ tới việc đe dọa hay lừa gạt ta, ta cũng không phải đám người tin tưởng cái gì là thần Sáng Thế.”

“Tôi.... này, để thiếu úy tự mình nói ra có lẽ tốt hơn.....”

“Nga? Phải không, ta muốn biết đáp án từ người!”

“Tôi, tôi.....”

“Tôi cái gì!” Tây Thụy Tư nhào tới trước mặt số 7 không còn đường lui trừng mắt lớn tiếng nói: “Nói mau!”

“Tôi là người hầu của thiếu úy Khải Ân!”

“Người hầu?” Tây Thụy Tư tiêu hóa danh từ này: “Có nghĩa là gì?”

“Nói đúng hơn là tôi nghe theo mệnh lệnh của thiếu úy Khải Ân.”

“Giải thích rõ ràng cho ta.”

“Này..... thực phức tạp.” Số 7 có ảo giác sau ót mình đang đổ mồ hôi.

“Vậy chậm rãi giảng cho ta!”

“.....” Thiếu úy mau tới cứu tôi với!

Nghe số 7 báo cáo xong Khải Ân vô cùng kích động, trong đầu có rất nhiều ý tưởng vô cùng nôn nóng bắt đầu hành động. Hần vừa tích hợp lại những tri thức trong đầu mình vừa phân tích dữ liệu trên máy tính, bất tri bất giác một đêm đã trôi qua——

“Cục cứng?”

Nhìn thấy cục cứng say ngủ bị nhét vào trong tay mình, Khải Ân ngẩng đầu lên khỏi đồng tư liệu.

“Tây Thụy Tư, sao người lại tới đây? Ta đang bận rất nhiều việc, ta——”

“Số 7 nói hết mọi việc cho ta rồi.”

“A?”

“Ta đã biết hết.” Tây Thụy Tư kéo Khải Ân qua, nhìn thẳng vào hai mắt hần: “Ta đã biết người làm sao tới được đây, thế giới của người từng gặp phải chuyện gì, còn có cả chuyện của chúng ta. Về thần Sáng Thế, ta đều biết.”

“Tây Thụy Tư —— đã biết? Y làm sao biết được, là số 7 nói sao?”

Khải Ân trừng mắt liếc viên tròn tròn đang trốn trong góc phòng giả làm bình hoa, hần trước đó nói mọi việc cho số 7 biết cũng đã yêu cầu cậu tạm thời không được nói việc này cho các thú nhân biết, lúc này biết chân tướng với bọn họ mà nói là quá sớm.

“Tây Thụy Tư ta không phải cố ý giấu giếm người——”

“Ta biết, những bản khoản của người ta đều biết.” Tây Thụy Tư mạnh mẽ nhưng lại không mất đi ôn nhu kéo Khải Ân vào lòng. Theo như lời số 7 y biết được những việc không thể tưởng tượng nổi! Khải Ân thật

sự là bảo vật trân quý trời xanh ban cho bọn họ! Y không thể tưởng nếu không có Khải Ân tình cảnh của bọn họ sẽ gian nan cỡ nào! Cơ thể trong lòng y so với bọn họ mà nói rất nhỏ nhắn, nhưng trên vai lại gánh một trọng trách nặng nề như vậy.....

“Khải Ân——”

Tây Thụy Tư nắm lấy tay hắn nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn, y muốn một lời hứa từ hắn.

“Đáp ứng ta! Về sau phải chia sẻ tất cả với ta!”

46. Quyển 2 - Chương 41

Căn phòng nguyên bản để thờ cúng khối thủy tinh hiện tại đã trở thành phòng thí nghiệm của Khải Ân, số 7 đem tất cả dụng cụ có thể sử dụng tới nơi này. Lúc này Khải Ân đang bận rộn làm việc, tựa hồ như hoàn toàn không chú ý tới một bóng đen đang tới gần hắn.....

Dựa vào lớp đệm thịt mềm mại di chuyển không hề phát ra âm thanh nào, bóng đen nhẹ nhàng lại cẩn thận chậm rãi tiếp cận, di động rút ngắn dần khoảng cách..... cơ thể hơi hạ thấp, tứ chi gấp lại, móng vuốt lóe ra, tập trung sức mạnh trong nháy mắt bật lên dồn con mồi vào chỗ chết! Thời cơ——chính là hiện tại!

“Cục cưng, đừng nghịch ngợm.”

Âm thanh Khải Ân không nhanh không chậm làm bé con nhất thời như quả bóng xì hơi đặt mông ngồi trên mặt đất.

“Ô

~”

Ba ba rõ ràng đã dạy như vậy, như thế nào cũng không thể dùng được với mẹ mẹ à? Vẫn là mẹ mẹ lợi hại~ cục cưng biến trở về hình người bám vào chân Khải Ân leo lên.

“Mẹ mẹ~ a——bao~~bao~~”

“Là ôm mới đúng!” Khải Ân xoay người ôm lấy cục cưng: “Không phải bảo con không được thường xuyên biến hình sao, thật là!”

Thường xuyên biến thân sẽ hao một lượng lớn thể lực của thú nhân, một thú nhân trưởng thành một ngày cũng chỉ biến hình vài lần huống chi cục cưng vốn chỉ là trẻ con.

“A ân~~” cục cưng cọ a cọ mặt trong lòng ngực Khải Ân tìm một vị trí thoải mái. Mẹ Mẹ bảo bé đừng loạn biến hình nhưng bé thấy đâu có vấn đề gì à, nhiều lắm chính là toàn thân cảm thấy mệt mỗi chút thôi, rất ổn nga~

Khải Ân nhìn thấy bé con rất nhanh liền say ngủ bất đắc dĩ lắc đầu, đúng là vật nhỏ nghịch ngợm.

“Tiểu tử kia lại không thành công sao?” Mặc Lợi Nhi bưng thức ăn tới, tiếp nhận cục cưng trong tay Khải Ân, nhìn không được mà véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say: “Cục cưng hiện tại đã nỗ lực như vậy, sau này nhất định có thể trở thành dũng sĩ lợi hại nhất!”

Khải Ân mỉm cười không nói, tiếp tục bắt tay vào công tác. Mặc Lợi Nhi tò tò liếc nhìn quan sát.

“Oa~~Khải Ân! Đây là người làm sao? Thật là lợi hại nga!”

“Không tính là ta làm, chỉ chỉnh sửa thêm một chút thôi.”

Khải Ân nhìn thiết bị phóng đi trước mắt đã sắp thành công thở ra một hơi, đây vốn là thiết bị xung mạch ion của phi thuyền, tầm bắn cùng độ chính xác xem như rất lý tưởng, chỉ cần số 7 chuyển chương trình giải mã vào là xem như hoàn thành. Mấy hôm nay Tây Thụy Tư cùng Khảm bí mật lên vào sơn cốc của dị hình

trùng để tìm kiếm địa điểm thích hợp nhất để phóng, hiện tại không biết tình hình thế nào. Nói tới Tây Thụy Tư lại nghĩ tới lời hứa hẹn nghiêm túc vài ngày trước ở ngay trong này, không khỏi ám áp trong lòng.

“Sau này hết thấy mọi việc ta sẽ cùng gánh vác với người.” Chuyện này hẳn đã sớm biết! Tây Thụy Tư y, một Tây Thụy Tư toàn tâm toàn ý, luôn dùng chính phương thức của mình để biểu đạt ôn nhu, hẳn sao lại không biết chứ.

“Ba ba!” Cục cứng trong lòng Mặc Lợi Nhi đột nhiên kêu lên.

Ngửi được trong không khí truyền tới hơi thở quen thuộc cục cứng hưng phấn không ngủ được, miệng không ngừng kêu lên. Khải Ân có chút chua chua nhìn cục cứng liếc mắt một cái, tiểu tử này từ khi học nói, chỉ có hai từ ‘ba ba’ này là phát âm chuẩn xác nhất.

“Ba ba~~bao~~” Ánh mắt cục cứng vô cùng nhạy bén, vừa nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Tây Thụy Tư xuất hiện ngay cửa lập tức phát ra tiếng kêu ngọt ngào.

Tây Thụy Tư thuận thế ôm lấy cục cứng quăng lên cao làm bé con ‘khanh khách’ cười không ngừng. Khải Ân thấy nhưng không thể trách, đây là trò chơi yêu thích nhất của hai cha con. Mặc Lợi Nhi ước ao nhìn Tây Thụy Tư cùng cục cứng vui vẻ mà mở to mắt. Khảm bước vào cùng Tây Thụy Tư thấy được Mặc Lợi Nhi liền kéo vào lòng nhẹ giọng nói: “Tây Thụy Tư cùng ta nói rồi, chờ mọi chuyện chấm dứt về sau người muốn sinh mấy đứa cũng được. Đến lúc đó cũng đừng trách ta không cho người xuống giường.” Lời nói của Khảm làm Mặc Lợi Nhi ngay cả cổ cũng đỏ bừng. Hẳn không phải nói thật đi, cứ nhiên lại, lại..... này xấu hổ muốn chết!

Tây Thụy Tư vui đùa âm ỉ với cục cứng một hồi liền nhớ tới chính sự, đưa dụng cụ Khải Ân đưa cho y trước khi đi ra, chỉ vào ảnh một địa hình nói: “Địa hình trong sơn cốc so với chúng ta nghĩ thì phức tạp hơn nhiều, có rất nhiều nham thạch được thiên nhiên tạo thành làm thành một lá chắn. Trùng tộc một khi phát hiện dị thường sẽ huy động toàn bộ lực lượng xuất động, Khảm cũng không có cách nào trực tiếp quan sát từ không trung. Chúng ta mai phục vài ngày nay mới phát hiện được nơi này. Đây là một ghềnh đá cao ở ngoài sơn cốc, từ nơi này thẳng tới hồng tâm sơn cốc không hề có chướng ngại gì, rất phù hợp yêu cầu của người nói.”

Khải Ân cẩn thận quan sát ảnh Tây Thụy Tư chụp được, quả nhiên là địa điểm lý tưởng: khoảng cách này sẽ không bị trùng tộc phát hiện đồng thời cũng nằm trong phạm vi tầm bắn, càng tuyệt hơn chính là góc độ này lại xảo diệu né tránh được các chướng ngại vật trên đường đi, thật sự ngay cả ông trời cũng giúp bọn họ, để Tây Thụy Tư tìm được địa điểm tốt nhất.

“Thiếu úy!” Lúc này số 7 cũng từ trong phòng thờ cúng mang theo tin tức phấn chấn lòng người tiến ra: “Chương trình gỡ bỏ chỉ lệnh trùng tộc đã biên dịch hoàn tất.”

“Thật tốt quá! Hiện tại sắp xếp hết thấy mọi việc, chỉ cần chờ đợi thời điểm phóng xạ UR yếu nhất vào 3 ngày sau, đó là thời cơ tốt nhất để xuống tay.”

Nhưng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn a, nhìn thấy ánh mắt tràn ngập hi vọng của mọi người trong lòng Khải Ân chỉ có một nguyện vọng như vậy—— bọn họ chờ đợi đã đủ lâu rồi!

Tây Thụy Tư nhìn thấy một tia bất an trong mắt Khải Ân, cầm lấy tay hắn, đôi mắt tràn tràn ngập tín nhiệm cùng ủng hộ: “Yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ thành công!”

47. Quyển 2 - Chương 42

Ba ngày sau, Tây Thụy Tư mang theo các dũng sĩ cường tráng nhất trong bộ lạc cùng với Khải Ân trong ánh mắt mong chờ của tộc nhân bắt đầu xuất phát.

Gió gào thét thổi qua, mây đen thật dày che kín không trung, mơ hồ có sấm chớp chớp động, tựa hồ một lát nữa sẽ có bão ập tới.....

Dưới sự dẫn dắt của Tây Thụy Tư, đoàn người im lặng nhanh chóng băng xuyên qua rừng rậm, thảo nguyên, hồ nước, cuối cùng tụ tập ở sơn cốc trùng tộc. Từ ghềnh đá cao nhìn xuống phía dưới, trong đáy cốc là một mảnh đen nghìn nghịt. Hàng ngàn hàng vạn con dị hình trùng thật lớn tụ tập một chỗ quả thực có chút dọa người, ngay cả Khải Ân từng giao thủ vô số lần với trùng tộc cũng có chút lạnh sống lưng.

Đặt thiết bị phóng khí cố định tốt, Khải Ân làm một dấu hiệu với Tây Thụy Tư. Tây Thụy Tư hiểu ý gật đầu, mang theo tất cả thú nhân dũng sĩ rời khỏi ghềnh đá, lặng lẽ tiếp cận sơn cốc, mai phục ở bốn phía.

Mở máy tính trí năng, Khải Ân không hề chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình: đường cong màu đỏ không ngừng biến hóa, một hồi gấp khúc, một hồi lại thẳng một đường..... công tác thiết bị phóng khí đã bật, biểu hiện nó đã tập trung đủ năng lượng trên miệng thiết bị ẩn ẩn bạch quang phát ra.

Đường cong màu đỏ nguyên bản thông thả di động đột ngột kịch liệt vặn vẹo đứng lên, đường cong nhanh chóng sắp tiếp cận đỉnh điểm——máy tính trí năng cũng bắt đầu đếm ngược:

“10, 9, 8, 7.....”

Khải Ân hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn vào màn hình định vị của thiết bị phóng khí đang nhắm thẳng vào khoáng thạch màu đen thật lớn ở giữa sơn cốc.

“3, 2, 1.” Phóng!

Khải Ân lập tức bóp cò, một luồng ánh sáng trắng hướng thẳng về UR bắn đi, va chạm vào khối khoáng thạch UR màu đen phát ra quang mang chói mắt. Số liệu trên máy tính trí năng không ngừng chớp động, đang phản ánh tình huống hoạt động các nguyên tử bên trong UR.

Dừng lại a, mau dừng lại! Khải Ân khẩn trương nhìn chăm chăm số liệu không ngừng dao động, trong lòng căng thẳng đến chảy mồ hôi. Dị hình trùng trong sơn cốc bắt đầu rối loạn, bất ổn chạy loạn xung quanh, trường hợp quả thực là cực kỳ hỗn loạn.

Dần dần, số liệu hỗn loạn trên màn hình bắt đầu yên ổn sắp xếp vô cùng trật tự. Vỏ ngoài của UR bắt đầu xuất hiện vết nứt, để lộ ánh sáng trắng, nhưng dần dần cũng bị tia sáng màu xanh biếc của phóng xạ..... cuối cùng quy trình trở về yên ổn.

Tại sao lại có thể như vậy! ! Khải Ân không dám tin ngã ngồi xuống đất: năng lượng UR so với bọn hắn tưởng tượng cư nhiên lại lớn hơn gấp mấy trăm lần, cho dù dốc hết sức mạnh vẫn không thể lay chuyển UR sao? Vì cái gì lại như vậy.....

Ánh sáng phát ra từ va chạm của hai luồng sức mạnh dần dần biến mất, trùng tộc cũng an tĩnh lại. Tây Thụy Tư cùng các dũng sĩ khác nhìn thấy cảnh tượng này tựa hồ cũng hiểu được: bọn họ thất bại..... không cam lòng a! Nguyên bản vô cùng tự tin trước kế hoạch khi đối mặt với UR lại có vẻ vô cùng nhỏ yếu, mặc kệ là ai cũng sẽ không cam tâm, huống chi là tộc thú nhân đã chịu đựng đủ tra tấn!

Thời điểm mọi người ở đây đều chìm vào tuyệt vọng lại bất ngờ xảy ra biến hóa——mây đen trên bầu trời tụ tập ngày càng nhiều, tập trung ngay trên đầu UR, cùng với một tiếng gầm rú mãnh liệt một tia chớp đánh thẳng vào giữa UR, chiếu sáng cả đại địa.....

Máy tính trí năng không ngừng phát ra tiếng vang đô đô, Khải Ân kinh hãi phát hiện năng lượng nguyên bản sắp bị UR cắn nuốt trong nháy mắt tăng lên mấy ngàn lần! Tình thế được đảo ngược, nguồn năng lượng quá mạnh đã hoàn toàn phá hủy UR từ bên trong, màn hình máy tính trí năng nhất thời trắng xóa.

Trong chốc lát, ánh sáng màu lam phát ra từ UR giống như những gợn sóng trong nháy mắt bị thu hồi về sơn cốc. Dị hình trùng bị ánh sáng bao phủ run rẩy thê thảm, cuộn mình vài giây sau một dòng chất lỏng trắng đục chảy ra từ trong óc, trong đó ẩn ẩn lóe ra những mảnh nhỏ của con chip không chế trùng tộc.....

Ngay sau đó đại địa bắt đầu chấn động kịch liệt, UR rốt cục không chịu được xung động của hai luồng năng lượng cực mạnh không ngừng bành trướng, cuối cùng đi tới kết quả diệt vong.....

——một trận nổ tung hình thành một luồng khói hình nấm khổng lồ trên không trung sơn cốc chạm tới tận mây——

Khải Ân khẩn trương nhìn về phía Tây Thụy Tư và mọi người đang ẩn nấp, mãi đến khi xác nhận tất cả mọi người bình an vô sự mới yên lòng.

Sương khói tan hết trong sơn cốc tràn ngập thi thể cháy đen cùng vỡ vụn của trùng tộc. Tây Thụy Tư phát ra tiếng gầm giận dữ, các dũng sĩ thú nhân đều vọt vào sơn cốc bắt đầu diệt sạch đám dị hình trùng còn sót lại nhưng không hề còn chút sức lực phản kháng.....

Không biết từ khi nào, mây đen trên bầu trời dần dần tản đi, ánh sáng vàng óng ả xuyên qua các tầng mây chiếu sáng lên từng dũng sĩ đang hăng hái chiến đấu trong sơn cốc.

Trong không khí còn truyền tới hương vị của khói thuốc súng cùng với huyết tinh, Khải Ân cứ như vậy đứng trên ghềnh đá cao nhìn chăm chú từng người. Gió thổi làm mái tóc vàng óng bay tán loạn, bóng dáng thon dài cao ngất đứng trên tảng đá to vô cùng kiên nghị, làm yên ổn tâm tư của mọi người.....Tây Thụy Tư ngẩng đầu vừa lúc thấy được bóng dáng như thiên thần của Khải Ân, trong lòng tràn ngập kiêu ngạo! Y hướng về Khải Ân phát ra tiếng gầm cao vút mạnh mẽ, các dũng sĩ thú nhân khác cũng hưởng ứng—âm thanh kia giống như một sinh vật sống, xuyên thấu về phía chân trời, băng qua cao sơn lưu thủy, xuyên qua khe sâu đầm lầy, rơi vào đáy lòng mỗi người.....

Tộc nhân trong bộ lạc đang không ngừng cầu nguyện đều lệ rơi đầy mặt, bọn họ nghe được— đây là âm thanh của hi vọng!

Mây đen đã hoàn toàn tán đi, ánh sáng mặt trời vàng óng trải đầy đại địa..... đây là một kết thúc cũng chính là một sự khởi đầu: nhân loại sẽ tiếp tục sinh sản, sinh sôi không ngừng—

48. Quyển 2 - Chương 43

Một năm sau——

Trong bộ lạc là một cảnh tượng vô cùng bận rộn, mọi người ở trong thôn có công tác của riêng mình, thỉnh thoảng sẽ có dũng sĩ từ bên ngoài mang con mồi trở về. Khải Ân bước đi trên đường chính trong bộ lạc, thỉnh thoảng sẽ dừng lại cùng các tộc nhân trò chuyện. Nhớ lại những chuyện đã phát sinh một năm trước vẫn có cảm giác hoài niệm— tiến vào một tinh cầu xa lạ, gặp được tộc thú nhân, chiến đấu với trùng tộc, bây giờغمغم lại có lẽ tất cả hết thảy đều có thiên ý.

Chiến tranh đã qua đi được một năm, trong năm này cũng có rất nhiều sự việc đã xảy ra. Khải Ân được mọi người đề cử trở thành tộc trưởng bộ lạc, nhận được khiêu chiến so với trùng tộc còn lớn hơn là chấn hưng bộ lạc.

Tân sinh địa cầu có trùng trùng điệp điệp nguy cơ, lịch sử lâu dài của các sinh vật nguy hiểm cùng với lực lượng sản xuất và trình độ khoa học kỹ thuật thấp làm cuộc sống còn rất khó khăn. Không chỉ như vậy, nguy hiểm đến từ bên trong cũng không thể xem nhẹ. Các dũng sĩ tuy rằng rất tráng kiện nhưng một miệng vết thương nhiễm trùng có thể lấy mệnh bọn họ. Mà thú nhân hình người đối mặt với tự nhiên lớn mạnh lại không chịu nổi một kích, này cũng là lo lắng nhất của Khải Ân. Kỹ thuật hiện tại không thể chế được được vật cùng lượng lớn chất kháng sinh. Nên làm thế nào? Khải Ân tận dụng các vị thuốc đông y kết hợp với y thuật của bộ lạc, đồng thời lợi dụng thảo dược hiện có trên tinh cầu chế thành một ít dược vật. Hoàn hảo chính là nguyên nhân gây bệnh trong sinh thái nguyên thủy tổ chức khá đơn giản, nên dược vật chế được vẫn rất có hiệu quả.

Ngoài ra Khải Ân còn phát hiện cuộc sống của mọi người cũng không có quy luật. Các dũng sĩ đi ra ngoài săn bắn, khi đủ con mồi sẽ trở về, đợi cho thức ăn dùng hết sẽ lại tiếp tục đi săn. Nhưng thường sẽ hành động một mình, chỉ có những thú nhân có tình cảm thân thiết mới có thể hợp tác. Này tựa hồ có quen hệ tới gen mãnh thú trong cơ thể bọn họ, ý thức mãnh liệt đó làm quan hệ giữa các dũng sĩ thú nhân rất lạnh nhạt, có thể nói là thờ ơ. Ngay cả các dũng sĩ có lúc tay không quay về, con mồi hình thể lớn rất nguy hiểm, con mồi nhỏ thì căn bản không đủ bổ sung vào năng lượng tiêu hao khi đi săn, càng miễn bàn còn phải phân phát cho một bộ phận lớn mọi người trong bộ lạc. Bởi vậy các dũng sĩ đi săn sẽ không hề ngừng nghỉ, chỉ

khi bắt được con mồi phong phú mới có thể nghỉ ngơi một vài ngày, mà thời điểm thiếu thốn thực vật cuộc sống của mọi người rất khó khăn. Ngoài ra, hoa quả cũng ra quả theo mùa, dinh dưỡng mọi người hấp thu cũng không cân bằng. Để giải quyết các nguy cơ này Khải Ân bắt đầu dạy mọi người canh tác, nuôi dưỡng súc vật. May mắn lá chắn xung quanh bộ lạc vẫn còn vì thế khu vực xung quanh bộ lạc vẫn còn rất an toàn, kế hoạch của Khải Ân có thể từng bước tiến hành. Hiện tại đã qua một năm, thu hoạch ngũ cốc tuy rằng không nhiều nhưng vẫn làm mọi người vô cùng vui mừng, thậm chí còn mở lễ mừng.

Bất quá này cũng không phải chuyện Khải Ân quan tâm nhất—từ khi UR hủy diệt các tộc nhân lần lượt mang thai đứa nhỏ, tất cả mọi người đều bận rộn nghênh đón các tiểu sinh mệnh xuất thế. Thánh địa không có biện pháp để chứa một lượng lớn người mang thai như vậy, năng lượng thủy tinh cung cấp cũng chỉ ở một mức nhất định, Khải Ân chỉ có thể nghĩ biện pháp để năng lượng thủy tinh chuyển về đồ đạc. Số 7 đã bắt đầu chuẩn bị chuyển hóa năng lượng địa năng và mặt trời vào thủy tinh năng lượng.

Nhìn thấy sức sống trong bộ lạc sinh sôi không ngừng, Khải Ân mỉm cười: có lẽ đòi hỏi phải tốn thời gian mười năm, hai mươi năm, thậm chí có thể lâu hơn hẳn cũng sẽ không chùn bước! Cho dù hẳn không thể tiếp tục trông coi thì con cháu của hắn, con cháu của con cháu sẽ tiếp tục phồn vinh với mảnh đất này.....

“Khải Ân~ Khải Ân~” Một bóng dáng nho nhỏ chạy rất nhanh về phía hắn.

“Làm sao vậy?” Khải Ân ôm cổ bé, nhu nhu gương mặt nhỏ nhắn đã khóc đến ửng đỏ.

“Ô oa~~ Á Luân Đặc, Á Luân Đặc bắt Cầu Cầu làm mồi! Ô oa~~ Cầu Cầu của con!”

Cái tên xú tiểu tử kia! Khải Ân thầm cắn răng, Á Luân Đặc cũng chính là cục cưng hiện tại tương tự như đứa nhỏ nhân loại khoảng 5, 6 tuổi thích nghịch ngợm phá phách, gây ra không ít phiền toái cho hắn. Lần này nhất định phải hảo hảo giáo huấn bé một chút!

“Tiểu Khải Ân, đừng khóc nữa~ xem xem! Ta đem Cầu Cầu về cho con này.”

Mặc Lợi Nhi ôm một vật nhỏ bộ lông trắng đen xen lẫn cườì hì hì tiêu sái tiến lại đây, thân hình mập mạp dễ dàng nhận ra đã mang thai vài tháng. Cầu Cầu vừa nhìn thấy tiểu chủ nhân lập tức nhảy vào lòng ngực bé, vẫn chưa hết hoảng sợ mà run lập cập. Khải Ân thực là vừa tức vừa buồn cười, Cầu Cầu chính là tiểu hầu tử hắn đem về bộ lạc lúc trước. Vật nhỏ vô cùng tinh nghịch này hiện tại chỉ cần nhìn thấy Á Luân Đặc sẽ vô cùng ngoan ngoãn không ngừng run rẩy.

“Đúng rồi Khải Ân, Dịch Đặc vừa nghiên cứu chế được một ít dược vật, người có định qua nhìn xem thử không?”

“Cũng tốt, ta cũng đang định đi tìm Dịch Đặc. Ân Ân cùng đi nhé, không phải con vẫn luôn đòi học y thuật với Dịch Đặc sao?”

“Thật sao? Thật sao?”

Tiểu Khải Ân vui sướng kêu to, gương mặt nhỏ nhắn bởi vì hưng phấn mà đỏ bừng, rất đáng yêu.

“Đương nhiên, đi thôi.”

Khải Ân cùng Mặc Lợi Nhi tùm tùm nhìn bé kích động vừa hát vừa nhảy, nắm tay bé cùng nhau đi về nơi của Dịch Đặc.

Sau khi ở chỗ Dịch Đặc ngây người một hồi, Khải Ân một mình rời khỏi bộ lạc ra khu vực ruộng nương bên ngoài tìm Mễ Gia, hỏi thăm tình huống thu hoạch. Trên đường có một vài động vật được nuôi không biết làm sao chạy ra được, mọi người lại luống cuống tay chân một trận. Đợi cho Khải Ân đi một vòng bộ lạc thì mặt trời cũng đã lặn xuống núi, các dũng sĩ săn thú cũng đã trở lại. Khải Ân lại bắt đầu tính toán để phân phối hảo con mồi.

Đợi cho hết thầy mọi việc hoàn tất Khải Ân cũng có chút mệt mỏi, bất quá kỳ quái nhất chính là Tây Thụy Tư cùng cục cưng vẫn chưa trở về. Đã trễ như vậy Khải Ân không khỏi có chút lo lắng, đang lúc hắn định ra ngoài tìm kiếm đi Tây Thụy Tư ôm cục cưng đã say ngủ trở lại.

Cục cưng so với thời điểm mới biến hình đã lớn hơn không ít, không sai biệt một con báo nhỏ lắm, lúc này đang ngã vào lòng Tây Thụy Tư vù vù ngủ.

“Sao vậy? Sao hôm nay con lại mệt như vậy.”

Tây Thụy Tư đặt cục cưng lên giường, sủng nịch nhìn bé.

“Hôm nay một mình nó đánh bại một con giắc tích!”

“Giắc tích!” Khải Ân kinh hô, đây là một loài động vật ăn thịt rất hung mãnh, hình thể giống như cá sấu, toàn thân đầy gai sắc nhọn rất nguy hiểm. Nhìn thấy miệng vết thương nông sâu không đồng nhất trên người cục cưng, ý nghĩ nguyên bản định giáo huấn bé một chút lập tức bị yêu thương tràn ngập thay thế.

“Có thương được chưa?”

“Thoa rồi, ta mới từ chỗ Dịch Đặc trở về. Ngay cả Mục Pháp Sa cũng khen ngợi Á Luân Đặc, nói nó tương lai nhất định sẽ trở thành dũng sĩ lợi hại nhất.” Trong giọng nói Tây Thụy Tư tràn ngập kiêu ngạo của một người cha.

“Mục Pháp Sa? Là vị trượng phu thần long kiến thủ bất kiến vĩ của Dịch Đặc? Không biết bọn họ có định có đứa nhỏ không nhỉ.”

Dũng sĩ thú nhân của bộ lạc cả đời chỉ trung thành với một bầu bạn, bởi vì các thú nhân hình người với hình thú nhân ngắn hơn nhiều. Một khi bầu bạn của các dũng sĩ thú nhân chết đi, đợi cho những đứa con trưởng thành bọn họ sẽ rời khỏi bộ lạc sống một mình. Đây cũng là nguyên nhân bộ lạc không thấy lão nhân. Khi đó thì các dũng sĩ thú nhân đã hoàn thành trách nhiệm của một trượng phu cùng phụ thân, làm người giám hộ cho người thân của mình. Bất quá trượng phu của Dịch Đặc là ngoại tộc, bởi vì thú tính quá mạnh mẽ nên hẳn cũng không ở lại bộ lạc. Dịch Đặc đối với bộ lạc mà nói cũng là một thành viên không thể thiếu, vì thế cũng không thể cùng hắn rời đi, hai người đành phải sống một cuộc sống bị phân cách. Đối với tình huống này, Khải Ân cũng chỉ có thể cố gắng làm nhạt đi loại bản năng dã thú mãnh liệt của các thú nhân.

“Không biết, có lẽ khi có đứa nhỏ Mục Pháp Sa sẽ ở lại bộ lạc. Đừng động tới bọn họ, Khải Ân, người không thấy chỉ có một đứa nhỏ quá ít sao.”

Tây Thụy Tư vừa nói vừa lặng lẽ kéo Khải Ân lên giường, tay cũng không an phận vói vào trong quần áo hắn. Từ khi Khải Ân lên làm tộc trưởng thì tất cả mọi việc to nhỏ trong bộ lạc đều cần hắn quan tâm, vì thế đứa nhỏ thứ hai của bọn họ tới giờ vẫn chưa có động tĩnh gì.

“Từ từ, ta còn có việc muốn hỏi người.”

Khải Ân vừa giãy giụa vừa cố khắc chế rung động của mình. Chết tiệt, người này động tác nhanh thật, cũng không biết vì cái gì thân thể hắn gần đây rất miễn cảm, Tây Thụy Tư thoáng động một chút hắn liền có cảm giác.

“Có việc gì mai nói sau, bảo bối, ta rất nhớ người.....” Tây Thụy Tư ngăn chặn đôi môi đỏ mọng hơi hé mở của Khải Ân, hơn nữa còn dọc một đường theo xương quai xanh chạy xuống dưới tham lam nếm hương vị của vợ, tay cũng không an phận chạy tới phía sau.

“Nơi này..... có nhớ ta không?” Tây Thụy Tư vừa nói vừa vô cùng khiêu khích dùng cự vật của mình ma sát vùng giữa đùi Khải Ân.

“Ân a..... Tây Thụy Tư..... chờ, a!”

“Ta chờ không kịp——”

Không đợi Khải Ân nói xong Tây Thụy Tư đã nâng chân trái hắn lên, đặt cự vật trắng kiện đã căng cứng hết cỡ ở cửa vào, vật cứng nóng rực kia vô cùng hăng hái vọt vào khe sâu của Khải Ân.

“A a ——”

Nhiệt độ thiêu đốt như đang đứng bên miệng núi lửa đang đốt cháy Khải Ân, cơ thể toàn thân không thể ức chế mà siết chặt, vách thịt theo bản năng run rẩy không ngừng co rút lại mút lấy cự vật Tây Thụy Tư càng chặt chẽ hơn.

“Cáp a..... bảo bối, quá tuyệt vời..... người vẫn chặt như vậy!”

Bên tai truyền tới tiếng thở dốc tràn ngập dự vọng, lửa nóng tráng kiện kịch liệt thẳng tiến vào sâu trong dũng đạo, không chút lưu tình cuồng bạo đâm xuyên vào lõi nhỏ chặt chẽ, phảng phất rút ra nơi nông nhất, rồi phảng phất cắn xé nơi sâu nhất.

“A.....a.....” Vách tường bên trong mị ma xát mãnh liệt hơn nữa bên tai còn quanh quẩn hơi thở tình dục ồ ồ trầm thấp làm Khải Ân rốt cuộc nhin không được mà kêu to.

Hưởng thụ biểu tình ý loạn tình mê của Khải Ân, Tây Thụy Tư không thể khắc chế lại càng gia tốc đóng đưa. Một trước một sau mà luật động thất lừng, nam tính tráng kiện ma xát nóng bỏng cảm nhận vách thịt bên trong, phát ra tiếng dâm mĩ chói lọi mê người.

“Chậm, ô..... chút, a a..... chậm..... cấp a.....”

Cảm giác vật chôn sâu trong nơi tư mật không ngừng cuồng loạn luật động, Khải Ân chỉ cảm nhận được ý thức dần dần rời bỏ chính mình, trong đầu chỉ còn một ý niệm: hi vọng ngày mai có thể xuống giường.....

Tình cảm mãnh liệt qua đi, mệt mỏi gấp bội ban ngày cần quét thối tới, đầu óc cứ mê mang không thể suy nghĩ. Mệt mỏi quá chỉ muốn ngủ, chính là dường như còn chuyện gì đó chưa làm..... là cái gì, rốt cuộc là cái gì, cái gì.....

Tây Thụy Tư nhìn Khải ân nặng nề thiếp đi, dịu dàng ấn lên môi hắn một nụ hôn, tiếp đó lại ngẩng đầu về phía phòng cực cứng có chút dâm chiêu. Ngày mai chính là thử thách sinh tồn của Á Luân Đặc, tạm thời—— không nên nói cho Khải Ân đi.....

49. Quyển 2 - Chương 44

Sáng sớm, theo thói quen mà vươn tay ra nhưng lại không chạm vào thứ gì, Khải Ân có chút mờ mịt mở mắt ra.

“Mới sáng sớm đã chạy đi đâu?”

Ngay cả cực cứng cũng không thấy, rốt cuộc đi đâu? Gần đây hai người này cứ thần thần bí bí, không phải có chuyện gì gạt hắn đi. Quên đi, mặc kệ bọn họ, còn có rất nhiều chuyện phải làm.

“Khải Ân, sớm a.”

Xuất môn không bao lâu Khải Ân liền gặp Mặc Lợi Nhi tiến tới chào hỏi.

“Sớm, đi tản bộ sao?”

“Đúng vậy, ngày hôm qua ngủ hơi nhiều nên tinh thần rất tốt, định ra ngoài tản bộ để hi vọng sinh ra một cực cứng cường tráng~”

Nhắc tới đứa nhỏ gương mặt Mặc Lợi Nhi tràn ngập biểu tình mơ màng, một bé con giống cậu và Khảm thật sự là quá tuyệt vời!

“Khảm gần đây cũng không đi theo người, hắn an tâm được à?”

“Hắn a, có việc bận rộn nên ta mới có thể trộm thở phào một hơi. Sau khi mang đứa nhỏ thật sự là so với ta hắn còn lo lắng hơn!”

Khải Ân nhìn Mặc Lợi Nhi ngoài mặc oán giận nhưng trong lòng lại ngọt ngào hiểu ý mà mỉm cười. Lúc trước thời điểm hắn có mang cực cứng Tây Thụy Tư vẫn luôn cuồng cuồng lo lắng như vậy, rõ ràng rất vui sướng nhưng động tác lại vô cùng cẩn thận, thật sự rất đáng yêu. Có lẽ sinh thêm một đứa nhỏ cũng là chủ ý không tồi.

“Đúng rồi, khảo nghiệm của cực cứng cũng sắp tới đi, y có chuẩn bị tốt chưa?”

“Khảo nghiệm? Đó là cái gì?”

Khải Ân cả kinh, trong lòng có dự cảm không tốt.

“A, Tây Thụy Tư không nói với người sao? Trong tộc các tiểu dũng sĩ đi săn thú phải nhận khảo nghiệm năng lực, chứng minh mình có đủ tư cách trở thành dũng sĩ. Bình thường tiểu bảo bảo phải tới 3, 4 tuổi mới nhận khảo nghiệm, bất quá Á Luân Đặc xuất sắc như vậy, khảo nghiệm hẳn sẽ tiến hành trong mấy ngày nay đi.”

“Tây Thụy Tư không nói với ta, khảo nghiệm sẽ làm gì?”

Khảo nghiệm——không phải là thứ hấn nhĩ tới đi.

“Ân.....hình như là dũng sĩ sẽ được đưa tới một cái khe sâu, có thể thuận lợi đi ra là thông qua khảo nghiệm.”

“Khe sâu.....là khe sâu nào?”

“Là khe sâu gần hẻm núi Kham Dịch Á nha.”

“Cái gì!”

Khải Ân vô cùng sợ hãi, Kham Dịch Á tụ tập rất nhiều động vật ăn thịt khổng lồ, khe sâu lại tràn ngập sinh vật nguy hiểm. Tây Thụy Tư chết tiệt, cư nhiên lại muốn gạt hấn!

“Vậy người có biết thời điểm Á Luân Đặc nhận khảo nghiệm cụ thể là khi nào không?”

“Không rõ lắm nga, này chỉ có bản thân phụ phân mới biết thôi.”

“Chính là Tây Thụy Tư không nói với ta!”

“Đó là y sợ người lo lắng~không có việc gì đâu, người không cần căng thẳng như vậy, Tây Thụy Tư sẽ bảo vệ cục cưng an toàn.”

“Ta vẫn còn lo lắng, cục cưng còn nhỏ như vậy. Người giúp ta nhắc Dịch Đặc xử lý việc trong tộc giúp ta, ta phải đi tới khe sâu ở Kham Dịch Á xem một chút.”

“Tốt, đi đường cẩn thận.”

Hy vọng sự cảm của mình không sai! Khải ân một bên tiến đến khe sâu một bên nén cơn giận Tây Thụy Tư trong lòng. Nếu cục cưng xảy ra chuyện gì thì y chết chắc!

Khe sâu ở phụ cận Kham Dịch Á bề ngoài nhìn rất xinh đẹp, nhưng bên trong bề ngoài yên bình người thấy hoàn toàn không thể tưởng được nó có vô vàn nguy hiểm. Ngay cả động vật ăn thịt cỡ lớn cũng chỉ dám ở bình nguyên phụ cận chứ không dám tiến tới gần khe sâu. Nguyên nhân chính là trong khe sâu tràn ngập động thực vật có độc, hơn nữa bởi vì hàm lượng dưỡng khí trong không khí khác xa các nơi khác mà nó đã trở thành sào huyệt cho động vật chân đốt khổng lồ.

Dọc theo đường đi không gặp phải động vật cỡ lớn nào, Khải Ân thuận lợi đi vào khe sâu. Nơi này vẫn yên tĩnh tựa hồ như không hề có người nào tới. Nhưng ánh mắt tinh tế của Khải Ân vẫn phát hiện ra một ít dấu vết để lại: phụ cận bụi cỏ có hai dấu chân, một lớn một nhỏ. Khải Ân hoàn toàn có thể khẳng định là Tây Thụy Tư cùng Á Luân Đặc.

Khải Ân suy nghĩ một chút, không trực tiếp tiến vào khe sâu mà men lên phía trên tìm kiếm, dù sao khe sâu cũng là nơi nguy hiểm hấn không thể đối phó. Nhưng như vậy cũng không phải biện pháp, không tiến vào khe sâu căn bản không tìm được bọn họ.

Đi hơn 2 giờ nhưng vẫn không phát hiện bóng dáng cục cưng cùng Tây Thụy Tư, Khải Ân không khỏi có chút nôn nóng, căn môi quyết định tiến vào khe sâu.

Nơi này không khí quá đặc làm Khải Ân có chút không thoải mái. Cây cối trong sơn cốc đặc biệt rậm rạp làm ánh mặt trời rất khó tiến vào, rừng rậm âm trầm làm người ta có cảm giác hít thở không thông.

Một con rắn mối đuôi ngắn có màu xanh biếc đột ngột leo lên làm Khải Ân chấn kinh không nhỏ. Chạm rãi hít thở, Khải Ân tự nói với mình đừng quá khẩn trương, nhưng giây tiếp theo hấn bị hình ảnh kinh hoàng trước mắt làm hoảng sợ tới mức trợn mắt há hốc—— một con nhện khổng lồ đột nhiên xuất hiện từ trong mặt đất nhào ra cắn xé con rắn mối sau đó kéo nó vào huyệt động.

50. Quyển 2 - Chương 45

Có lẽ.....ta quá xúc động, Khải Ân có chút ảo não: quan tâm quá sẽ bị loạn, những chuyện liên quan tới cục cưng hẳn luôn bị mất bình tĩnh, đây cũng không phải hiện tượng tốt. Thật cẩn thận tránh đi sào huyệt của con nhện trên mặt đất, Khải Ân càng tiến sâu vào rừng rậm hơn.

Hà, phát hiện! Đây là dấu chân của cục cưng, xem ra bé hẳn ở ngay phụ cận. Bất quá, mặt đất đồng thời còn có dấu vết của động vật khác lưu lại, giống như trải qua một trận đánh nhau. Dọc theo dấu vết tiến về phía trước Khải Ân lại phát hiện vết máu trên lùm cây, bụi cỏ hỗn độn vệt dạt về hai bên. Không chút suy nghĩ Khải Ân lập tức chạy theo bụi cỏ, ngàn vạn lần không phải cục cưng đã xảy ra chuyện!

Tiến tới phía trước khoảng mấy chục mét xuất hiện trước mắt là một lùm cây dày đặc, nhưng cũng không có tung tích của cục cưng. Một trận gió lạnh thổi qua làm Khải Ân run rẩy. Không thích hợp, quá im lặng. Sau một tiếng côn trùng liên tục kêu vang liên tiếp thất, vô cùng im lặng.....Sàn sạt sa—— một thân cây bị chết héo truyền ra tiếng vang quái dị. Khải Ân lui ra phía sau hai bước không dám hành động thiếu suy nghĩ, hẳn tựa hồ lại làm chính mình lâm vào nguy hiểm.

Sàn sạt sa—— sàn sạt sa——

Thanh âm lại vang lên, giống như gió thổi qua rừng cây nhưng hoàn toàn không phải. Âm thanh này rất ư ám, làm người ta không rét mà run, giống như có rất nhiều chân đang lướt trên mặt đất. Giống như, giống như—— loài sâu bọ có trăm chân! !

Ánh mắt xanh đậm lóe hàn quang, dài đến mấy chục mét, một con rết khổng lồ mở chim trườn từ trong một thân cây ra. Bên phải thân thể thiếu đi một ít chân, miệng vết thương bị xé rách có thể nhìn thấy được. Khải Ân nhẹ nhàng thở ra đồng thời cười khổ, hẳn nên tin tưởng thực lực của Á Luân Đặc mới đúng.

Đang định suy nghĩ làm thế nào để đào thoát, con rết trước mắt thấy hẳn lại bắt đầu rối loạn, giống như thấy một sinh vật vô cùng khủng bố vội vàng đào tẩu.

Hơi thở khô nóng ập lên cổ Khải Ân, bên tai truyền tới tiếng rít gào từ cổ họng cự thú. Loại cảm giác này hẳn rất quen thuộc——

“Tây Thụy Tư!”

Đôi tay hữu lực từ phía sau ôm lấy Khải Ân tiến nhập vào lòng ngực mình. Đầu lưỡi ẩm ướt nhẹ nhàng bò lên vành tai Khải Ân, tiếng nói từ tình tràn ngập khiêu khích vang lên bên tai.

“Người cư nhiên dám một mình chạy tới nơi này, ta có phải nên hảo hảo phạt người!”

Y còn chưa nói dứt lời, Khải Ân đã tức giận.

“Phải không? Ta không nên tới nơi này, còn Á Luân Đặc thì sao? Người đem con mang tới đây có ý gì, người có nói qua với ta chưa!” Nói tới Khải Ân lại càng tức giận hơn: “Nếu không phải gặp được Mặc Lợi Nhi, người còn định dấu ta bao lâu! Người có biết ta lo lắng cỡ nào không! Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ? !”

“Ân.....Khải Ân, người hãy nghe ta nói.” Tây Thụy Tư bị hẳn rống có chút xấu hổ: “Ta không nói cho người còn không phải sợ người lo lắng sao, không cho Á Luân Đặc nhận khảo nghiệm không được, các dũng sĩ đều phải thông qua khảo nghiệm thí luyện.”

Khải Ân hừ lạnh một tiếng.

“Ân.....được rồi, Á Luân Đặc có hơi sớm, bất quá nó là con ta, nhất định không thành vấn đề!” Ba ba kiêu ngạo vỗ ngực cam đoan, bất quá trong ánh mắt của ‘mụ mụ’ thì tín dụng của y đã hoàn toàn phá sản.

Khải Ân mặt không chút thay đổi liếc nhìn Tây Thụy Tư, trừng đến mức làm y không được tự nhiên đến khi y cầu xin tha thứ mới lành lạnh mở miệng.

“Lời này đợi cho Á Luân Đặc bình an trở về nói sau. Nếu con thiếu một cây tóc, hừ hừ——” Khải Ân cười lạnh: “Người 6 tháng này đừng nghĩ chuyện leo lên giường.”

Tây Thụy Tư ngửa mặt lên trời bi thương, 6 tháng! Còn không bằng giết y đi. Mặc Lợi Nhi nhất định là cố tình nói cho Khải Ân. Khảm, người nợ ta một lần.

“Còn thất thân làm gì, mau dẫn ta đi tìm cục cưng.”

Tây Thụy Tư nhận mệnh ôm lấy Khải Ân, nội tâm cầu nguyện tiểu tử kia cũng đừng thiếu cọng tóc nào.

“Đúng rồi, người làm thế nào tìm được ta?”

Tây Thụy Tư chỉ chỉ viên thủy tinh trước ngực Khải Ân: “Một khi sinh đứa nhỏ ta có thể thông qua thủy tinh cảm ứng được người.”

Thật thần kỳ, khó trách Mặc Lợi Nhi không lo lắng, phỏng chừng khi mình tiến vào khe sâu Tây Thụy Tư đã nhân ra. Khải Ân nhìn ngắm viên thủy tinh hình dáng xấu xí, ân, trở về hảo hảo nghiên cứu một chút.

“Thực chậm! Mau biến thân, nhanh lên!” Tuy rằng hành động của Tây Thụy Tư xem như đã rất nhanh lẹ nhưng Khải Ân vẫn chê chậm, y vừa mới rời đi để tìm mình không chừng cục cưng liền gặp phải nguy hiểm. Tây Thụy Tư chỉ có thể ngoan ngoãn thay đổi hình dáng, dưới sự thúc giục của Khải Ân nhanh chóng phóng chân chạy như bay.

Lúc này cục cưng đang thành thoi thông thả như một con mèo dạo bước: nơi này cũng không nguy hiểm như mọi người nói, ngay cả con rết bự kia cũng không có chút khiêu chiến gì cả. Di? Đó là cái gì, chưa từng thấy qua a! Cục cưng tò mò ba bước chỉ cần phóng hai bước chạy qua hoàn toàn quên mất dạy bảo của cha mẹ đại nhân. (Như vậy cũng coi như là tiểu dũng sĩ xuất sắc nhất đi? BS - -)

Nguy rồi! Vừa vội vàng đuổi theo đứa con, Tây Thụy Tư thầm kêu khổ trong lòng: con trai, ngàn vạn lần không được chạm vào mấy thứ đông tây a. Bất quá sự thật chứng minh phụ tử bọn họ chưa đạt được trình độ tâm ý tương thông. Cục cưng tò mò giờ móng vuốt lên khe chạm vào đóa hoa nhỏ màu lam thanh nhã trước mắt, hoa nhỏ then thùng run rẩy, cánh hoa vội vàng co rút lại. Hảo ngoạn

cục cưng tò mò trên chọc đóa hoa kỳ lạ kia đến không biết mệt. Tây Thụy Tư đã muốn nâng móng lên che mắt không dám nhìn tiếp nữa.

Đột nhiên một dòng chất lỏng vàng đục bắn ra từ nhụy hoa, cục cưng không kịp tránh bị phun dính đầy cả người.....

Thối quá thối quá! ! Đây là mùi gì a, cục cưng vừa phi phi phi vừa vung vẩy cơ thể.....5555555555 càng lúc càng thối, bé không muốn thành cục cưng thối 5555555555555555

Tây Thụy Tư liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái, sắc mặt Khải Ân vẫn như trước không đổi. Bất quá nghĩ tới những ngày kế tiếp Tây Thụy Tư thực hận không thể lập tức lao tới ẵm cục cưng về.

Lúc này tiểu thú đang lăn lộn trên mặt đất cũng ngừng động tác lại, vểnh tai chăm chú lắng nghe——Á Luân Đặc xoay người linh hoạt đứng lên, vươn dài bốn chân nhanh chóng bỏ chạy, tốc độ như đang chạy trốn cha mẹ đang chuẩn bị răn dạy. Khải Ân còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì đã bị Tây Thụy Tư túm lên lưng nhanh chóng đuổi theo cục cưng.

Sao vậy? Khải ân không biểu nên định mở miệng hỏi nhưng lại phát hiện ra phía sau cục cưng nổi lên một đám bụi đất cuộn cuộn. Nhìn kĩ lại một lần thì phát hiện không phải bụi đất, là một đám ong vàng, chính xác mà nói là một đám ong lớn cỡ một con chim ưng thật lớn! Khải Ân khẩn trương túm chặt lông Tây Thụy Tư, hai người men theo sườn núi bảo trì một khoảng cách nhất định quan sát Á Luân Đặc ở phía dưới, cục cưng thông minh nín thở lặn ngụp vào trong một hồ nước nhỏ. Trên mặt hồ lượn quanh một vòng, đám ong vàng tìm không được đành phải bay đi. Tây Thụy Tư cười khổ nhìn mớ lông bị nhéo xơ xác trên lưng, hi vọng tiểu tử kia tiếp theo có thể thông minh hơn một chút.

Nhìn đám ong vàng bay đi hết cục cưng mới nhô đầu lên khỏi mặt nước, hưng phấn lắc lắc bọt nước: như vậy cũng để ta thoát được, ha ha~ ~ nhìn đứa con Tây Thụy Tư lại thở dài một hơi: con trai ơn, cứ như vậy sẽ lại đưa tới vật khác a! Chính là tiểu thú vẫn không phát giác ra ở trong hồ vọc nước, muốn rửa sạch mùi vị khó ngửi trên người.

Đến rồi! Ánh mắt Tây Thụy Tư lạnh như băng, cảnh báo phát ra một tiếng rống to làm mặt nước trong hồ gợn sóng lăn tăn—ơ? Là âm thanh của ba ba, tiểu thú lập tức cảnh giác, bám vào một gốc cây gần đó bò lên. Còn chưa kịp đứng vững mặt hồ lập tức nổi lên một trận sóng, mấy con cá xấu từ trong nước há to miệng nhào về phía tiểu thú. Cục cứng nhanh nhẹn tránh trái tránh phải không chút sợ hãi, thậm chí còn xem mấy con cá xấu là ván cầu linh hoạt nhảy lên bờ. Xong rồi còn hướng về phía trong nước làm mặt quỷ, gào to hai tiếng sau đó vừa đi vừa nhảy bắt đầu xuất phát vào chỗ sâu trong khe núi. Khải Ân chỉ cảm thấy tuổi thọ của mình đã bị giảm mất 10 năm, trái tim trong lồng ngực vẫn còn đập bang bang. Tây Thụy Tư ở bên cạnh cẩn thận quan sát sắc mặt Khải Ân, tiếp tục mang hắn đi theo cục cứng.

Dọc theo đường đi cục cứng hữu kinh vô hiểm gặp phải một con chuồn chuồn xem bé là thức ăn, một con bọ cạp, một đám thực nghị long táo bạo (một loại khủng long cỡ nhỏ, tập tính ăn thịt, thích tụ tập lại một chỗ vô cùng kinh khủng ~) , dưới sự giúp đỡ bí mật của Tây Thụy Tư, cục cứng cuối cùng cũng ra khỏi hang núi. Cho dù tinh lực tràn đầy nhưng cục cứng bước đi cũng có chút lảo đảo.

Trên đỉnh đầu truyền tới hơi thở của ba ba, cục cứng vui vẻ kêu lên, bé đã qua được khảo nghiệm nha! Nha, mụ mụ cũng tới đây! Tiểu thú lập tức làm nũng cọ cọ Khải Ân, muốn hắn ôm một cái.

Khải Ân đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích tí nào, đôi mắt lạnh lùng nhìn hai phụ tử, chờ đợi trái tim đập kinh hoàng trong lồng ngực dần dần bình phục. Vị phụ thân dần cảm nhận được một luồng không khí áp suất thấp dần dần hình thành trên đỉnh đầu, cục cứng sở trường quan sát sắc mặt cũng lập tức phát hiện có chút không thích hợp, lập tức chậm rãi lui về phía sau lưng ba ba. Tây Thụy Tư cũng không dám nhìn Khải Ân. Một lát sau —— khe sâu vang vọng hai tiếng gào thét thê lương, thảm thiết tới mức dọa đám sinh vật gần đó chạy sạch.

Bất quá cục cứng cũng thành công thông qua khảo nghiệm. Chậm rãi trưởng thành một dũng sĩ kiệt xuất ^ ^

Hai mươi năm sau—————

Một con mèo nhỏ lẩn trong đám cây cối cố gắng kiềm chế mớ nước miếng không ngừng trào ra của mình, ép buộc ánh mắt đang bám chặt vào miếng cá nướng dờn đến bên người thú nhân cao lớn. Trời ạ! Hảo trắng, so với dũng sĩ cường tráng nhất trong bộ lạc còn phải lớn hơn!

Thú nhân trước mặt toàn thân che kín hoa văn hổ, dưới mái tóc màu rậm nắng là một gương mặt cương nghị đường nét rõ ràng, trên trán có một cái sừng nhọn màu bạc cong về phía trước, lúc này đang nhắm chặt hai mắt tựa vào một tảng đá trên bờ sông.

Anh ta đang ngủ sao? Chắc là vậy đi.....không, nhất định là đang ngủ. Cậu vừa mới tận mắt nhìn thấy thú nhân vật lộn suốt nửa giờ với một con cá mập. Anh ta cư nhiên dám khiêu chiến loài cá mập mà trong bộ lạc cho tới giờ không ai dám đụng tới! Nghĩ như vậy con mèo nhỏ rung mình, nếu như bị phát hiện..... lắc lắc đầu, mèo nhỏ cố gắng dùng sức lắc đầu để đánh văng mớ suy nghĩ khiếp đảm trong đầu. Mụ mụ, mụ mụ còn đang nằm trên giường bệnh chờ cậu, cậu nhất định phải mang thức ăn về! Siết chặt nắm tay con mèo nhỏ cố gắng tự động viên tinh thần mình: đừng sợ, không cần sợ, anh ta nhất định đang ngủ. Chỉ cần trộm được con cá lớn kia cậu và mẫu thân có thể ăn một bữa no nê! Trong bụng phối hợp truyền ra một trận cầu nhàu làm con mèo nhỏ sợ tới mức lập tức quỳ rạp xuống mặt đất mà run lập cập, mãi tới khi xác nhận thú nhân cũng không tỉnh lại mới dám chui mồm hôi từ từ bò dậy. Má ơi, còn chưa trộm đã bị dọa mất hết nửa cái mạng.

Á Luân Đặc dựa vào tảng đá giả vờ như đang chớp mắt có chút không kiên nhẫn mà khiêu một bên mi, tiểu gia hỏa này sao còn không chịu ra. Từ lúc sáng sớm tới khu vực con sông này anh đã phát hiện ra tiểu tử như chú mèo con bé xíu kia, bất quá bản lĩnh của con mèo nhỏ kia quá vững về, luồng cuống tay chân suốt nửa ngày ngay cả một con cá nhỏ cũng không bắt được. Nếu không phải con mèo ngốc này làm kinh động đám cá mập trong dòng sông anh cũng không ngại tiếp tục nhìn cậu vụng về cố loay hoay.

Thẳng đến khi anh cố ý bắt chước tiếng gào của dã thú làm tiểu gia hỏa này hoảng sợ lao vụt vào rừng anh mới tiến ra thu thập đám cá mập trong sông. Con mèo ngốc còn tưởng mình chưa bị phát hiện mà háng say nhìn lên. Bất quá ánh mắt hạnh nhân cứ tỏa sáng lấp lờ kia đúng là..... đáng yêu, ngay cả bộ dáng nhìn cá nướng của mình mà không ngừng chảy nước miếng cũng cực giống một con mèo nhỏ, tiểu gia hỏa này

phồng chùng đang rất đói bụng. Ai ai, anh đã cung cấp cho cơ hội tốt như vậy, tiểu tử kia còn không chịu ra. Ân, có lẽ là một con mèo nhỏ kiên cường.

Mèo nhỏ ẩn trong đám cây cối nào biết tâm tư của Á Luân Đặc, tự cổ vũ mình suốt nửa ngày mới cẩn thận đẩy đám cây cối dè dặt tới gần. Đến rồi đây! Á Luân Đặc bình tĩnh khép mắt lại, dấu đi tinh quang trong đôi mắt đang chờ mèo nhỏ tiếp cận. Còn thỉnh thoảng phát ra tiếng khò khè làm mèo nhỏ luống cuống tay chân sợ tới mức chỉ còn kém nằm bò ra đất giả chết.

Nguy hiểm thật! Rốt cục cũng tới rồi, con mèo nhỏ thở một hơi lại lật dật bụng lấy miệng mình. Liếc mắt trộm nhìn thú nhân bên cạnh một cái, tốt quá tốt quá, vẫn chưa tỉnh, sau đó tâm trí hoàn toàn bị con cá lớn được nướng vàng ươm thơm ngào ngạt hấp dẫn.

“Ừng ực ừng ực——”

Khóe miệng Á Luân Đặc khẽ nhếch lên, âm thanh nuốt nước miếng cũng lớn quá mức đi. Con mèo nhỏ hoàn toàn không chú ý tới âm thanh mình vừa phát ra có kinh động tới thú nhân hay không, hai mắt lóe sáng nhìn chú cá nướng trước mặt. Thức ăn! Là thức ăn! Đói bụng suốt 3 ngày cuối cùng cũng có được cái gì đó để ăn! Chùi chùi nước miếng, con mèo nhỏ cũng không hưởng thụ một mình mà chuẩn bị mang về, mẫu thân sinh bệnh nằm trên giường đã lâu rồi không được ăn thứ gì ngon, còn có Tiểu Lộ Đặc, Tiểu Mã Lạp..... hai đứa nhỏ chịu đói đang chờ cậu về!

Hai tay xoa xoa, được! Mang thức ăn về thôi! A? A a a? Con mèo nhỏ dùng hết sức lực nhưng khối thức ăn không xê dịch chút nào. Sao lại có thể như vậy? Mèo nhỏ không tin cổ dốc hết toàn lực “cật nãi” (xin tha thứ cho 2 tự kia- -||) kết quả—— “Ba” một tiếng con mèo nhỏ bị con cá nướng dè lên người.

“Phốc ha ha ha ha——” Á Luân Đặc rút cuộc nhịn không được ôm bụng cười ha hả. Con mèo nhỏ vừa then vừa giận, gương mặt nhỏ nhắn sung huyết đến đỏ bừng. Á Luân Đặc cười đủ mới nâng con cá thật lớn lên rồi kéo bé mèo nhỏ đứng lên, vừa mới chạm tới liền phát hiện con mèo nhỏ run rẩy không ngừng.

Cơ thể căng cứng, sắc mặt đỏ bừng đã thối lui, hiện giờ trên gương mặt nhỏ nhắn chỉ còn một màu trắng bệch không chút sinh khí, hai mắt nhắm chặt, cơ thể không ngừng run rẩy nói cho Á Luân Đặc biết bé mèo trước mắt đang sợ hãi, hơn nữa còn là sợ hãi cực độ.

Á Luân Đặc ngừng cười, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch càng làm cậu ta run rẩy lợi hại hơn. Á Luân Đặc nhìn bé mèo nhỏ không ngừng run rẩy trong lòng lần đầu tiên không có biện pháp, bắt đầu luống cuống. Anh không cần bé mèo nhỏ sợ nga, mèo nhỏ không cần sợ anh!

Ôm bé mèo nhỏ sát vào lòng, Á Luân Đặc ép buộc bé mèo ngẩng đầu, sự quan tâm vô cùng ôn nhu làm bé mèo trong lòng anh chậm rãi ngừng run. Bé mèo nhỏ mở to đôi mắt hạnh phúc nhất nhìn thú nhân trước mắt, bộ dáng dè dặt từng li từng tí như một chú nai con bị chấn kinh làm hạ phúc Á Luân Đặc căng thẳng một trận, một luồng dục hỏa từ từ bùng cháy.

Ngăn chặn suy nghĩ muốn áp bé mèo nhỏ xuống đất mà hung hăng chà đạp, Á Luân Đặc ôn nhu mở miệng: “Đừng sợ, nói cho ta biết tên người.”

Đập vào mắt chính là một đôi mắt xanh lam thâm thúy, thâm trầm lóe ra tinh quang dường như muốn hút hồn người ta vào đó. Đại não còn chưa kịp suy nghĩ, cơ thể đã muốn vô thức hành động.

“Tiểu, Tiểu Miêu.....”

Con mèo nhỏ! Nghe thấy cái tên ánh mắt Á Luân Đặc lập tức tối sầm lại ngay, ngay cả cái tên cũng có cảm giác ngon miệng như vậy, buông tha người đứng là tội lỗi với bản thân! Nụ cười lại càng tăng thêm phần ôn nhu.

Thú nhân trước mắt bộ dáng rõ ràng rất ôn hòa nhưng vì sao cậu vẫn cảm thấy có một tia rét lạnh? Con mèo nhỏ ngây ngốc nhìn gương mặt tuấn tú ngày càng phóng đại trước mặt không hề biết chính mình đã được đại ác ma coi trọng.

——đương nhiên, đây cũng là một chuyện xưa khác!

51. Quyển 2 - Chương 46: Phiên Ngoại 1

Sau khi Á Luân Đặc nhận khảo nghiệm trở về, cuộc sống của Tây Thụy Tư không khác gì địa ngục.....

Tỷ như——

“Wow~~Tây Thụy Tư, hôm nay lại ngủ ngoài cửa nữa à.”

Mặc Lợi Nhi đang mang thai, vẻ mặt vô cùng vui sướng khi thấy người gặp họa: nói lầm bầm, ai bảo người bình thường cứ sai khiến Khảm nhà ta, quấy rầy chúng ta ân ái! Đáng đời.

Dã thú cao lớn vẩy vẩy cái đuôi xem thường quay mặt qua một bên.

“Ai nha, đừng nhỏ mọn như vậy, ta tới để giúp người nga~” Mặc Lợi Nhi mỉm cười thực quỷ dị, từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ quơ quơ trước mặt Tây Thụy Tư.

“Đây là cái gì?” Tây Thụy Tư cảnh giác ngồi thẳng dậy, người này lại định phá phách gì đây.

“Đây là thứ ta rất vất vả lấy được từ chỗ Dịch Đặc nga, người đặt nó trong phòng Khải Ân—— hắc hắc, Khải Ân sẽ để mặc người muốn làm gì thì làm.”

“Thiệt hay giả?” Tây Thụy Tư hoài nghi nhìn vẻ mặt gian xảo của Mặc Lợi Nhi, cậu ta tốt bụng vậy sao.

“Thực mà, rất hiệu quả.”

“Người dùng qua?” Tây Thụy Tư làm ra vẻ mặt thất hiểu làm Mặc Lợi Nhi nổi lên tia ửng đỏ khả nghi.

“Người! Hừ, không cần thì thôi.”

“Từ từ! Ta muốn.”

Tây Thụy Tư chụp hực cái chai.

“Chính là ta có điều kiện nga~dù sao không phải ai cũng có thể chiếm được thứ này từ chỗ Dịch Đặc nga.” Muốn lấy không? Không có cửa.

Sớm biết người này không tốt bụng như vậy! Tây Thụy Tư căm giận nhìn Mặc Lợi Nhi.

“Nói đi, muốn cái gì?”

“Nhiệm vụ tháng này của Khảm người lo!”

“Một tuần!”

“20 ngày!”

“15 ngày!”

“Thành giao!”

“Cho người!” Mặc Lợi Nhi vừa giới thiệu cách sử dụng cho Tây Thụy Tư vừa cười thầm trong lòng đến đau sốc hông, cậu quên nói cho y biết thuốc này không có hiệu quả với người mang thai. Tuy rằng Khải Ân vẫn chưa phát hiện ra, nhưng theo phản ứng thì Dịch Đặc có thể khẳng định Khải Ân đã mang thai! Tây Thụy Tư, xem ra những ngày người ngủ bên ngoài lại sắp gia tăng~ ha ha ha ha.

Nửa đêm——

Một bóng đen từ cửa sổ lặng lẽ tiến vào, nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ Khải Ân. Nhất thời, một mùi hương ngọt ngào tràn ngập trong không khí. Khải Ân im lặng nằm trên giường, từ lúc Tây Thụy Tư vào nhà hắn đã phát hiện ra. Người này nửa đêm leo vào nhất định không phải chuyện tốt, trước cứ xem y muốn làm gì.

Một đôi tay xấu xa mò mẫm cơ thể Khải Ân, đầu tiên là thử bóp nhẹ một chút, thấy Khải Ân không phản ứng liền bắt đầu lớn mật, tham lam vuốt ve. Khải Ân nhú mày, tiếp tục im lặng, dự định xâm nhập.

Quả nhiên hữu hiệu! Tây Thụy Tư vô cùng hưng phấn, có cái này sau này y không phải mỗi ngày muốn làm gì Khải Ân thì làm sao! Ha ha, quá tuyệt vời! Cánh tay cũng không hề ngừng lại, bắt đầu kéo mở hai chân Khải Ân.

Tên chết tiệt này! Khải Ân siết chặt nắm tay, thực sự cho rằng ta sẽ không phản kháng sao!

Bộ dáng Khải Ân lúc ngủ thực mê người, phong tình này chỉ có mình ta có thể nhìn thấy ha ha. Tây Thụy Tư đặc ý nghĩ, đôi môi cũng không khách khí áp lên cánh môi Khải Ân, thô bạo chà đạp hai phiến hoa anh đào. Mềm quá, tuyệt quá, không hổ là Khải Ân của ta! Tây Thụy Tư lúc này đã quăng lí trí ra sau đầu, ngay cả lúc Khải Ân siết chặt nắm tay cũng không phát hiện. Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một đôi người xanh biếc trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng chăm chú nhìn y.

“Oa——” Tây Thụy Tư còn chưa kịp phản ứng đã bị Khải Ân xoay người đè lại, theo hai tiếng vang “khanh khách” nho nhỏ, đôi tay của y bị còng chặt trên đầu giường.

“Người đừng cố sức, không thoát được thứ này đâu.”

“Khải Ân, ta——”

Tây Thụy Tư vừa định phản bác lại lại thấy thứ trong tay Khải Ân lại ngưng ngừng rút cổ.

Khải Ân nhìn bình nhỏ trong tay có chút quen mắt, thứ này không phải cái lần trước Dịch Đặc đưa hắn xem sao? Hắn còn nhớ rõ lúc đó Dịch Đặc mang bộ mặt rất đáng khinh cười cười nói cho hắn biết tác dụng của loại dược này. Nhìn thoáng qua Tây Thụy Tư, Khải Ân tức giận cắn răng, dám dùng dược với hắn! Tốt, đây là tự người muốn chết!

Thấy Khải Ân cúi đầu im lặng không nói gì, Tây Thụy Tư cũng không dám lộn xộn, cố gắng làm ra bộ mặt vô cùng ăn năn. Đột nhiên Khải Ân ngẩng đầu lên nhìn y mỉm cười, biến hóa đột ngột làm Tây Thụy Tư nhất thời ngây ngẩn cả người.

Đôi mắt trong suốt lóng lánh như thủy tinh rút rè nhìn y, quần áo trễ xuống tận đầu vai, xương quai xanh thanh mảnh, hai khóa hồng đậu đỏ bừng lúc ẩn lúc hiện..... Tây Thụy Tư nuốt nước miếng nhìn Khải Ân giang đôi chân thon dài khóa gối trên người mình, trơ mắt nhìn bàn tay trắng nõn chậm rãi tiến vào quần áo cầm lấy phân thân nóng rực đang gắng gượng của mình.

“A.....” Tây Thụy Tư ưỡn người, cảm thụ khoái cảm đôi tay linh hoạt kia đang mang tới, thoải mái phát ra tiếng gầm nhẹ kiềm nén.

Khải Ân nhếch môi tiếp tục cao thấp ma sát, móng tay nhẹ nhàng xẹt qua phần đỉnh đang nhiều ra vài giọt chất lỏng trong suốt, quả nhiên nghe được tiếng thở dốc của Tây Thụy Tư. Liếm liếm môi, Khải Ân trêu chọc vén cao vạt áo, lộ ra bắp đùi trắng nõn, vẩy vẩy vòng eo kích thích thần kinh thị giác của Tây Thụy Tư, làm vật kiên quyết trong tay lại trở nên lớn vài phần.

“Khải.....Ân, a.....bảo bối, mau.....buông ta.....ta.....” Tây Thụy Tư khó nhịn thở hổn hển, hần quả thực sắp nổ tung rồi, thâm nghĩ muốn tiến vào sâu vào cơ thể Khải Ân, điên cuồng mà va chạm vào bầu bạn vô cùng hấp dẫn đang ngồi trên người y.

“Không được nga——” Dưới ánh mắt điên cuồng của Tây Thụy Tư, Khải Ân chậm rãi cúi đầu: “Đây là trừng phạt——!”

“A——”

Phân thân bị khoang miệng ẩm áp vây quanh, cảm giác ướt át sắp bức điên y rồi! Nhịn không được phát ra tiếng gầm nhẹ của dã thú, Tây Thụy Tư khó chịu nhấc hông va chạm trong miệng Khải Ân, lực đạo quá lớn làm sợi xích trên đầu giường phát ra âm thanh ầm ĩ.

Khải Ân phun ra phân thân không khống chế lại trở nên to thêm, đầu lưỡi mềm mại đảo quanh đầu khất, lúc thì mút vào, lúc thì liếm nhẹ. Răng nanh nhẹ nhàng va chạm, lực đạo vừa phải làm Tây Thụy Tư điên cuồng không thôi.

“A a——” Cự thú hung mãnh tiến công trong khoang miệng, vách thịt bên trong mềm mại ẩm áp mỗi lần va chạm liền hút chặt lấy dã thú. Khoái cảm dâng cao tới cực điểm, Tây Thụy Tư rốt cuộc không nhịn được

ưỡn thẳng cột sống, ngay khoảnh khắc sắp bùng nổ thì khoang miệng ầm áp đột ngột rời đi. Khải Ân liếc nhìn cự thú đang phẫn nộ một chút liền đứng dậy leo xuống giường, chỉnh lại mớ quần áo hỗn độn không hề quay đầu lại thoải mái ra khỏi phòng ngủ, để lại Tây Thụy Tư ngây ngốc cùng phân thân trưởng to không thể phát tiết, duy trì tư thế bị trói nằm trên giường.

Vào phòng đưa con, giúp Á Luân Đặc kéo lại tấm chăn da thú bị bé đá xuống đất, Khải Ân vuốt ve bụng khẽ mỉm cười: lại thêm một đứa nhỏ, thật mong chờ, hi vọng đứa nhỏ này không nghịch ngợm như Á Luân Đặc là tốt rồi.

Sáng sớm hôm sau, Tây Thụy Tư đáng thương tức giận đùng đùng chạy đi tìm Mặc Lợi Nhi, đối phương lại làm ra bộ mặt vô tội.

“Cái gì? Không có hiệu quả? Sao có thể a! Ai nha, không phải Khải Ân mang thai rồi đi. Ta quên nói được này không có tác dụng với người mang thai. Này, từ từ, ta còn chưa——”

Phốc ha ha ha ha~~ nhìn Tây Thụy Tư mang vẻ mặt vô cùng kích động lao trở về, Mặc Lợi Nhi ôm bụng lăn lộn trên mặt đất. Thực buồn cười, ha ha ha, cười chết cậu! Ha ha ha.....cáp..... Ôi! Vui quá hóa buồn chính là vậy. Mặc Lợi Nhi cười quá độ làm động thai khí bị Khảm hoang mang đưa tới bên Dịch Đặc, còn bị Khải Ân cố ý bảo phải cấm chuyện chăn gối tới sau khi sinh.

Tây Thụy Tư sau khi xác nhận Khải Ân mang thai bắt đầu vô cùng kích động, lần thứ hai mắc phải hội chứng lo âu sắp làm ba ba, chạy tới chạy lui không biết mệt. Khải Ân không còn tinh lực quản Á Luân Đặc, Tây Thụy Tư cũng không còn lòng dạ nào quản lý cuối cùng bé trở thành tiểu bá vương trong bộ lạc, hơn nữa còn thống trị vị trí này suốt mười năm không ai thay thế được, làm Khải Ân tức giận không thôi.

Thụy Ân được sinh ra trong mùa thu hoạch —— dưới ánh trăng sáng rực của tháng 10. Gương mặt trắng nõn non mịn, đôi mắt to ngậy thơ chớp chớp làm người ta hận không thể giao trái tim ra để yêu thương bé con đáng yêu này, hơn nữa mặc kệ mọi người nựng má thế nào cũng luôn mỉm cười tủm tỉm, nước miếng chảy ra, biểu tình ngớ ngẩn lập tức trở thành bảo bối được cưng chiều nhất nhà. Ngay cả tiểu ma vương Á Luân Đặc nhìn thấy em trai bảo bối này cũng nhịn không được mà chà đạp hai gò má phúng phính của bé, bất quá nhìn thấy đôi mắt to tròn của Thụy Ân bắt đầu tụ hơi nước, cái mũi hồng hồng hít hít làm người ta đau lòng lập tức buông vũ khí đầu hàng, xuất phát từ nội tâm mà dỗ dè dè, cố gắng nịnh nọt chọc bé cười. Từ nay về sau tiểu ma vương không còn chút sức kháng cự với đôi mắt to đáng yêu của dè dè. Thụy Ân dưới sự sủng ái tột đỉnh của mọi người bắt giác dưỡng thành tính cách nữ vương?

52. Quyển 2 - Chương 47: Phiên Ngoại 2

Bên bờ suối, Khải Ân thoải mái nằm trên lớp lông tơ mềm mịn trên bụng cự thú, hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã của buổi chiều. Chỉ chốc lát sau, cự thú mở mắt ra đuổi thất lưng. Cúi đầu liền nhìn thấy bộ dáng không hề phòng bị của Khải Ân làm Tây Thụy Tư rung động. Lông mi khép hờ làm người ta có cảm giác yếu ớt, đường cong mềm dẻo từ thất lưng thanh mảnh kéo xuống phần mông có cảm giác đặc biệt mê người. Tây Thụy Tư nuốt nước miếng, quyết định không chịu đựng nữa.

Đầu óc mơ màng làm Khải Ân không thể tập trung suy nghĩ, trên người ập tới một trận ầm ướt nóng bỏng, hân mờ mịt mở mắt ra.....

“Tây Thụy Tư! Người đang làm cái gì!” Khải Ân vừa thẹn vừa giận bị cự thú đặt dưới thân, cố gắng tránh né đầu lưỡi thô ráp.

“A! Người——” Khải Ân kêu lên sợ hãi dùng tay ôm lấy dã thú đang chôn đầu dưới hạ thân hân, vạt áo theo hành động kịch liệt của hân mà rơi lỏng chảy xuống, hạ thân trần trụi lộ ra trước mắt dã thú, Tây Thụy Tư phun khí, đầu lưỡi thô ráp bắt đầu liếm mát hạ thân Khải Ân.

Đầu lưỡi cuốn lấy phân thân dần dần đứng thẳng, cảm giác liếm mát thô ráp làm cả người Khải Ân run rẩy, dần dần hân cũng không còn chống cự, ân a ôm lấy Tây Thụy Tư cố gắng đóng đũa thất lưng, dè đầu

lưỡi mang theo xước rồ tinh tế ma sát chính mình, đầu lưỡi linh hoạt như một con rắn, vừa quấn quanh lại mút lại liếm, chỉ chốc lát đã làm Khải Ân thở hổn hển phóng xuất.

Còn chưa kịp lấy lại tinh thần sau cao trào, Tây Thụy Tư đã khẩn cấp bắt đầu bước tiếp theo. Khải Ân xấu hổ cùng giận dữ nhưng vô lực bị cự thú lật người lại, cái mông vểnh lên cao cao, lộ ra tiểu huyết chính giữa.....

“A a——” Khải ân kinh hãi thở dốc một tiếng, đầu lưỡi thô ráp của Tây Thụy Tư đã chạm tới vách tường mon mịn bên trong cơ thể hắn. Đầu lưỡi dã thú thô to không ngừng ra ra vào vào, chà xát vị trí mẫn cảm, Khải Ân kêu ra tiếng, móng tay bầu chặt mặt cổ.

“A a——” Thất lưng uốn cong, tiểu huyết co rút làm Khải Ân càng cảm nhận rõ ràng hơn xúc cảm thô ráp của đầu lưỡi, phân thân vừa phóng thích lần thứ hai dựng thẳng.

“Tây Thụy Tư.....a a..... không.....” Giọng nam trong vắt giờ phút này khê ngâm nga trở nên ngọt lịm tràn ngập sắc thái tình dục, cơ thể Khải Ân mềm nhũn, da thịt trắng nõn nhiễm một tầng đỏ ửng. Tây Thụy Tư áp lên, răng nanh cắn nhẹ lên gáy cổ Khải Ân, đầu lưỡi nóng bỏng liếm mút, chuẩn bị tiến công.

Cự vật trắng kiện nóng bỏng đang chờ phát động, khẩn cấp kéo giãn tiểu huyết. Cổ họng Khải Ân phát ra tiếng rên khê kiềm nén, tuy rằng cơ thể đã sớm quen với sắc dục, nhưng làm với hình thú của Tây Thụy Tư vẫn là lần đầu tiên, hướng chi còn thô to đến vậy. Khải Ân khê cắn môi, bình thường đã rất lớn, hiện tại lại càng.....Tây Thụy Tư sợ làm tổn thương Khải Ân nên chậm rãi xâm nhập, để Khải Ân chậm rãi thích ứng cự vật khổng lồ. Đầu tiên chậm rãi tiến vào, sau đó nhẹ nhàng lui lại, cứ như vậy lặp lại.

“Ân a.....” Hành động ôn nhu của Tây Thụy Tư lại làm Khải Ân không chịu nổi, hân ngẩng cao đầu, hai chân làm trụ, thất lưng tự động nhích về phía sau nhanh chóng nuốt lấy cự vật nóng rực của Tây Thụy Tư.

Rốt cuộc, cự vật khổng lồ đâm sâu đến tận gốc hoàn toàn kéo căng nơi ẩn mật của Khải Ân, lớp da lông non mịn ở hạ phúc tiếp xúc hai cánh mông hắn. Vách tường bên trong bị kéo căng tới cực hạn, gắt gao quấn chặt cự vật nóng rực, cảm giác áp bách làm cả hai người đều phát cuồng không thôi.

Mị thịt dán sát vào cự vật thoải mái cùng cực, kéo ra tới tận đỉnh rồi mạnh mẽ đánh sâu, phát ra tiếng vang dâm mĩ.

“A.....a.....” Khải Ân kêu to, hai tay nâng lên muốn bắt lấy gì đó nhưng cuối cùng vẫn vô lực. Cự thú mỗi lần ma sát đều nhắm vào chỗ mẫn cảm làm hắn thất thần thút thít khóc, hai mắt mở to ngập nước, mà bộ dáng mất hồn này càng kích thích thú tính Tây Thụy Tư, y điên cuồng va chạm.

“A a..... Tây Thụy Tư.....chậm..... một chút.....a ân..... a a.....”

Động tác va chạm ngày càng cuồng bạo, cự vật điên cuồng trong cơ thể hiển nhiên bắt đầu tới cực hạn. Đột nhiên, Tây Thụy Tư áp lên người Khải Ân gằn nhẹ, cự vật trong cơ thể hắn trướng lên run rẩy sau đó một dòng chất lỏng nóng bỏng phun vào trong vách tường mị thịt, làm cho người bên dưới cũng bị kích thích, cả hai đồng thời đạt được cao trào.....

Khải Ân vô lực dựa vào lồng ngực Tây Thụy Tư, sau khi phát tiết cơ thể phỉeem ra màu hồng nhạt mê người, lồng ngực phập phồng không ngừng, mị thái quyến rũ làm hạ thân Tây Thụy Tư một lần nữa cứng lên.

“A? Tây Thụy Tư, chờ đã——không——a.....ừm.....cảm thú.....a——!” Cây cối che khuất bóng dáng một người một thú lần thứ hai quấn quít lấy nhau, chỉ có tiếng rên rỉ xấu hổ cùng tức giận của Khải Ân vang vọng trong khu rừng.

53. Quyển 2 - Chương 48: Phiên Ngoại 3

“Hô~~” Mặc Lợi Nhi ra khỏi phòng, híp mắt đón nhận thái dương ấm áp: hôm nay khí trời rất tốt, là một ngày tốt để ra ngoài a~~hoa quả trên núi có lẽ cũng chín rồi! Nghĩ đến số trái cây chín mọng nước thơm ngon đủ màu sắc, nước miếng Mặc Lợi Nhi liền không kiềm được ào ạt chảy xuống.

Quyết định~hôm nay ra ngoài thu thập!

Mặc Lợi Nhi xoay người vào phòng lấy một cái giỏ tre, đang định xuất môn thì chân bị thứ gì đó bám chặt—cậu cúi đầu, đối diện là đôi mắt to lấp lánh của Elias. Mặc Lợi Nhi mỉm cười ôm lấy đứa con, véo má bé một phen.

“Elias cũng thèm ăn sao, tốt, chúng ta cùng đi.” xuất môn chưa được vài bước, chỉ thấy Mễ Gia từ xa một tay nắm tiểu Khải Ân, tay trái thì ôm Cơ Tái vội vàng đi tới. Thở hổn hển nhìn Mặc Lợi Nhi.

“Thấy người thật tốt quá.” Mễ Gia dừng lại hấp vài ngụm khí: “Này Tập Đặc xảy ra chuyện, ta phải lập tức tới đó. Đúng rồi, Dịch Đặc cũng sẽ đi, hẳn nói người chăm sóc Tây Trạch giùm luôn.” Nói xong Mễ Gia liền nhét tiểu Khải Ân và Cơ Tái vào lòng ngực cậu, vội vàng chạy đi.....

Mặc Lợi Nhi nhìn ba đứa nhỏ mắt long lanh nhìn mình, đột nhiên cảm thấy: có lẽ khí trời hôm nay cũng không tốt như mình tưởng.....

Cơ Tái cùng Elias mỗi bé được Mặc Lợi Nhi ôm một bên, bàn tay nhỏ bé mập mạp của Khải Ân túm chặt góc áo cậu, Mặc Lợi Nhi cứ vậy mà mang cả 3 đứa tới phòng ốc của Dịch Đặc! Nghe thấy âm thanh bình bang lách cách trong phòng Mặc Lợi Nhi vội vàng thả hai đứa nhỏ xuống, chạy vào phòng, trời ạ, nơi này cứ như vừa bị một trận cuồng phong quét qua! Bình thuốc rơi rớt khắp nơi, thảo dược được sắp xếp chỉnh tề cũng loạn thành một núi. Mặc Lợi Nhi vội trấn tĩnh rên rỉ, Dịch Đặc trở về nhìn thấy không nổi điên mới là lạ.

Cậu thoáng liếc nhìn Tây Trạch, người đã gây ra họa còn không biết, còn như trước đùa nghịch hăng say. Mặc Lợi Nhi bất đắc dĩ tiến tới ôm lấy tiểu tổ tông, không hề lường được Tây Trạch vẫn còn chưa quá đủ, cùng cậu chơi trò “kéo co”— hóa thành hình thú, dùng móng vuốt bầu vào ván gỗ, hồng thể nào cũng không chịu buông tay.

Đáng giận!

Mặc Lợi Nhi vừa muốn phát hỏa thì nghe thấy tiếng vang của vật thể rơi xuống đất, sau đó là âm thanh nứt vỡ của tiểu Khải Ân. Mặc Lợi Nhi đành phải thả Tây Trạch ra chạy ra ngoài. Chỉ thấy hai tiểu thú mỗi con gặm một bên vạt áo tiểu Khải Ân, còn bé đáng thương bị túm ngã xuống đất, cánh tay mũm mĩm trắng nõn cũng bị trầy, đau đớn làm bé bắt đầu nứt vỡ.

“Bực” dây thần kinh lí trí của Mặc Lợi Nhi rốt cuộc đứt đoạn—cậu nổi điên xắn tay áo, túm hai tiểu thú không ngừng âm ỉ, nâng tay “ba ba ba”Cơ Tái cùng Elias ủy khuất nhăn nhó gương mặt nhỏ xíu, nước mắt lưng tròng, cong móng quỳ trên mặt đất không dám lỗ mãng.

Mặc Lợi Nhi đang định chạy vào phòng giáo huấn nốt đứa còn lại, thì thấy Tây Trạch tự mình chạy ra, cẩn thận nhích tới gần cậu, dùng cái đầu xù lấy lòng mà cọ cọ.

Mặc Lợi Nhi thu hồi tức giận, mỉm cười nắm lấy lỗ tai bé xíu của Tây Trạch mà véo qua phải 180 độ, sau đó lại kéo qua trái 360 độ, đứa con đau kêu lên ai ai: “Bây giờ mới biết sai, muộn rồi!”

Giáo huấn xong, Mặc Lợi Nhi thần thanh khí爽 nắm tay tiểu Khải Ân đi phía trước, ba tiểu thú dùng bốn chân ngắn ngủn vội vàng chạy chậm chậm phía sau.

Đi được một hồi Mặc Lợi Nhi đột nhiên cảm thấy không thích hợp, tầm mắt chuyển ra nhìn phía sau lập tức trừng to mắt—Á Luân Đặc không biết xông ra từ khi nào. Rõ ràng là một con đại hổ lại giả vờ đáng yêu như một con mèo đang đi bên cạnh tiểu Khải Ân mà cọ cọ chọc ghẹo, làm bé cười “khanh khách”. Càng khủng bố hơn là trong miệng nó còn ngậm một bé con chưa đầy một tuổi, đang cười khi khi.

Mặc Lợi Nhi hung hăng đá Á Luân Đặc một cước, đau lòng ôm lấy Thụy Ân— bị ca ca ngậm đi như vậy nhất định bé con rất sợ hãi. Chính là Thụy Ân dường như đã sớm tập thành thói quen không hề sợ hãi, gương mặt nhỏ nhắn phấn nộn còn rất vui vẻ cười tủm tỉm, cứ như đó là một chuyện rất thú vị.

Dọc đường đi Mặc Lợi Nhi vừa phải hống Thụy Ân vui vẻ, vừa phải quay đầu chú ý đám tiểu thú chạy loạn xung quanh, cuối cùng tới được đích đến, cậu chỉ vào mũi nhóm tiểu thú: “Không được náo loạn, mau đi hái hoa quả cho ta.”

Nhóm tiểu thú dừng vui đùa, hai mặt nhìn nhau, sau đó tiếp tục dây dưa cắn xé đùa giỡn với nhau. Mặc Lợi Nhi tức giận tới phát run nhưng không có biện pháp, cậu thở dài nhét Thụy Ân vào trong tay tiểu Khải Ân, dặn dò: “Xem cục cưng giúp ta nga! Còn có, đi theo bên người ta không được chạy loạn.”

Tiểu Khải Ân gật gật đầu, ôm chặt bé con vào lòng. Mặc Lợi Nhi cảm động đến mức nước mắt cũng sắp trào ra, thực sự là đứa nhỏ ngoan, so với đám quỷ con trong nhà thật sự ngoan hơn nhiều!

Hơn một giờ sau cuối cùng cũng hái được nửa sọt hoa quả, Mặc Lợi Nhi dừng lại nghỉ một chút. Tiểu Khải Ân lập tức chạy tới kiễng chân lau mồ hôi giúp cậu, Mặc Lợi Nhi mỉm cười xoa đầu bé, nhìn về phía nhóm tiểu thú. Chỉ thấy bọn nhỏ đã chuyển chiến trường xuống nước, bốn tiểu thú hưng phấn đùa giỡn, bọt nước văng tứ tung, thân ánh tiểu thú chớp động, Mặc Lợi Nhi mơ hồ thấy được một cái đuôi đỏ xanh rực rỡ.....mãng xà! ! !

Mặc Lợi Nhi hoảng sợ trừng to mắt, đôi chân không còn nghe lời chỉ có thể đứng một chỗ không nhúc nhích. Chỉ nghe “phốc” một tiếng, một con mãng xà dài hơn 3 met bị quăng lên khỏi mặt nước, ngã mạnh xuống đất. Á Luân Đặc chính xác nhảy lên người mãng xà, nhắm ngay phần yếu ớt hung hăng cắn xuống, những tiểu thú khác cũng nhào tới. Sau đó cắn cắn, cào cào..... mãng xà vùng vẫy một hồi, cuối cùng vô lực trút ra hơi thở cuối cùng.

Mặc Lợi Nhi bình tĩnh lập tức nhào qua, xác nhận ngóm tiểu thú bình an vô sự, trái tim đang nhảy “bình bịch” của cậu mới đập chậm lại. Đôi chân Mặc Lợi Nhi mềm nhũn ngã ngồi xuống đất không ngừng xoa ngực, trời ạ, cứ vài lần nữa chắc cậu giảm thọ mất!

Mặc Lợi Nhi thở hổn hển vài cái mới bình tĩnh lại, vừa mới nhắc mắt lên đã nhìn thấy một chuyện vô cùng khủng khiếp, đã kích làm cậu suýt chút nữa đã hét chói tai——bốn tiểu thú thở hổn hển nâng con mãng xà khổng lồ kia nhét vào giỏ trúc, cái giỏ không chịu nổi phát ra tiếng “chi dát” đòi đình công. Mà mớ hoa quả hái được lúc trước thì không cần phải nói nữa, hơn phân nửa bị “xác chết” đè bẹp, vô cùng thê thảm.....trước mắt Mặc Lợi Nhi tối sầm, cứ như vậy ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh—— lúc Mặc Lợi Nhi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường. Khảm thấy cậu tỉnh lại, nhẹ nhàng nâng đầu cậu, giúp cậu uống chút nước: “Khả hơn chút nào không? Á Luân Đặc nói người nhìn thấy mãng xà bị dọa hôn mê, bây giờ cảm thấy thế nào?”

Mãng xà? Dọa hôn mê? ! Mặc Lợi Nhi mắt lóe lửa giận: “Hoa quả của ta đâu?”

“Hoa quả? Hoa quả gì?”

Khảm kỳ quái nhìn cậu: “Không phải Á Luân Đặc nói người dẫn bọn họ đi bắt xà sao? Còn nói người một mình mang theo mấy đứa nhỏ, còn bị dọa xỉu. May mắn bọn nhỏ cố gắng mang người về——” Khảm còn chưa kịp nói hết đã bị tiếng hét cao vút của Mặc Lợi Nhi đánh gãy.

“A a a a a a a——đám tiểu quỷ kia! Ta phải làm thịt bọn nó ! ! !”

Mà nhóm tiểu thú đầu xỏ gây họa đang nhắm nháp thịt xà thơm ngào ngạt cùng hoa quả tươi rói ngon miệng.....cảm thấy thực thỏa mãn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nhan-tinh-cau>